

TŐKE PÉTER

ÓRIÁSVILÁG

TÓKE PÉTER
ÓRIÁSVILÁG

FANTASZTIKUS REGÉNY

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

A SZERZŐ RAJZAIVAL

© Tóke Péter, 1985

*„Ha pedig... azt kérded, honnan tudom, hogy a káposzta
ilyen pompásan gondolkodik, akkor azt kértem tőled,
honnan tudod te, hogy nem gondolkodik, s esténként, mielőtt
becsukódik, nem emberi módon fordul–e szomszédjához:
»Fodros Káposzta uram, vagyok mély tisztelettel
legalázatosabb szolgája, Fejes Káposzta.«”*

(Cyrano de Bergerac: Holdbéli utazás)

1.

– ...minden elpusztul tőle! – közölte az egyik.
– Biztos vagy benne? – kérdezte a másik.
– Holtbiztos!... De ha akarod, kipróbálhatjuk holnap, és akkor magad is láthatod.

– Okvetlenül ki kell próbálni! – fontoskodott a harmadik. – Ha csak félmunkát végzünk, – azzal nem érünk el semmit... De... mit gondoltok, nem lesz baj belőle?... Úgy értem, miránk teljesen veszélytelen?

Aggodalmas hangjáról végre felismertem benne a hatodikos Csüllög Lacit.

– Teljesen veszélytelen – szögezte le határozottan az első.
– De ha félsz, megcsináljuk ketten a Jencivel... Rád csak azért gondoltunk, mert az apád vadász, és mindenki tudja róla, mi a véleménye.

– Hagyjuk a fenébe ezt a gyávát! – csattant fel Balogh Jenci, az osztálytársam, akit hirtelenszöke haja miatt jobbára Kesének hívtak; bár időnként haragudott ezért, s ha az illető gyengébb, volt nála, számíthatott egy kisebb nyaklevesre. – Gyere, Vágó! – folytatta. – Minek kezdünk az ilyenekkel?... Azonban ha eljár a szád, akkor tudod, mit kapsz?!... És azt hiszem, az apád sem örülne... Hát te mit keresel itt?

Az utóbbi kérdés nekem szólt, ugyanis észrevettek. Valójában egyáltalán nem akartam hallgatózni, mert véleményem szerint illetlenség az ilyesmi – bár tagadhatatlanul hasznos néha, mint az említett példa is mutatja. A fűzfán motozó cinegéket figyeltem, és igazán nem tehettem róla, hogy ezek hárman a közelemben állottak meg társalogni. Cinegéket viszont nem volt tanácsos Vágó előtt említeni – a zsebemben lapuló csúzli miatt.

– Rovart gyűjtök – feleltem, a nyakamban lógó rovardobozra mutatva. – Miért kérdezed?

– Csak, mert tudni akartam! – húzta fel az orrát Kese. –

Régóta itt ülsz?

– Semmi közöd hozzá! – vontam vállat, közönyt színlelve, nehogy azt higgyék, begyulladtam tőlük. – De mert nem titok, elárulhatom, hogy éppen most érkeztem.

– Hazudsz! – lépett hozzám Vágó Benő. Jó fejfel volt magasabb nálam, izmai csak úgy duzzadtak kifakult trikója alatt; tavaly maradt ki a hatodikból, mint túlkoros – azóta a téeszben dolgozik, a malacneveldénél.

Szempillantás alatt körülfogtak.

– Ha megmondod az igazat, nem bántunk – ígérte Vágó, ostoba gombócképét sunyin félrehajtva, keskeny ajkú száját torz vigorra húzva. – Az a helyzet, hogy utálom, ha valaki hallgatózik, de ha becsületesen elmondod, mit hallottál, akkor nem verünk meg; szavam rá!

„Sokat ér a szavad” – akartam mondani, mert nem egy alkalommal meggyőződtem róla, mit ér az adott szó nála, ámde idejében észbe kaptam, hogy ezzel csak fölöslegesen ingerelném... Természetesen arra volt kíváncsi, mit hallottam a beszédjükből, és nyilvánvalóan nem hinné el, ha azt mondanám, semmit: a végén pedig csakugyan verekedés lenne a dologból.

– Ha jól emlékszem – feleltem a homlokom ráncolva –, egyikőtök azt kérdezte, veszélytelen-e valami... Valamelyikőtök pedig azt mondta rá, hogy „teljesen”; meg azt is mondta, hogy „az apád vadász, és mindenki tudja, mi a véleménye”... Aztán...

– Jó, jól – legyintett Vágó, szemlátomást megkönnyebbülve; hogy a beszélgetés elejét még nem hallottam, és egyik ormótlan kezével beletúrt a fejét díszítő szalmakupacszerű, barna haj tömegbe. – Igenis pocokirtásról volt szó, – ha éppen tudni akarod... Na, kopj le, te *ökör*mókus. Mind a hárman hahotázni kezdtek.

– *Ökológus!* – helyesbítettem nyomatékkal a kétes értékű becenevet, amelyet Vágó akasztott rám az „ugrómókus”-sá ferdített „agronómus” szó mintájára; nem lehetetlen, hogy ő

maga találta ki, mert – amúgy eleven eszű gyerek volt, bár az is lehet, hogy hallotta valakitől .– Ha kíváncsi vagy rá, szívesen elmagyarázom, mit jelent.

– Nem vagyok kíváncsi, professzorkám! – hagyta abba a nevetést, és előhúzta zsebéből rettegett csúzliját, mellyel néha meglepő távolról is célba talált; amikor még iskolába járt, hetenként elvettek tőle egyet a tanárok, és Szakáll Vili bácsi, az önkéntes rendőr is rendszeresen kiürítette a zsebeit, ha találkozott vele és ha csúzlit talált nála, hát ő is elvette.

– Ha nem érdekel, nem mondom el – feleltem vállát vonva, és nagyon szerettem volna békésen távozni, de egyre inkább úgy tűnt, ez reménytelen. – Na, én megyek!

– Itt maradsz, ökörmókus! – lépett elém a Kese, kajánul vigyorgó, csontos arcával. – Még nem fejeztük be a beszélgetést.

Természetesen el akartak döngetni egy kicsit – pusztá kedvtelésből!

Közben Vágó már kavicsot keresgélt bal zsebének feneketlen mélyén, sőt találhatott is, mert a kezét kifelé húzta; tudtam, hogy hihetetlen gyorsasággal képes tölteni, kinyújtani a gumit, és útjára bocsátani a csöppet sem veszélytelen lövedéket, így hát nem maradt időm a habozásra.

„Legjobb védekezés a támadás” – ötlött eszembe a sarokba szorítottak bölcsessége, és hirtelen Balogh fejének csaptam a fenyőfából készült rovargyűjtő dobozt, melyet sűrűn televertem csigaszeggel.

Kese ordítva lépett hátra, megbotlott valamiben, és elesett, így övele pillanatnyilag nem kellett számolnom; a doboztól persze komoly baja nem történhetett, legfeljebb alapos búb nő majd a fején, amit csöppet sem irigyeltem tőle.

A hatodik Csüllög szemlátomást habozva álldogált, ezért vérfagyasztó csatakiáltással ugrottam az elképedt Vágónak, s mire a meglepetéstől magához tért volna, már be is löktem a csalán közé, sőt a csúzlit is kiteptem a markából.

Aztán rohantam, mintha az életem függött volna tőle –

amazok pedig vészjósló üvöltéssel, súlyos szitkokat kiabálva eredtek utánam, és borzasztóan szerettek volna elkapni. Azt hiszem, megemelegettem volna ezt a napot, ha a szándékuk sikerrel jár, ezért fontolóra vettem, hogy eldobom a csúzlít a legsűrűbb bozótba – abban a reményben, hogy a gazdája akkor felhagy az üldözéssel, és utána megy; ámde beláttam, sokkal valószínűbb, hogy elvernének előbb, és csak azután keresnék meg a gumipuskát...

Kezdeti előnyöm rohamosan csökkent, a távolság egyre fogyott köztünk.

„Bárcsak jönne valaki errefelé! – fohászkodtam. – Egy barátságos falubeli, akihez védelemért fordulhatnék!”

Sajnos, nem teljesült a kívánságom; a pagonynak ez a része teljesen néptelen volt – csak a madarak csattogása, pittyegése hangzott, s a közeli Égeresből a gémek kiáltása. Nemigen akadt dolguk erre az embereknek, csupán szénakaszáláskor; no meg a vadászok járták a területet, inkább hajnaltájt és alkonyatkor, amikor a vadak is mozogtak. Így délután azonban – ráadásul három nappal a falugyűlés előtt, amely az Égeres, a Csóka-rét meg a Barca-pagony további sorsát fogja eldönteni – nem mászkáltak a „pufogatók”; talán azért, hogy ne lehessen rájuk mondani, személyes szórakozásuk érdekében ellenzik a terület védetté nyilvánítását...

Ágak csapódtak arcomnak, kezemnek – lehorzsolva rólam több helyen a bőrt –, s ami tüske csak akadt a környéken, az most mind az én utamba állt. Számtalan apró sebből vérezve, homlokomon jókora dudorral már-már azt kezdtem fontolgatni, nem lenne-e helyénvaló, ha segítségért kiabálnék – talán mégiscsak meghallja valaki, mielőtt ezek pácoltra pofoznak! – amikor váratlanul zümmögő vadméh húzott el előttem, s ettől egyszerűen lángra gyúlt agyamban a szikra.

Gyors kanyarodással arrafelé vettem az utamat, amerre a méhek tanyája volt, s mihelyt meghallottam jól ismert döngésüket, és megpillantottam az odvas fát, amelyben laktak, már tudtam, hogy megmenekülhetek.

– Feküdjetek le a földre, és ne mocsanjatok! – kiáltottam hátra, mert azt mégsem kívántam, hogy a méhek agyoncsípjék őket; Vágóról mindenki tudta, hogy allergiás a méhekre, s ha egy is megcsípi, feldagad szörnyen az egész teste, és magas lázzal ágyba kényszerül. Ilyesmit természetesen nem akartam; bőven elég volt, ha nem üldöznek tovább.

A csúzlit merész ívben, mesteri dobással hajítottam pontosan a méhek odújába, mire haragos zúgás támadt odabenn, s én villámgyorsan tűntem el a bozótban a felhőként kitóduló méhek előtt.

Láttam, hogy üldözőim – megfogadva a tanácsomat – elhasalnak, és mozdulatlanul várják a veszély elmúlását...

„Miféle gazságra készülnek ezek? – töprengtem, miközben hazafelé szedtem a lábaimat. – Milyen méregről beszélhettek, és mit akarnak elpusztítani vele? Mert hogy nem pocokirtásról volt szó, az csak természetes; amiatt egyáltalán nem kellene titkolózni. És az különben is tavasszal időszerű.”

Képtelen voltam rájönni, mit terveznek, így hát semmi értelmét nem láttam szólni valakinek; még az öreg Szakáll bácsinak sem, mert ő bizonyítékok hiányában semmit sem tehetett, és ha netán nyomozni kezd – a maga becsületes, egyenes módján –, hát még elügyetlenkedné a dolgot, és nem érhetnének tetten a Vágóékat, noha éppen ezt akartam!... Elhatároztam, hogy én tartom majd szemmel a csibészeket, és csak az utolsó pillanatban fordulok idegen segítséghez.

Természetesen most kellett elutaznia az én Karcsi barátomnak is!... Talán e percben ott kóborol az Őrség erdeiben, különleges hegyvidéki bogarakra, lepkékre vadászva, és sejtelve sincs róla, hogy itt valami gazság van készülöben?.. Azért ha nagyon akarta volna, esetleg magukkal visznek engem is a szülei; bár az is lehet, hogy nem, mert a Dudás papa kissé lenéz engem, amiért nem űzők semmiféle sportot. Egy biztos: én nem utaztam volna el sehová a legjobb pajtásom nélkül – hacsak rám nem parancsolnak nagyon! De akkor meg nem élveztem volna a nyaralást. Persze lehet, hogy

a Karcsi sem élvezi...

„Csak legalább Pityu hazajönne holnap! – sóhajtottam aznap este lefekvéskor fejem alá gyűrve a kispárnát – Őneki valószínűleg lenne valami ötlete, miként fogjak a dologhoz... Addig legfeljebb Brekivel vitathatnám meg a történeteket, aki reggel fél kilencre jön korrepetálásra hozzám a pótvizsgája miatt; hogy ezt a terhet is minnek vettem a nyakamba?!”

Mivel a kanális felől áradó békakonzert most határozottan idegesített, fülemre húztam a takarót, de még sokáig nem jött álom a szememre, és egyik Vágó–ellenes tervet a másik után kovácsoltam... Az akciót különösképp nehezítette, hogy nem tartoztam a nehézsúlyú bokszbajnokok közé, s noha nem voltam a legesleggyengébb a korombeliek közt, a három csirkefogó csúnyán elbánhat velem, ha sikerül elkapniuk; ezért hát fölöttébb óvatosan kell majd eljárnom ellenük... Persze, ha nagy és erős volnék, úgy két fejjel nagyobb a Vágónál, *óriási* izomzattal, akkor a karom egyetlen lendítésével átrepíteném őt az utca túlsó oldalára!

Mikor idáig jutottam gondolataimban, szokás szerint ismét mardosni kezdett az önvád, amiért alig fordítok figyelmet a testezésre, és a néhány iskolai tornaórát leszámítva, egyáltalán nem sportolok, csak a szellemi értékeim gyarapításával foglalkozom. Amióta a motoros kapát megvettük, alig van a kertben nehéz „dolog”, s nekem már a tűzifát sem kell hasogatnom, mint a Pityu tette évekkal ezelőtt, mert a szomszéd fűrészgépe mindent elintéz. A különféle cipekedést, zsákhordást rendszerint felnőttek végzik, s a komolyabb munkától még a szüleim is óvnak –mondván, hogy az én feladatom mindenekelőtt a tanulás. Kétségtelen, ötöst is kaptam mindenből – a tornát leszámítva, mert abból csak négyest adott Saci néni; azt is kegyelemből, mert szerinte legfeljebb csak kettést érdemeltem volna... Magam is tudtam, hogy ez így nem helyes, hogy a test pontosan olyan fontos, törődésre méltó része az embernek, mint az agy... Csak hát olyan kevés idő jut mindenre... „Milyen jó is lenne –

ábrándoztam –, ha hosszabbak lennének a napok; kétszer, háromszor olyan hosszúak, mint most! Mennyi mindent lehetne csinálni mondjuk egy negyvennyolc vagy hetvenkét órás nap alatt! Akkor bizony jutna időm bőven a sportra is, nemcsak a tanulásra, és olyan erőssé nevelném magamat, hogy a bivalyerős Vágó elbújhatna mellettem!... Akkor még arra is ráérnék, hogy megpróbálkozzam végre a fényképezéssel, és színes diákon örökítem meg a lepkéket, bogarakat – természetes környezetükben. Pityu szerint nem nehéz a színes fényképezés; némi gyakorlattal tökéletes képeket készíthet az ember... Azt ígérte, holnap megmutatja a diákat, amiket a múltkor csinált a sztereogépével... Vajon vannak közeli képei is? Virágokról, rovarokról? És ha igen, akkorának látszanak–e a bogarak a sztereonézőben, mint egy autó, és a kéttényérnyi hortenziavirág akkora–e, mint egy szénás szekér?... Habár azt mondta, közeli képeket csak előtétlencsével tudna készíteni, és az nincsen neki.”

Már csaknem elaludtam, amikor nem tudom, miért, szembe jutott, hogy nekem meg az üveggolyóm nincs meg.

A délelőtt folyamán fondorlatos módon kitágította a zsebemen levő apró lyukacsát, s miközben én rovartani megfigyeléseket végeztem, kiesett a nadrágomból, és elgurult. Egészen biztos, hogy valahol a kertben eshetett ki. A káposztaágyás felé menet még megvolt. Csaknem egy teljes órát elvesztegettem a keresésével, de mégsem sikerült megtalálnom.

„Majd holnap előkerítem – fogadtam meg félálomban. – Csak előbb Vágóékra húzatom rá a vizes lepedőt! Még előbb pedig Brekit korrepetálok.”

2.

Reggeli után rögtön kiraktam a nyugágyakat a kertbe, hogy minél hamarabb elkezdhessek a korrepetálást, ha Breki megérkezik – vagyis, minél hamarabb befejezhessek, és indulhassak Vágóék nyomába. Az volt a tervem, lesbe állok a Csüllögék házánál, és ha Laci elmegy hazulról, észrevétlenül a nyomába szegődöm. Biztosra –vettem, hogy ismét találkozni fog a két csibésszel. Az is lehet, hogy délutánra beszélték meg a találkozót, de valami azt súgta, délelőtt csinálják a főpróbát”; ha sietek, félóra alatt átvehetjük Brekivel a mára kitűzött anyagot, és utána szabad leszek.

– Szia, Horváth! – köszönt a lány, belépve a kapun.
–Milyen serény vagy ma! Alig vártad, hogy itt legyek, igaz?

– Ühüm! – dűnnyögtem kétértelműen. – Máris kezdhetjük.

– Előbb pihenek egyet – közölte ellentmondást nem tűrő hangon, és úgy fordította az egyik nyugágyat, hogy szembekerüljön a nappal, amely már most perzselően sütött.

Aztán lehúzta a vékony kartonruhát, és bikiniben ült a nap elé. – Irtó meleg lesz ma is!

– Kétségtől – feleltem. – Napozni jöttél, vagy tanulni?

– Is–is. Miközben napozok, mondhatsz egy–két dolgot a zöldségekről meg a bogarokról.

– Nem sürgős – hazudtam közömbösséget színlelve. – Ráérek.

„Még csak az kéne – gondoltam –, hogy észrevegye, le akarom rázni magamról! Akkor még ebédre is itt maradna, amilyen szemtelen!”

Előkerestem a táskám legaljáról a kis gyöngyház nyelvű bicsakomat, és minden eshetőségre készen bedugtam a fürdőnadrágom zsebébe; nem mintha használni kívántam volna Vágóék ellen – különben sem mentem volna sokra vele –, de egy bicska alkalmasint kapóra jöhet a pagonyban; ki tudja, nem kell–e elvágni valamit, kiszabadítani egy hurokba esett mókust vagy ilyesmi.

Aztán elhelyezkedtem én is –a nyugágyamon, és fontolóra vettem, szóljak–e Brekinek a történekről. Nem lehetetlen, hogy szívvel–lélekkel mellettem állna az akció során, ám az sem volt lehetetlen, hogy nevetőgörcsöt kap, ha elmondom neki a sejtelmeimet...

– Min töprengsz? – kérdezte egyszer csak a fejem mögül. – Valamin rágódsz, Horváth, ne is próbáld titkolni előlem!

– A dagadt Selmecin gondolkozom – feleltem hirtelen ötlettel. – Az ott lebzsel most Csupakon, a nyaralójukban és néha még a Balatonhoz is röstell lemenni, olyan lusta; inkább a sátorban hever, amit az apja felállított neki... És ha melege van, egyszerűen megnyitja a locsolót, elfekszik a fűben, a víz meg permetez rá!... Szerencsére nyolcadikban már nem jár velem, mert a nyár végén elköltöznek.

– Ismerem Selmecit, nem kell bemutatni! Utálatos hájpók, és beképzelt, mint egyes kitűnő tanulók... Öregeeeem! Az néha úgy viselkedik, mintha ő találta volna fel a bűvös kockát. Képzeld! Tavaly kijelentette, hogy engem fog feleségül venni! Jó, mi?

– Hehehe... – heherésztem, minden meggyőződés nélkül. – Na és eljegyeztétek magatokat?

– Mit hülyülsz?! – fortyant föl. – Az a ló egész komolyan gondolta. Ha láttad volna, milyen muris volt! Úgy égtek a fülei, mint két pipacs! Aztán...

– Jó, jó! – vágtam közbe gyorsan, mert tudtam már tapasztalásból: ha belelendül a témába, nem lehet ép ésszel kibírni. – Én csak azért említettem Selmecit, mert akkor most lenn lehetnél náluk a Balcsin, és ő korrepetálhatna.

Egy–két pillanatig csönd volt, aztán óvatosan megkérdezte:

– Szeretnéd, ha inkább a Balcsin lennék?

– Hát... – feleltem tétován – jobb lenne ott neked, nem?

– Nincs kizárva... Bár én itt is jól érzem magam... De ha unsz már, szólj csak nyugodtan!

A hangja kissé ingerülten csengett; talán megharagudott rám? Vagy beijedt, hogy mi lesz a pótvizsgájával, ha nem

foglalkozom vele?... Kényelmetlen így beszélni valakivel, hogy háttal ül neki az ember, és nem látja az arcát!

– Szamár vagy! – mondtam. – Ez csak úgy egyszerűen megfordult a fejemben... Különben sem tudnék mit csinálni, mert...

– Szia, Pityu! – kiáltott Breki. – Most jöttél meeeeeg?

– Csó! – köszönt a bratyóm. – Hát te mit keresel erre, mifelénk?

– Nem sokat!

– Hol van az Apóca?

– Jelen! – szoltam, felemelve kissé a kezemet, és lenyelve a mérgem; az ördög tudja, hol szedte fel ezt az „apóca”-t!

– Szervusz! – kanyarodott mellém. – Ha rád nézek, elfog a tömény unalom!

Azzal, szokása szerint, mutató- és hüvelykujjával megcsípte az orrom hegyét, és alaposan megtekerte.

– Auuuuu! – üvöltöttem, felpattanva. – Te! Ha ezt még egyszer meg mered csinálni, én úgy szétverem a fejedet, de úgy...

Be akartam húzni neki, de persze most sem sikerült, mert az orromnál fogva könnyedén eltartott magától.

– Ez nem igazság! – dühöngtem. – Hosszabb a kezed, mint az enyéem!

– Ne veszekedjete! – zsörtölődött Breki. – Igazán, Pityu, olyan vaaaagy!

Klasszul tudta nyújtani az „a”-t a „vagy”-ban; az ember csakugyan elszégyellte magát kissé.

Pityu is megkomolyodott.

– Jól van, Apóca! Nem akartam zavarni az idillt. Na, ide süssetek!

Kinyitotta a táskáját, és előhúzta belőle azt a bizonyos készüléket, amit a múltkor vásárolt.

– Mi ez? – kíváncsiskodott Breki.

– Meoszkóp! – felelte büszkén a bratyóm. – Helyesebben: egy Meoszkóp nevű sztereoszkóp!

– Meoszkóp?... Mi az, hogy meoszkóp?

– Nézz bele, aztán majd megtudod!

Odanyújtotta neki a Meoszkóp nevű sztereonézőt – pedig nekem akarta előbb, csak hát a lányok mindenütt előnyben vannak, és Pityut is átnevelték a városon, a szakmunkásképzőben.

– Jéééé! – ámult Breki a készülékbe nézve. – Ezt te csináltad?

– Remek, ugye? – dagadozott a bratyóm. A büszkeségtől hízott pár kilót, pedig amúgy is kövér volt, szerintem.

– Miért van két kép?

– Hogyhogy két kép?

Pityu nem tudott hová lenni a csodálkozástól; elvette a szerkentyűt, és belebámult.

– Egy kép ez! – mondta. – Már azt hittem, rosszul tettem bele a diákat, azért látsz kettőt... Akkor a szemedben van a hiba: próbáld még egyszer... Nem vagy te kancsal?

– Kancsal az eszed! – förmedt rá a lány, átvéve ismét a nézőkét.

– Mivel jöttél? – kérdeztem, mert furcsálltam, hogy hirtelen megjelent. A fél kilences busz még nem érhetett ide. – Fontos dologban akarok beszélni veled! – tettem hozzá halkán. – Életbe vágóan fontos!

– Mi a csoda? – kérdezte tréfás gúnnyal. – Kinek az életébe vágóan?

Újra meg akarta fogni az orromat, ám ebben a pillanatban Breki akkorát visított, majd leestem a nyugágyról, és Pityu keze megdermedt a levegőben.

– Haláli szuper! – áradozott a lány. – Híper–szuper–szu–per! Öregeeeem! Ez olyan, hogy bele lehet bújni!

– Most már nem látsz kettőt?

A bratyóm hangjában titkolt önelégültség zengett.

– Már nem; csak egyet látok, de az...

– Térhatású kép. Háromdimenziós... Ugyanazon az elven

készült, mint ahogy látunk, tehát a kép is ugyanolyan, mintha a valóságot szemlélnénk!

– Add már ide! – szoltam Brekinek.

– Hagyjál! – visított. – Ez olyan érdekeeeeees! Addig nézem, ameddig akarom, mert a Pityu nekem adta ide. Igaz, Pityuci?... Azzal a kis fényképezőgéppel készítetted, amit a múltkor vettél a Bizományi Áruházban?

– Aha! Igaz, hogy nyolcszázba került, de most már nem adnám oda semmi pénzért.

– És azért van két lencséje, hogy egyszerre két felvételt csinálhasson, ugye?

– Eltaláltad! A két lencse szem távolságra van egymástól, vagyis ugyanolyan képeket lát, akarom mondani: készít, mint az ember szeme...

– Döbbenetes! – rikkantotta Breki, félbeszakítva Pityu fejtegetését, és átnyújtotta nekem a meoszkópot.

Eleinte én is két képet láttam, de tudtam, hogy nem ez az igazi.

Pislogni, hunyorogni kezdtem... A képek megmozdultak, egymás felé csúsztak – pontosan úgy, mint tavaly a Bedőéknél, ahol először láttam ilyesmit –, majd visszatértek előbbi helyükre.

– Több kép is van benne – szolt a bratyóm, mintha én nem tudnám. – Az oldalán van az a kis kallantyú; azzal lehet forgatni a korongot.

– Több is van? – visított Breki. – Azonnal add vissza, halloood!

A nyugágya nyikorgásából arra következtettem, el akarja venni tőlem a nézőkét, ezért gyorsan előrehajoltam, szememet pillanatra sem véve le a kis színes fotókról. És akkor – miközben a lány ujjai végigkarmolászta a hátam – egymásba csúsztak a képek.

Csodálatos látvány keletkezett!

A kertünket láttam; a jól ismert virágokat, ágyásokat, szőlőlugast, fakerítést – mindezt színesben és térhatásúan:

tökéletes élethűséggel!

Annak idején a Bedő képeivel kapcsolatban az volt az érzésem,—egy dolog a valóság, és másik dolog a sztereokép. Talán azért véltem így, mert a képek legtöbbször meséket ábrázolt – rajzzal vagy bábfigurákkal –, a néhány tájkép pedig idegen tájakat, városokat mutatott; nem is mindig a legjobb kivitelben; szóval nem éreztem ízét a látványnak. Most azonban az ismerős dolgok láttán teljesen elragadt a térhatás varázsa.

Néhány másodpercig azt hittem, üres a meoszkóp, és átnézve rajta, az igazi kertet látom; leengedtem szemem elől, és – Breki máris elkapta tőlem.

– Enyém! – jelentette ki, visszazökkenve nyugágýába.

– Ennyi udvariassággal tartozol egy hölgynek.

– Pha! – robbant ki belőlem a méreg, de aztán csak legyintettem rá. – Az előbb akartam mondani valamit – fordultam ismét Pityuhoz. – Kihallgattam egy beszélgetést, amelyben Vágó, Kесе meg a Csüllög valami határtalan disznóságra...

– A disznóságról jut eszembe, ennem kell valamit – vágott a szavamba –, mert különben rövidesen éhen halok; majd utána mindent elmesélhetsz.

– Nekem is meséld eeeel! – kunyerált Breki. – Tudod, hogy engem minden érdekel.

– Soká nézed még azt? – kérdeztem kitérőleg, ám a füle botját sem billegette; csupán a kallantyú csapódása hallatszott időnként, amint a képet továbbítja.

– Na, jól van – szólt a bratyóm. – Neked is adok egyet; ne mondd, hogy nincs jó szívem!

Kiemelt a táskájából egy vadonatúj papírdobozt, melyre nagy betűkkel rá volt írva: MEOSZKÓP.

– Most vásároltam; nem árt, ha kettő van belőle – magyarázta, s miután elhelyezte a diapárokat tartalmazó képkorongot a szerkentyűben, a kezembe nyomta.

Ezúttal rögtön összeállt eggyé a két kép, amint rájuk

pillantottam. A kallantyút lenyomva a korong továbbfordult
– egyre újabb és újabb látványokat tárva föl előttem a kertből.
– Szerintem a közönséges színes fénykép nyomába sem ér a sztereoképnek! – lelkesedtem. – Sohasem hittem volna, hogy lehet kapni ilyen fényképezőgépet!
– Pedig lehetett; csak valami okból leálltak a gyártásáról...
– Közelről is tudsz már fotózni? Például virágokat?
– Az előtétlencsével igen – bólintott. – Sikerült szereznem.
Apró dobozt vett ki a zsebéből, felnyitotta, és kihálászott belőle két kis fekete gyűrűformát, melyekben üveglencse csillogott.
– Ha ezeket fölcsavaram az objektívek elé, egészen közelről is fényképezhetek.
– Akkor lefotózhatnád a tátikáimat! – pillantottam kedves virágaimra a mellettünk húzódó ágyasban. – Legalább a kedvencemet, ezt a szép nagy sárga–pirosat! – tettem hozzá, látva, nincs ínyére a dolog.
– Engem is fényképezzen leeee! – sivította Breki. – Ugye, megteszeeeeed?
– Már csak két kockám van a gépben... – dünnyögte a bratyóm.
– De ugye lefotózod a kedvencemet? – kérleltem. – Egy kockát igazán kibírsz.
– Engem iiiiii! – visított Breki, mint egy fába szorult féreg.
– Ugye, megteszeeeeed, Pityucikááááám?
– Rendben! – legyintett a bratyóm, felkapva a táskáját.
– Rátok áldozom ezt a két felvételt; úgyis ki kell próbálnom az előtétlencsüket.
– Hurrááááá! – rikoltott Breki. – Megyek a fésűmért! Úgy pattant fel a nyugágyból, hogy az majdnem szétesett.
– Nyugi! – szólt a bratyóm. – Még legalább egy óra, amíg idefordul a nap a tátikákra. Addig csipegetek valamit...
Beballagott a házba, én meg kényelembe helyezkedtem, és szememre szorítva a meoszkópot, elmerültem a háromdimenziós látványokban.

Csodálatos élmény volt! Időről időre fel kellett pillantanom, mert változatlanul úgy éreztem, nem képeket nézek, hanem élő valóságot... Breki is buzgón csettegett a nézőkékjét; aztán cseréltünk... Újra és újra végigforgattam a korongokat, egyre hosszabb időt töltve a felvételek szemlélésével...

Hirtelen megremegett előttem, a sztereokép – táncolni kezdett, mintha meleg levegőn át nézném, majd szétfolyt színfoltokká. Karom elnehezült, iszonyatos súly nyomta lefelé, s úgy tűnt, minden más felemelkedik.

3.

Vakító villámok kezdtek csapkodni körülöttem – pirosak, kékek, sárgák meg zöldek –, de nemcsak egyszerűen felülről lefelé, hanem a legkülönbözőbb irányokból: gyakran alulról felfelé is. Mennydörgést azonban nem hallottam, csupán valami sístergő zúgást, melynek eredetét nem tudtam megállapítani. Majd a villámok egyre lassúbbak lettek, míg végül már szemmel is követni lehetett őket tekervényes útjaikon.

Egyszerre csak abbamaradt a tűzijáték; a színes fénygörbék mozdulatlaná dermedve, szapora ritmussal lüktettek a sötétségben. Az egyik csík fokozatosan szélesedett, a másik egyre vékonyodott, a harmadik pontokra szakadozott.

Fejem fölött a fekete lassan sötétkékre vált, körülöttem viszont továbbra is maradt a feketeség – mintha égbe nyúló hegyek között állnék, melyek gerincei különböző vastag, más–más színű fényekből képződtek. Majd a hegyek szurokszíne bordóvá derült, a tarka sávok bonyolultabbak lettek, megvékonyodtak, és dús rajzú hálózattal futottak szét a hegyoldalakon. Hatalmas, furcsa alakú leveleket véltem felismerni, meg sohasem látott, óriási virágokat, toronymagas szárazokon.

Mindennek egyforma bíborárnyalata volt, körvonalaik azonban más és más színekben izzottak, s általában két rétegből álltak; a vékony, belső réteg szürkéskék volt, a vastagabb külső viszont különböző színű az egyes növényeknél. A virágok körül sokkal erősebben sugárzott a fény, mint a száron vagy a leveleken.

Egyre jobban világosodott; az égbolt lilába játszó világoskék lett, a körvonalak szétfoszlottak, a növényzet egységes bíbora lassan színekké alakult. Most már tisztán látszott, hogy szó sincsen hegyekről: óriási növények álltak mindenütt, az égről pedig iszonyú nagy, pirosuló napkorong tekintett rám.

„Elaludtam – állapítottam meg –, és most valami bődületes marhaságot álmodom!”

Nem ez volt az első eset, hogy alszom, és tudom, hogy álmodom; előfordult néha, s olyankor mindig kíváncsi izgalommal vártam, mi sül ki a végén, sőt néha egy picit még irányítanom is sikerült az eseményeket. A mostani álom különösen izgalmasnak indult a rengeteg villámmal, miegyébbel; csak fel ne keltsen Breki vagy a bratyóm, mielőtt a végére érek!

Jobb kéz felé fekete építmény magaslott, elzárva a kilátást; hátam mögött szürke lejtő emelkedett sima–meredeken, akár egy óriási szőnyeg vagy textília – narancssárga, kékesfekete, szürke meg bordó sávokkal. Úgy nyolcvan méter után az egész szőnyegnek vége szakadt, mintha késsel elmetszették volna – azontúl csak az égbolt látszott, s néhány óriáslevél, egy óriásfa levelei; ugyanilyen hirtelen fejeződött be a többi irányban is, tőlem kábé harmincméternyire. A „szőnyegtalaj” szabályos rendben sorakozó, hosszúkás, karvastagságú göröngyökből állt, és felágaskodó, csavarodott, műanyagyszerű szálkák tették változatossá.

Kétoldalt, a „szőnyeg” széleinél, hídszerű építmények emelkedtek – ámde mégsem lehettek hidak, mert nem vezettek sehová, hanem teljesen értelmetlenül végződtek a levegőben. Kevéssel a végük előtt szögletes támasztóelem hajolt tőlük a szőnyeg alá.

Ilyen éber álomom még sohasem volt! Ráadásul nem is emlékeztem, hogy elaludtam volna. Fogaimat összeszorítva lépegetni kezdtem az érdes–bőkös felületen; menet közben úgy tűnt, nem teljesen szilárd talajon haladok, ám ez valószínűleg érzékcsalódás volt, nem tulajdonítottam neki jelentőséget.

A felület szélére érve láttam, ötven méterre vagyok a föld felett, s mindenfelé óriásnövények sötét dzsungle virul.

Lehasaltam a szőnyegtalaj szélére, lenyújtottam a karom, és benyúltam alá. Meglepően vékony volt – talán tízcéntis !

„Ez lenne vajon –a mesebeli repülő szőnyeg? – villant át rajtam a gondolat – Végül is álomban semmi sem lehetetlen.”

Süket csönd vett körül; sehol egy madárhang, beszédzaj, távoli autódübörgés. –Jóllehet, láttam, amint mozognak a szélben a levelek, s éreztem is csupasz bőrömön a szelet, a zúgását mégsem hallottam – csak valami furcsa, állandó sustorgást meg szokatlan, apró neszeket, melyek mibenlétét képtelen voltam felismerni.

A szagok viszont – mintha kárpótolni akarnának a szegényes zajkészségért – valóságos rohamra indultak ellenem; az egyik pillanatban finom illat csapott meg, s amikor teli tüdővel szívni kezdtem, förtelmes bűzzé változott; aztán nedves földszagot éreztem, majd meg édes szénaillatot.

Ahogy ott álltam a szőnyegen, és bámultam az óriásdzsungelt, végigbizsergett rajtam a felismerés:

„Korántsem vagyok ismeretlen helyen, hanem a saját kertünkben!... Csak minden óriássá növekedett!... A szőnyegtalaj – a nyugágy vászna; a hídforma szerkezetek – a nyugágy karfái; a magas, fekete építmény pedig a meoszkóp!”

A növények sem, voltak már ismeretlenek: a földig érő lombú, hosszúka levelű fa óriási meggyfává változott, másfél méter átmérőjű óriásmeggyekkel; körülötte rózsaszín meg fehér virágú hortenziák levélbokrai terpeszkedtek, és közvetlenül a nyugágy mellett húzódott a virágágyás a taticáimmal, törpedáliákkal, petúniával, terebélyes büdöskével – valamennyi óriási nagy!

„Vajon mekkora lehetek?” – tűnődtem. A múltkor szórakozásból megmértem a nyugágy csíkjainak szélességét, s ez most kapóra jött. Ráfeküdtem keresztben a szürkésfehér csíkra, és megállapítottam, hogy a fejem picivel túlnyúlik rajta. A csík másfél centis volt, tehát én olyan tizenhat milliméteres lehettem; vagyis éppen akkora, mint a sztereogépbe való film szélessége...

Iszonyú ordítás riasztott fel!

Visszafojtott lélegzettel pillantottam körül, de sehol sem

láttam vadállatot. Talán cirkuszosok érkeztek a faluba, és egy oroszlán üvöltött?

Ismét felzendült a vérfagyasztó, bömbölés; most már meg tudtam állapítani, hogy bal kéz felől hangzik, ám arra nézve csupán egy elefánt nagyságú madarat láttam a virágkaró tetején üldögélni. Ahogy kitátotta a csőrét, és tollait felborzolta, ismét hallatszott a félelmes ordítás; pontosan addig tartott, amíg a veréb is csiripelt – de a hangját persze nem hallottam az ordítás miatt. Ez még párszor megismétlődött, s akkor végre felderengett agyamban az igazság: a madárccsicsergést hallok oroszlánbögésnek!

„Alighanem az a helyzet – okoskodtam –, hogy kicsiségem folytán módosult a hangfelvevő képességem. Egyes hangokat, például autódübürgést nem hallok, mert túl erős számomra – más hangokat viszont mélyen, letompítva, mint most a csicsergést.”

Dülöngélő, sebes szárnyalással tarka óriáslepke szállt elő valahonnan – olyan zajt keltve, mint egy csapkodó vitorlavászon.

Az óriásveréb elrúgta magát a karóról, odaröppent a lepkéhez, csőrével megragadta, s eltűnt véle a növények közt; a távolság kódében lepkeszárny hullt alá tétova zuhanással.

Ez a veréb engem is elvihetett volna, ha akar! Hiszen nem voltam nagyobb egy kisebbfajta bogárnál; akkora lehettem, mint egy babszem. Mint a mesebeli Babszem Jankó!

Ettől egészen felvillanyozódtam, mert világéletemben szerettem volna parányi lenni, mászkálni a füvek, virágok között.

– Hurrááá! – ordítottam féktelen jókedvemben. – Én vagyok a Babszem Jankó!

Föltekintettem az égre, hogy jobban érzek-e kicsiségemet, s egyszeriben abbahagytam a kiabálást, mert hatalmas darázs kőrözött fölöttem, úgy hatvanméternyire. Talán a hangom csalta ide, talán másképpen vett észre, nem tudom, de egyre szűkülő körökkel, egyre hangosabb zúgással

lejjebb ereszkedett – szemlátomást támadni készült!

Nem volt kedvem várni, amíg megragad, ezért futni kezdtem a meoszkóp felé, amely kissé ferdén, bizonytalanul állt a lejtőn, és szemlencsés része kettős bástyaként a magasba emelkedett. Ám alig tettem meg az első futólépést, csodálkozva tapasztaltam, hogy a kezdeti nekirugaszkodás több méter hosszú ugrást eredményezett; természetesen kizárólag nekem tűnt ekkorának, kicsiségemnél fogva – valójában csupán a távolság századrészéről, centikről volt szó. Földet érve újból ellöktem magam, ezúttal is hasonló eredménnyel, úgyhogy végül rekordidő alatt értem a célohoz, a készülék alá.

A darázs hangos repülőgépzajjal röpködött odakint; majd a zúgás hirtelen abbamaradt, s a beállott csendben csupán ismeretlen neszek hallatszottak.

A csönd azonban korántsem volt megnyugtató, hiszen azt jelentette, a fenevad leszállt a közelben, s bizonyára kutatja, miként férközhet hozzám... Ha kényszerítem magam, hogy fölébredjek, akkor megmenekülök a veszélytől – ha ugyan veszélynek lehet nevezni azt, ami az emberrel álmában történik –, viszont vége szakad az egész kalandnak is, amit nem szerettem volna.

4.

Sebesen kapkodtam tekintetem egyik helyről a másikra, hogy észrevegyem a darazsat, és sikerült is megpillantanom, amint előlopakodik a meoszkóp fala mögül, a csápjait kutatóan tekergetve; háromszögletű, csaknem méteres feje volt, hosszúkás, – barnászöld összetett szemekkel, fűrészfogú, fekete hegyű rágókkal.

Amikor észrevettem, megtorpant, majd futni kezdett felém.

Rohantam előre... Azzal tisztában voltam, hogy bármerre is futnék, mindenütt utolér, bárhova is bújnék, mindenhova utánam jön...

A darázs egyre közeledett. Már azon gondolkoztam, felébredek inkább, mintsem álmomban felfaljanak, amikor eszembe jutott, hogy a készülék tetején, a két bástya között van egy lyuk, ahol a képkoronra írt számot el lehet olvasni; ha oda bejuthatok, akkor megmenekültem, mert ez a behemót rovar nem fér be oda. Akkor nyugodtan kivárhatom, amíg megunja a lesben állást, és elrepül.

A nézőke alól kiérve tüstént megfordultam, hogy felugorjak a felső részre, s ekkor meghűlt bennem a vér, mert vagy másfél méterre magasodott a tető a fejem fölött! Ha föl is érném valamiképp egy igen nagy ugrással, az enyhén ívelő felületről minden bizonnyal visszacsúszom, – meglehet, egyenest üldözöm hátára. Igaz, a meoszkóp falai korántsem voltak simák, hanem rücskökkel, tekervényes dudorokkal fedettek, ezek azonban, érzésem szerint, nem nyújtottak volna elegendő kapaszkodót. Így hát meg sem kíséreltem a feljutást, hanem rohantam tovább, s bekanyarodtam a néző másik fele alá.

A darázs utánam.

„Ki kell találnom valamit! – biztattam magam. – Ha nem akarok felébredni, akkor el kell bánnom velem!”

A készülék alól kiérve felfelé néztem – hátha valami csoda folytán ezen az oldalon alacsonyabb a tető –, és majdnem

felkiáltottam örömben. A tető ugyan itt sem volt alacsonyabb, de két és fél méter magasságban ott díszelgett, erkélyforma kiszögellésként, a korongfordító szögletes kallantyúja.

Teljes erővel feléje ugrottam – és csaknem a meoszkóp tetejéig vitt a lendület!... Aztán esni kezdtem, s meglepő könnyedséggel huppantam a kallantyúra, ahonnan egy további, aprónak szánt szökkenéssel máris fönn voltam a készülék hátán, A lendület azonban így is túl nagynak bizonyult; megcsúsztam, rápottyantam a kiálló képkorongra, mire az egész szerkesztés megbillent, én pedig nagyot kiáltva, hanyatt–homlok lezuhantam róla.

Bukfenceket vetve gurultam a műanyag szőrös talajon, s amikor hason fekvé végre megállapodtam, és pillantásom a felém induló négyméteres óriásdarázsra esett, elhatároztam, hogy befejezem az álmot.

– Fel kell ébrednem! – mondtam talpra szökkenve. – Fel akarok ébredni!

Megdörzsöltem a szememet, néhányszor erősen az oldalamba csíptem, sőt pofon is vágtam magam, de nem történt semmi. Továbbra is ott álltam az óriás nyugágyon, egy szál aranybarna fürdőnadrágba öltözve – körülöttem az óriáskert óriásnövényei, előttem a tank nagyságú óriásdarázs.

„Lehet, hogy mégsem álom?” – borzongott végig rajtam a rémület. A következő másodpercben szélvészféleg futottam a meoszkóp felé, megkísérelve a lehetetlent – felpattanni a tetőre és bebújni a lyukba, mielőtt a darázs elérhetne. A készülék ismét úgy állt, mint az előbb,– mert miután leestem róla, visszabillent korábbi helyzetébe.

A darázs még mindig nem rohant rám. Egy helyben mocorgott a sötétbarna műanyag falnál, meg–megpörgette dühödten sötét eres, átlátszó szárnyait s olyan szelet kavart hogy majdnem felborított. Az történt ugyanis, hogy a visszadöccenő készülék az egyik lábát becsípte maga alá, sarlókarmai beleakadtak a vászon szöszmöszeibe, és nem bírta

kihúzni őket.

Egyelőre tehát biztonságban voltam, ám ez bármely pillanatban megváltozhatott; ezért nem értem rá különösebben örvendezni váratlan szerencsémén, hanem egyetlen jól irányzott ugrással fenn termettem a meoszkópon, és rögtön elfeküdtem a bástyák közt húzódó, teknő alakú mélyedésben. Kényelmesen elfértem benne, a készülék belsejébe azonban elég nehéznek tűnt a bejutás, mert a koronglap és a falak között mindössze húszcentis hézag volt; mikor megpróbáltam benyomakodni, a korong lejjebb billent, s így már beférhettem volna. Azonban még vártam ezzel, hiszen, ha a darázs kiszabadul, előfordulhat, hogy továbbáll, nem kutat utánam; ha igen akkor még mindig ráérek bebújni.

A pórul járt fenevad egyre mérgeesebben zúgott, egyre nagyobb szelet kavart a szárnyaival Hirtelen megzökkent picit a meoszkóp, a repülőgéphantú döngés abbamaradt egy másodpercre – majd újratezdődött, egyre magasabbról hangzott, végül sebesen halkulva a távolba veszett.

Elrepült az óriásrovar! Nagyot szusszanva emelkedtem ki a fedezékből, körülszemlélődtem, és nyújtózkodtam egyet.

„Most hát álom ez, vagy sem?” – tettem fel magamnak a kérdést, azzal az eltökélt szándékkal, hogy végére járok az ügynek.

Mivel nem sikerült felébrednem, úgy tűnt, hogy nem álom...Vagyis *valóban* kicsi lettem!... Na de lehetséges ez? Hiszen a kicsinyítés azt jelenti, hogy elhagyunk egy csomót a testünket felépítő atomokból, vagy lekicsinyítjük azokat is. Ha elhagyunk belőlük, akkor a kicsinyített tárgy már nem ugyanaz, ami volt, mivel kevesebb az alkotórész benne. Ha pedig lekicsinyítjük, akkor a tárgy már nem olyan építőkövekből állna, mint a környezet, ami viszont azt jelentené, hogy nem illeszkedhet bele a környezetbe.

Én azonban remekül illeszkedem, és azt sem érzem, hogy megváltoztam volna: következőképp nem lehet szó kicsinyülésről... Vagy igen?... Mít is mondott a bratyóm?...

Hogy leálltak a sztereó–fényképezőgépek gyártásáról! Na de miért nem gyártanak csak úgy ukmukfukk egy ilyen remek szerkezetet? Annak nyilván oka van. Ha pedig oka, van, de azt nem verik nagydobra, akkor annak is van oka; valami kényes, talán ijesztő ok! Például az, hogy ha az ember nagyon belefeledkezik a képekbe, akkor megeshet, hogy elmerül bennük – elmerül a háromdimenziós látszatvalóságban, és lekicsinyül... olyan századrésznyire!

Viszont, mikor a Bedőéknél néztem a sztereodiákat, akkor egyáltalán nem kicsinyültem le; semmi különös nem történt velem! Nincs kizárva, hogy a kicsinyülés bekövetkeztének egyik előfeltétele, hogy a szemlélő és a látvány között szoros, közvetlen kapcsolat legyen... És ki tudja, milyen körülményeknek kell még összekapcsolódnia, hogy mindez bekövetkezzen?!... Az sem lehetetlen, hogy bizonyos esetekben a gyárilag készített képek is hasonló hatásúak – bár ennek a valószínűsége nyilván olyan csekély, hogy elkerülte a szakértők figyelmét; különben bizonyára azokat a képeket sem gyártanák már.

– Hülye vagy, Horváth fiam! – mondtam hangosan. Kicsinyítés nem lehetséges!

„Akkor csak egy megoldás lehet – folytattam magamban az elmélkedést. – Ha nem én lettem kicsi, akkor a világ lett nagy körülöttem.”

Ez persze még nagyobb esztelenség volt, mint a kicsinyülés... Aztán itt voltak még ezek a nagy ugrások is...

A szemlencsés „bástyateő” öt méterre magasodott a fejem fölött, összeszedtem minden erőmet, ugrottam egy hatalmasat, és huppanva értem talajt a kerek üveg mellett, belül a „mellvéden”; tehát körülbelül hatszor vagy hétszer nagyobbat tudtam most ugrani a testemhez képest, mint nagy koromban...

Töprengve bámultam a vászon csíkjait, és hirtelen eszembe jutottak Vágóék, akik most már akadálytalanul megvalósíthatják, amire készülnek, mert nincsen senki rajtam

kívül, aki tudna a tervükről, aki gátat vethetne gazemberségüknek...

– Horváth! – kiáltotta ekkor egy hang. – Horváááááth!

5.

Felpillantottam a hang irányába, és a lejtő legtetején észrevettem egy hadonászó kis alakot.

Breki!... Hát persze! Óróra teljesen megfeledkeztem, pedig lám, ő is úgy járt az ármányos meoszkóppal, mint én!

– Hahó! – ordítottam a karomat lengetve. – Itt vagyok! Hahó!

– Gyere fel! – kiabált – Nem merek lemenni!

– Jó! – üvöltöttem vissza. – Ott várj!

Kiálltam a mellvédre, és – bízva újonnan szerzett ugrást képességemben – leszökkenem a mélybe; az ilyen hatméteres zuhanást normális körülmények között örültség lett volna megkísérelni – de hát most nem voltam normális körülmények között. Tettemet rémült kiáltás követte odafentről; úgy látszott, Breki még nem tapasztalta az ugrással kapcsolatos különös változást.

Aránylag puhán értem le a műanyag szőrös talajra, ám annak ruganyossága miatt elvesztettem egyensúlyomat, és néhányat bukfenceztem.

– Horváááááth! – sikított a lány. – Nem lett bajooooood?

– Neeeeeem! – ordítottam, azzal indultam felfelé. Meglehetősen meredek volt a lejtő, de mert a kusza felület jó lábféknek bizonyult, könnyen jutottam előre, s egykettőre felértem.

– Te! – mondta Breki sápadtan. – Amikor az előbb leugrottál, engem kirázott a hideg. Hogyhogy nem lett semmi bajod?

– Nem tudom – lihegtem, mivel a kapaszkodás eléggé kimerített. – Valami változás következett be az izomerőmmel meg a nehézkedéssel kapcsolatban... Majd még gondolkozom rajta...

– Jó, csak fújd ki magad előbb; látom, elfáradtál.

– Attól azért még messze vagyok – szusszantottam –, de egy kicsit magas ez a lejtő, az tény.

Idefenn erősebben fúj a szél, mint a mélyben; meglobogtatta Breki haját, és a választéktól balra levő hajszálakat az arcába fújta.

– Mi történt velünk? – kérdezte, kisimítva arcából a haját.
– Én csak arra emlékszem, hogy feküdtem a nyugágyban, és néztem azt a meoszkópot; aztán egyszerre minden elsötétült, meg villámok cikáztak, és végül itt voltam ezen a vadidegen tájon.

Gondterhelten ráncolta homlokát, tekintetét aggodalmasan rám meresztette, és az volt az érzésem, mindjárt elpityeredik. Idegesen toporgott piszkafalábalával, botforma kezével a haját babrálta; a testére feszülő tűzpiros bikini még jobban kihangsúlyozta véznaságát.

– Lehet, hogy a meoszkóp a ludas – mondtam lassan, és elmagyaráztam neki korábbi okfejtéseimet.

Csak a vállát vonogatta rá. – Most szerinted mit csináljunk?

– Hát a... korrepetálásnak mindenestre lőttek. Könyveink, füzeteink ott heverték száz méterre alattunk, a sámlin, és akkorák voltak, mint a tornaterem.

– Nem baj – mondta –, úgylis utálok a biológiát.

– Itt fenn semmiképpen sem maradhatunk – folytattam.

– Akár mi lettünk kicsik, – akár a világ nőtt nagyra, itt nincs semmi fedezék, amibe veszély esetén elbújhatnánk.

Halk sikollyal ugrott elé, megmarkolta a jobb kezemet, és felém fordította a hátát. Olyan közel állt, hogy egy hajszála az orromat birizgálta.

– Látsz valamit? – kérdezte ijedten, jobbra–balra tekingetve.

Kezemet szorító ujjai hidegek voltak, akár a békaláb; és egész testében reszketett.

– Nyugi, kislány! – mondtam. – Nem kell mindjárt begyulladni! Sose félj, amíg a bácsit látod!

– Undok vagy! – felelte. Elhúzódott kissé, de azért a kezemet nem engedte el. – Na, mire várunk? Mért nem

megyünk le?

– Azt mondtad az előbb, nem mersz lemenni.

– Ja?... Az akkor volt; most már merek, mert itt még jobban félek!

Ebben kétségtelenül akadt logika.

Megkezdjük az ereszkedést. Én mentem elől, vagyis alul, magam után vontatva Brekit, aki minden lépést gondosan kitapogatott, s mindegyre sziszegett a bökös szálak miatt

– Te! – mondta egyszer csak. – Mit gondolsz, a szándálom nem lett kisebb?

– Fogalmam sincs – feleltem. – Ezen még nem gondolkoztam.

– Nem is kell. Ha leérünk, majd meglátjuk.

– Szerintem... – kezdtem, de nem fejezhettem be, mert vad szélvihar támadt, a lejtő megemelkedett, felpúposodott, csapott egyet magán, s a következő pillanatban a levegőben kalimpáltunk. Breki természetesen sikított, mintha nyúznák, de a kezemet egy pillanatra sem engedte el... Aztán sustorgó, érdes tapintású valami vágódott nekünk, körülölelt, és fellibbent velünk a magasba.

„Meffogott a veréb!” – volt az első gondolatom, de rögtön láttam, nem madár tart fogva, hanem egy piszkosfehér, néhol megtört, máshol egyenes lapokból álló akármicsoda, melyet kesze–kusza, vékony–vastag rostok alkotnak.

Percekig szálltunk hintázva, majd nagyot zökkenve megálltunk. Szerencsére szűk volt a hely, s így nem vágódtunk el – mindössze a torkom tájékán éreztem a gyomromat. Breki szeméből potyogtak a könnyek.

– Hol vagyunk? – hüppögte.

– Tudom is én! – feleltem nagyokat nyelve, hogy visszanyomjam, ami kitörni igyekezett.

– Brühühühühü... – zendített rá. – Haza akarok menni! Érted? Brühühühühü!

Nekitámaszkodott a falnak, úgy sírt; nyiszlett vállai, kiálló lapockája hevesen rázkódtak... Tény és való én is szívesebben

lettem volna otthon, mint ebben az ismeretlen micsodában...

Lassan szűnt csak bennem a tengeribetegség érzete, s közben egyre jobban ráébredtem, hogy a talpam felől hűvösség árad. Aztán megmozdultak körülöttünk a falak, s kezdtek széjjelnyílni – mintha láthatatlan ujjak húznák, hajlítanák őket; minden pillanatban vártam, hogy megpillantok egy óriáskezet!

A lány is hasonlóan érezhetett, mert abbahagyva az egerek itatását, tágra nyílt szemmel feltekintett, majd arcát gyorsan a hónom alá fúrta.

– Félek! – vacogta. – Én borzasztóan félek... Ugye, megvéded, ha valami...

– Nyugi, Breki! – mondtam csikorgó idegenül, s megveregettem a hátát.

A falak egyre jobban szétterültek. Ugyanakkor lábam alatt a felület egyre hűvösebb, egyre áttetszőbb lett – tisztán-kirajzolódott rostos szerkezete, s a növekvő fényben azt is észrevettem, hogy a felület mindkélt oldalán alaktalan, fekete vonalak, ákombákomok vannak.

Enyhén ringott az egész micsoda, orromba vízszag csapódott, és föltekintve óriási gyékényeket, zöld tüskés békabuzogányt láttam az ég felé meredni.

A falak most már gyorsan tárultak szét – végül teljesen kisimultak, s mi ott álltunk egy rostos anyagú lemeztutajon, hatalmas víztükör közepén. Sehol sem láttam óriáskezet – csupán óriási barnászöld tavirózsaleveleket, óriásmentákat, póléveronikát, békakorsót, víziboglárkákat.

– Felnézhetsz – mondtam a lánynak, levéve válláról a karomat. – A kanálisban vagyunk... A szélroham átrepített a kertünkön, átemelt a kerítés fölött, és letett ide, a vízre.

– Aha! – szipogta, – És mi ez az izé, amin állunk? Nincs egy zsebkendő?

– Nincs... Ez alighanem közönséges újságpapír, amit a szél felkapott, körénk csavart; most pedig elázva a víztől, szépen kisimult.

Az újságpapír már olyan áttetsző volt, akár egy jégtábla; rostjai nem engedték át a nedvességét, magukban tartották, s így lényegében szárazon álltunk.

– Honnan veszed, hogy újság? – kérdezte Breki.

– Egyszer vizsgáltam újságpapírt a mikroszkóp alatt, és az pontosan ilyen volt, százszoros nagyításban, De hát most is csak erről van szó, mert akár mi lettünk kicsik, akár a világ lett nagy, mindenképpen százszoros a változás.

– Ezt meg honnan tudod ilyen pontosan? Azt én is látom, hogy minden nagyobb, de hogy pont százszor... Gyűlölöm, ha felvág valaki!

Elmagyaráztam neki a nyugágy csíkjával végzett méréseimet, s ettől megnyugodott

– Az más! – mondta. – Már azt hittem, olyan lettél, mint a Selmeci, aki mindent jobban tud mindenkinél... Te! Akkor mi elmondhatjuk magunkról, hogy benne voltunk az újságban, igaz?

Tele szájjal nevetett, bár kissé erőltetetten ... Szép fogai voltak, ezt el kellett ismerni – ragyogó fehérek, szabályos rendben; csupán az egyik szemfoga feküdt rá picit a mellette levőre, de ez még nem olyan nagy hiba.

– Horváth! – szólt még mindig nevetve. – Úgy állsz ott, mint egy öreg hajóskapitány! Éppen úgy ráncolod a homlokodat; csak a tengerészsapka hiányzik a fejedről meg a pipa a szádból; esetleg körszakáll!

– Tisztában vagy azzal – közöltem egykedvűen –, hogy tányérra tett ínycsalatok vagyunk az óriásfecskék meg hasonlók számára?... És ha a madarak nem vennének észre, akkor a papír eláztával a vízbe merülünk, ahol halak várnak ránk.

A jókedve menten szétfoslott; arcára kiült a rémület, szeme tágra nyílt, szája széle megrándult néhányszor. Aztán odalépett hozzám, és feltekintett rám.

– Csinálj valamit, Horváth! – suttogta.

A szél megélenkült, és lassan fújt minket előre. Úgy láttam, némi szerencsével nekiütközhetünk az egyik hatalmas vízitöklevélnek, mely fölött szoba nagyságú, sárga virág díszlett négyméteres száron; a virág alatt nagyobb biztonságban lennénk, a tágas levélfelületen pedig könnyebb volna menekülni a felbukkanó veszély elől.

– Jó volna, ha ki tudnánk kötni annál a töklevélnél – mondtam –, aztán majd csak kitalálnánk valamit... Jó lenne tudni, meddig maradunk ekkorák!

– Gondolod, hogy egyszerre csak visszanyagulunk? – Legalábbis remélem – feleltem diplomatikusan.

A szél változatlanul hajtotta tutajunkat, s végül szerencsésen be is ékelődtünk a két hatalmas levél közé; olyan tíz centire magasodtak ki a vízből, és világoszöld műbőrrel bevont, kerek térre emlékeztettek. A széleik néhol magasan a víz fölé kunkorodtak, s ilyenkor látszott, hogyha fonákjukon vastag erek, bordák helyezkednek el.

– Gyerünk! – mondta Breki, elindulva fürgén a papír széle felé.

Természetesen utánamentem, de csakhamar lelassultunk, és óvatosan lépkedtünk tovább, mivel a papír széle egyre lejjebb nyomódott alattunk – egyre lejjebb húzva magával a vízfelszínt, mígnem a víz vagy negyvenfokos szögben lejtett felénk, s lényegében vízszint alatt álltunk a papíroson.

Visszalépdeltünk, mire a papír ismét kiegyenesedett, és a víz is vízszintesen állt.

– Olyan ez, mint egy rossz álomban! – nyekergett Breki. – Mitől ilyen?

Szíttekintettem a kanálison, s megpillantva egy közelben „korcsolyázó” méteres molnárkát, menten eszembe jutott a magyarázat.

– A felületi feszültség miatt van. Tudod, a legfelső vízmolekulák, a kohéziós erő meg ilyesmi.

Előreóvakodtam, amennyire csak lehetett. A lehajló vízfelület meglepően hasonlított a kocsonyához, s ha döccentettem a papíron, tömör masszaként kissé felém csúszott. „Lesz, ami lesz!” – gondoltam, és magamon érezve a lány várakozásteljes tekintetét, egyetlen hatalmas ugrással átlendültem a vízfalon, s letottyantam a töklevéltre – jó három méterre a szélétől.

Breki persze sikított egy szívdermesztőt.

– Na, mit szólsz? – kérdeztem. – Most te következel.

– Elment az eszed? – szörnyülködött. – Én nem bírok akkorát ugrani!

– Dehogynem! Majd meglátod, hogy sikerülni fog, csak jó nagy lendületet vedyél!... Én itt állok a levél szélén, és elkaplak, ha nem érsz egészen ide; de úgyis ideérsz.

– Nem merek – közölte kereken.

– Gyere már! – ordítottam. – Mért van az, hogy minden lány olyan...

Egy sikoly – Breki elrugaszkodott, átrepült fölöttem, és vagy öt méterre a levélszélétől ért földet; nagyot nyekkent, csúszott pár métert hason, aztán föltápászkodott.

– Ne nézz ide! – szólt, a nadrágját húzogatva, amely kissé lement neki.

Nevettem magamban; azt képzeli, kíváncsi vagyok rá?... De hát a nők már ilyenek születtek: mindegyik azt hiszi magáról, hogy szépségkirálynő, még ha olyan csúnya is, mint a vakbélgyulladás...

– Idenézhetsz – Makogta. – Kész vagyok.

– Gyerünk tető alá! – vezényeltem, elindulva az élénksárga vízitökvirág felé, amely közvetlenül a levél mellett nyúlt fel a víz alól. A kellemesen puha, apró göröngyökkel fedett, langymeleg levéllemez kissé besüppedt alattam, az alul levő bordák itt-ott felnyomódtak, hepehupássá tették a felületet; a levélbőr átlátszott picit, mintha műanyagból volna.

– Horváth! – szólt Breki, utánam sietve. – Mitől van az, hogy én ekkorát ugrottam?

– Valami összefüggés van itt a megváltozott arányok, a levegősűrűség, nagyobb levegőmolekulák, a nehézségi erő meg ilyesmik között – magyaráztam.

Felcsillant a szeme.

– Te! Mit gondolsz...

Repülőgépzúgással kevert zsírpapírzörgés tört ránk váratlanul, mire villámgyorsan ugrottam a tökvirág alatti kétes értékű fedezékbe – természetesen magammal rántva Brekit is. Ez volt a szerencsém, mert egyedül valószínűleg hosszabbat ugrom a kelleténél; így is alig bírtunk lefékezni a levélszelen.

Egy pillanattal később nyolcméteres, üvegszárnyú rovar lebegett előttünk – kéken–sárgán tündöklő, fatörzsnyi potrohhal, félgömb alakú gömbszemekkel, karmos, fekete lábakkal.

– Csak egy szitakötő! – sóhajtotta boldogan a lány. – Ettől nem kell félni!

– Te aztán jól tudod! – súgtam a fülébe, attól való félelmemben, hogy a szitakötő netán meghallja. – Ez az egyik legnagyobb ragadozó a rovarok között, de állítólag csak a repülő rovarok érdeklik... Bár nem lehetetlen, hogy speciel *ezt* a szitakötőt esetleg nemcsak a repülők érdeklik.

– Én mindig azt hittem – dadogta elsápadva –, hogy virágport eszik, mint a lepkék.

– Meg hogy szitát köt, mi? Mellesleg a lepkék sem virágport esznek, hanem nektárt; ezt már illene tudnod.

A szitakötő most egy kicsit hátrafelé röppent, majd hihetetlen gyorsasággal a magasba szökött, rácsapott egy óriásrovarra, megragadta a lábaival, és eltűnt vele a gyékények között.

– Miért kötekedsz mindig? – duzzogott a lány. – Tudom, hogy te vagy az okosabb, de azért nem kell ezt állandóan fitogtatni!

Rántott egyet a fején, amitől az előreomló bal oldali hajtömege visszasuhant a válla mögé, bal kezével pedig ugyanakkor félrecepta a homlokába lógd tincset... Jellegzetes

mozdulatai voltak, és már többször is akartam kérdezni tőle, miért van az, hogy a jobb oldalon csattal tűzi a haját a füle mellé, a bal oldalon viszont hagyja, hogy állandóan a szeme elé csússzon. Valamiért azonban mindig elmaradt a kérdés; most sem éreztem időszerűnek, mert bár szemével ártatlanul mustrálgatott, szája sarkában bizonyos „kaján vigyor” bujkált.

– És az a kezdeti villámlás meg vörösség mitől volt, nem tudod? – firtatta.

– Biztos van arra is magyarázat – sóhajtottam. – Nem lehetetlen, hogy rövid ideig képesek voltunk látni az infravörös színtartományban; persze ez csak feltevés... Majd még gondolkozom rajta.

– Rendicsek! – bölintott – De inkább azon gondolkozzál, hogyan lehetnénk újból nagyok! Vagy a világ legyen kisebb körülöttünk!

A feltámadt szél néhány uszadék fát sodort a két tőklevél alkotta öbölbe; a törzsek maguk alá nyomták a még mindig lebegő újságpapírt, és megrekedtek. Nedves pinceszag, a korhadás szaga áradt belőlük.

– Maradj itt! – szoltam Brekinék. – Odamegyek, és megnézem, nincs-e valami jó, tenyérbe való husáng köztük.

– Én is megyek – mondta. – Félek itt egyedül.

Megfogta a kezemet, és állandóan körültekingetve siettünk az uszadékhoz. Mostani termetünkhöz képest harminc–ötven centi vastag, barnásszürke törzsek voltak, néhol felkunkorodó, szakadozott kéreggel borítva – mintha százéves öreg fák lennének, nem pedig kiszáradt, gyenge gallyacskák, melyeket talán egy vihar vert le a fáról. Kedvemre való nem akadt, ahhoz túlságosan vastagok voltak, de az egyik kétméteres törzs berepedt hosszában; azzal esetleg kezdetünk valamit. Sikerült is kihalásznom, és a bicskámmal meg némi erőlködéssel szépen kettérepesztettük.

– Szuper! – mondta Breki. – Nemcsak neked, de nekem is lett kardom egy csapásra!

Suhogtattam párat a „fakarddal” – két kézzel kellett

fognom a vastagsága miatt –, sőt néhányat rávágtam a töklevélre is, amitől berepedt, s előbukkantak rostjai; orromba sajátos, sebzett növényiszag hatolt.

– Jaj, a fejem! – nyekergett a lány. – Úgy megfájdult hirtelen valamitől...

– Máskor is szokott?

– Soha. Legalábbis nem emlékszem rá.

– Tegyük rá vizes borogatást! – ajánlottam.

– Nem kell – mondta mélyet lélegezve. – Azt hiszem már elmúlt. Igen... Már egyáltalán nem fáj. A te kardod is könnyű?

– Minta pehely! De talán nem is a fák könnyűek, hanem az erőnk lett nagyobb! Hiszen ugrani is nagyobbakat tudunk, és abban is az izmainknak van szerepük... Ide vigyázz! Tudsz te ekkorát ugrani fölfelé?

Csak úgy helyből öt méter magasra szökkentem, s éppen le akartam kiabálni valamit, amikor szélroham kapott oldalba, és hatalmasat lódított rajtam. „Ha vízbe jutok, végem!” – hasított belém a rémület, miközben ferdén lefelé zuhantam.

Az utolsó pillanatban vettem észre a tökvirágot, amely úgy száguldott felém, mint egy elszabadult, sárga tetős kilátótorony; persze nem ez mozgott, hanem én, s amikor jó szerencsém egyenesen hozzávágott a halványzöld virágszárhoz, kétségbeesetten igyekeztem kapaszkodni benne; a sima bordákról azonban lecsúsztak ujjaim, s a mélybe zuhantam. Ha a virág kissé távolabb áll az ovális levéltől, akkor minden bizonnyal a vízben kötök ki, de így a szárazra estem, és ijedségen kívül más bajom nem történt.

Fájdalmas nyögéssel tápászkodtam fel, ám a fájdalom főként lelki természetű volt – csúfos felsülésem miatt, mely sokkal rosszabbul is végződhetett volna.

– Ott! – lehelte Breki falfehéren, a magasba mutatva botjával.

Méteres óriásrovar süvített ki a virág alól, és porszívóhangú zúgás kíséretében nekem támadt.

7.

Gondolkozásra nem maradt idő; botomat – melyet bal kézzel görcsösen szorítottam – a támadónak döftem. Úgy látszik, nem számított ilyen fogadtatásra, mert visszahőkölt, feljebb emelkedett, s erőteljes zúgással körözni kezdett a fejem fölött.

Természetesen pillanatra sem volt szabad szem elől tévesztenem, ezért a husángot két kézzel markolva, állandóan utánafordultam.

Hosszúkás, fekete–fehér keresztcsíkos potroha volt, sötét torán szőrök ágaskodtak, testét kuszán elszórt, fehér pikkelyek csúfították, félgömbszemei aranyzölden, barnásvörösön csillogtak. Rágókat nem láttam rajta – szája helyén kétarasznyi, sötétszürke ormány lógott, a végén csúcsos, bimbóforma képződménnyel.

A rovar hirtelen irányt változtatott, s ahelyett hogy rám támadt volna, a holtra rémült Brekire rontott. Tüstént utána ugrottam, de még így is elkéstem volna, ha a lánynak nincsen annyi lélekjelenléte, hogy husángját a támadó elé dugja; az erre – ugyanúgy, mint az előbb – megtorpant, s ez elég volt ahhoz, hogy utolérve hatalmas csapást mérjek rá. Ezúttal jól számítottam ki az ugrást, ám az ütés félrecsúszott, s feje helyett a torára zuhant.

Vékony, nyekkenő hangot hallottam; az ütés helye behorpadt kissé, és támadónk a levélre huppant szétcsúszó póznalábaival. Mozdulatlaná vált két üvegszárnyán szivárványszínekben ragyogott a nap... Végeznem kellett volna vele, de valami visszatartott attól, hogy halálos csapást mérjek védtelen, sebesült testére.

Aztán a rovar megmozdult; behajló gumicső–ormánya lassan kiegyenesedett, nyakának sötétbarna bőre lágyan megremegett, lábai teste alá húzódtak, szárnyai megrebbentek, és oldalazó repüléssel felsüvített a magasba. Ahogy távolodott, úgy halkult a porszívózúgás, és mikor már elég messzire járt,

teljesen olyan lett, mint a szúnyogdöngés.

– Ez alighanem szúnyog volt! – töröltem le homlokomról a verejtéket. – Még hozzá nőstény, mivel csak azok szurkálják az embert. Kell nekik a vér a petézéshez.

– Horváth... – dadogta Breki – én... úgy... megijedtem...

Hatalmasat nyelt. A keze annyira reszketett hogy botja ide-oda táncolt, akár egy dob verő.

– Nyugi! – szóltam. – Most már van fegyverünk; nem tud elbánni velünk holmi ízeltlábú!... Vegyél néhány mély lélegzetet az megnyugtat!

Sóhajtottunk párat, s ettől csakugyan megnyugodtunk. Aztán Breki leengedte a botját, és odalépett hozzám.

– Te most megmentetted az életemet, igaz?

– Semmiség! – legyintettem. – Te is ugyanúgy leütötted volna, ha nem előzlek meg.

– Lehet – mondta –, de azért kösz, mégis...

Rándított a fején, mire az arcába hulló hajtömeg visszarepült a válla mögé, bal kezével félreapta a homlokába lógó tincset, felágaskodott, és adott egy puszit a szám sarkára.

A váratlan puszitól, azt hiszem, még jobban megijedtem, mint előbb a szúnyogtól. Harc közben egyébként semmi félelmet nem éreztem – alighanem azért, mert nem volt rá időm; azonkívül már jó ideje számítottam a veszélyre, s amikor végre beköszöntött, már nem tudott a meglepetés erejével hatni... Breki puszija azonban igen; álmomban sem gondoltam volna, hogy ilyesmire sor kerülhet.

– Ülünk le, mert alig bírok állni! – szólt. Elindult a virág felé, de a lába annyira remegett, hogy pár lépés után térdre bukott.

Odaugrottam hozzá, felnyaláboltam, s ölben vittem az árnyékba; pillekönnyű volt.

– Köszöni! – rebegette egyénien, amikor letettem. – Igazán rendes vagy!

És rám mosolygott... Szép fogai voltak, valóban... Tulajdonképpen a szája sem volt csúnya; igaz, nem olyan

teltek az ajkai, mint az Ács Olginak, de azért nem lehetett volna rá mondani, hogy csúnya szája van. Megpróbáltam elképzelni Brekit telt ajkúnak, és csodálkozva döbbsentem rá, egyáltalán nem állna jól neki, míg a hetedik bés Ács Olgi éppen az ajkaival hódított vagy legalább igyekezett hódítani; azonban, ha jól belegondoltam, megközelítőleg sem mosolygott soha olyan kedvesen, mint Breki, vagy ha mosolygott is, hát nem énrám...

Leültem én is. Jó lett volna nekitámaszkodni a tökvirágszárnak, ám a levél és a szár között arasznyira felhúzódott víz miatt ez nem volt kívánatos.

– Jó itt – mondta Breki, lehunyva szemét; térdét felhúzta a mellkasához, és a karjával átölelte.

Az árnyékban tényleg kellemesebb hőmérséklet uralkodott, mint odakint, a tűző napon.

Előhúztam fürdőnadrágom zsebéből a bicskát, és nekiláttam élet, hegyet faragni a botjainkra, hogy eredményesebben használhassuk őket.

„Különös! – tűnődtem munka közben. – Azt olvastam, hogy a kis termetű élőlényeknek viszonylag nagyobb a testfelületük, mint a nagyobbaknak, miáltal megnő a felületi hőveszteségük. Azért alacsonyak például az egyenlítői melegben élő pigmeusok, hogy ne legyen túl melegük; és azért magasak az északi emberek, hogy ne fázzanak nagyon. Persze az eszkimókat nem lehet éppen óriásoknak nevezni, de valami azért lehet a dologban, mert logikus... Ez mindenesetre azt jelentené, hogy nekem most vacognom kéne a hidegtől – talán még a napon is! Holott egyáltalán nincs így, hisz nagyjából olyannak érzem a hőmérsékletet, mint azelőtt... Igaz, a bőröm százszorta vékonyabb a normális környezethez képest, aminek következtében már sokkal kevesebb hő is átmelegít. Úgy tűnik, a két hatás éppen kiegyenlíti egymást. ...No, ha ez álom, akkor a legtökéletesebb, amit valaha álmodtam!”

Ismét megkíséreltem a felébredést, de bármennyire csipkedtem az oldalamat, nem vezetett eredményre – nem

ébredtem fel. Valójában persze nem is hittem már, hogy álom... Így hát azon kezdtem inkább töprengeni, vajon mi történt a többi emberrel; lehet, hogy semmi köze sincs a meoszkópnak a mostani állapotunkhoz, hanem egészen másról van szó? Például arról, hogy valakik feltaláltak és előzetes értesítés nélkül bevetettek egy borzalmas fegyvert, mely az embereket – minden matematikai ellentmondás dacára – parányivá teszi? Ha ez az eset áll fenn, akkor nemcsak mi lettünk kicsik, hanem talán az egész falu, az egész ország, egész Európa lakossága! Akkor most kicsik lettek a Vágóék is, és nem kell törni a fejemet, miként akadályozzam meg galád tervük végrehajtását.

„De hát mi a csudát tervezhettek?” – éledt újjá bennem a kíváncsiság. Különös módon, helyzetünk minden szörnyűsége ellenére jobban érdekelt Vágóék szándéka, mint a saját sorsunk – talán azért, mert egyszerűen képtelen voltam elhinni, végleges ez az állapot, és titokban erősen bíztam benne, hogy a dolgok visszazökkennek majd a rendes kerékvágásukba, helyreállítódnak a korábbi méretarányok.

Eszembe jutott, hányszor szerettem volna nagy és erős lenni! Éppen tegnap ábrándoztam azon, hogyan bánnék el Vágóékkal, ha nagyobb és erősebb lennék náluk – s lám, a kegyetlen sors nemhogy nagygyá alakított volna, de épp ellenkezőleg: törpévé tett! Ha a gazfickók akkorák, mint voltak, akkor most óriások hozzám képest, vagyis egyáltalán semmi esélyem a legyőzésükre...

– Miért mondtad nekem, hogy „Breki”?

A kérdés teljesen váratlanul ért, és kizökkentett az elmélkedésből.

– Tessék?... Szóltál? – Pillanatokig nem tudtam, jól hallottam-e.

– Azt kérdeztem, miért mondtad nekem, hogy „Breki”. A lány szeme csukva volt, fejét hátrabillentette a vállai közé.

– Én?... – hebegtem. – Fogalmam sincs, miről beszélsz! Az elkészült fakardokat letettem a levélre, a bicskát pedig

összecsappantva a zsebembe csúsztottam.

– Amikor az újságban voltunk, és borzasztóan féltem, és a hónod alá dugtam a fejemet, akkor te átkaroltál, és azt mondtad: „Nyugi, Breki!”... Emlékszel?

A szemét változatlanul csukva tartotta...

Azt hiszem, ez az az állapot, melyet némely írók úgy jellemeznek, hogy „lázasan kavarogtak fejében a gondolatok”. Az enyémben is kavarogtak, alig bírtam rendet rakni köztük. Ha elárulom neki, hogy én már tavaly óta „Breki”-nek hívom magamban a *Muppet Show* Brekijéhez való hasonlósága miatt, akkor halálosan megsértődik; azt pedig nem akartam – kinek lenne az jó?

– Tudod – feleltem izzadva—, akkor éppen a *Muppet Show* járt az eszemben... Meg aztán én is be voltam gyulladva, és emiatt kissé kihagyott az agyam... Tudod, mire gondoltam az előbb?

– Mire?

– Arra, hogy az egész mostani cécó a nyugágyakon kezdődött a sztereodiák nézésével, vagyis valami ott történhetett velünk, ami kiváltotta ezt az állapotot. Ha tehát odamennénk a nyugágyakhoz, akkor nincs kizárva, hogy visszacsinálnódna az egész.

Úgy véltem, fölösleges a fegyverelmélettel aggasztanom, mert ha csakugyan az történt, akkor úgyszólván hiába minden, nem tehetünk semmit sem ellene.

– Na de hogyan csinálnódna vissza? – faggatott.

– Fogalmam sincs. De mindenesetre jó lenne visszamenni; valamerre úgyszólván mennünk kell, nem ülhetünk itt életünk végéig.

– De ha innen elmozdulunk, ki leszünk téve millió veszélynek!

– Hát, ami azt illeti, itt sem vagyunk bombabiztos óvóhelyen... Majd vigyázunk magunkra, és kész! Az a fontos, hogy ne ijedjünk meg mindentől; végül is egyáltalán nem vagyunk védtelenek! – suhogtattam meg a kardomat.

– Azonkívül ne felejtse, hogy az erőnk hatalmasan megnövekedett. Én mindenesetre izomembernek érzem magamat!

– Akkor én is izomember vagyok! – hajlította be büszkén nyápic mellső végtagjait.

– Te legfeljebb izomlány lehetnél – mondtam ajkbiggyesztve. – Izomember csak egy *férfi* lehet.

– Még hogy fééééééérfi! – Idétlen fejhangon vihogni kezdett.

– Mit nevezsz? – kérdeztem dühösen. – Azt hiszed, nem így van?

– Te vagy a férfi?...

A hasát fogta nevetében.

Ilyen buta kis nő!

Tegnap még pelenkát hordott és azt sem tudta, hogy a szitakötő rovart eszik!

– Kis pisis! – mondtam, nagyot csapva a levélre husángommal.

Mérgesen jártattam körül a tekintetem, és egyszerre csak észrevettem egy cincér küllemű bogarat amint a töklevel felkunkorodó széle alatt csücsül, és a legnagyobb nyugalommal lakmározik a növény húsából... Még csak az hiányzott, hogy kiegye alólunk!... Hiszen már amúgy is számtalan megfeketedett rágásnyom csúfította a levéllemezt.

Odaszökkenem a zsványhoz, és jól oldalba döftem.

– Kotródj innen! – mondtam, ütésre emelve a botot.

Tompán fénylő, teniszlabdányi szemei voltak a bogárnak, hosszú, sok ízű csápjai, és úgy állt előttem szétterpesztett lábain, akár egy harcra kész szamuráj.

– Na, mi lesz? – kiáltottam rá. – Azt akard, hogy elpáholjalak?

A levélbogár fémes háta gyönyörű kéken meg sárgán csillogott és önkéntelenül arra gondoltam, egyik díszévé tehetném gyűjteményemnek, ha százszor nagyobb volnék mostani termetemnél. A dolgok jelenlegi állapota viszont óvatosságra intett, és – nehogy azt higgye, félek tőle – rávertem csápjára a husággal.

Ettől kővé merevedett, majd hátrált kicsit, s amikor látta, hogy követem, szaladni kezdett; a levél vízre simuló szélénél megtorpant, Szétsapta szárnyfedőit, kibontotta az áttetsző hártájú repülőszárnyakat, és hátulsó lábaival a vizet szántva, átrepült egy másik töklevele.

– Miért zavartad el? – kérdezte Breki, abbahagyva a vihogást. – Egyébként csak tizennégy hónappal vagy idősebb nálam; arra még nem kell felválni!

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna. Odasétáltam a levélszélre, ahol az uszadék fák lebegtek, s botommal piszkálni kezdtem őket; amikor elmozdultak, a vízfelszín nyúlós masszaként velük mozdult. Aztán a vizet böködtem; kísérteties volt, ahogy besüppedt a bot vége alatt, majd hirtelen nem sülyedt tovább, hanem felugrott a botra, s harangformán, jó darabon körülvette; amint ki akartam húzni, a víz is nyúlt vele egy ideig, aztán lepattant róla, és visszasimult a felületbe. „Talán engem is megbírna, ha ráállnék – töprengtem. – Talán még menni is tudnék rajta!... Csakhogy akkora halak vagy a vízi rovarok alighanem felfalnának; jobb lenne valami csónakon utazni inkább!”

A szálkás szélű újságdarab még mindig ott lebegett a vízen, félig a fák alá szorulva úgy tűnt, nem akar elázni. Mikor

megpiszkáltam a rostjait, rozszogott, akár egy kásás jégtábla...

Szerettem volna körülnézni kicsit a víz alatt, de az égbolt annyira tükröződött, hogy csak homályosan láttam, mi van odalenn. Végül hasra feküdtem a két töklevel találkozásánál, és a levelektől árnyékos, tiszta vízben most már megpillanthattam az ág–bogas vízinövényeket, melyek közt több méter hosszú halak úszkáltak; a zöld színű homályba olvadva el–eltűntek néha a szemem elől, ha meg oldalukat fordították felém, ezüstösen csillogtak, mintha tükörből lennének a pikkelyeik.

– Találtál valamit? – tudakolta Breki, mellém telepedve.

Úgy tettem, mintha nagyon el volnék merülve a szemlélődésben, és nem hallanám a kérdését. Hol van az előírva, hogy mindent lenyeljen az ember egy nőtől? Még ha legalább szép volna, akkor – esetleg! – egy–két dolgot el lehetne tűrni; na de Brekitől!

– Mik azok a... izék? – faggatott, az alulról a vízfelszínre tapadt, krumpliforma képződményekre mutatva. – Úgy lógnak itt, mint a préshurkák a kamrában.

Egész találó hasonlat volt... Az egyik „préshurka” tetejéből váratlanul nagy szemű, bozontos csápú rovarfej nyomakodott ki a levegőre; a fejet vékony, pálcikaszerű lábak, gyűrődött szárnyú tor, hosszú, keresztben csíkos potroh követték, s egyszerre csak ott állt a víz tetején a frissen kikelt rovar – szétvetett lábakkal, kissé még kókadtan; egy hirtelen támadt szélrohamtól úgy siklott hátrafelé, mint egy jégvitorlás, majd megállapodott ismét.

A lány megfogta a karomat, és arcát egész közel tartva az enyémhez, kérdezte:

– Mi ez, Horváth, nem tudod?

Tisztában voltam vele, hogy ha most sem válaszolok, akkor ő is megharagszik, tartóssá válik a mosolyszünet, és egyfajta örökharagszerű állapot következik be, amely mindkettőnknek rendkívül kellemetlen lesz. Rájöttem, hogy a harag olyan luxus, amilyent nem mindenki engedhet meg magának – ezért

rövid mérlegelés után úgy döntöttem, válaszolok neki, ám a jövőben megtartjuk majd azt a bizonyos három lépés távolságot.

– Szúnyog – mondtam tömören. – Most kelt ki a lárvabőről.

Másfél méteres molnárpoloska suhant át a víztükrön a frissen kikelt szúnyog felé, s mielőtt az bármit is tehetett volna, megragadta mellső lábaival, és belevágta a szipókáját.

– Kampec! – mondtam felkönyökölve. – Egyébként tutajt kell készítenünk; másként nem juthatunk a partra.

– Ezt én már régen tudom – csipogta Breki. – Itt vannak ezek az uszadék fák, nekiállunk, és összedobunk egy tutajt. Te majd kormányozod, én meg figyelek, nem jön-e valami. Jóóóóóóóóóó?

– Nem tudjuk mivel összekötni a törzseket.

– Na és ha egy vastagabb törzsre ülnek?

– Azt részben nem tudnánk irányítani, részben pedig féltő, hogy felborulna. Ebből a nyúlós vízből még csak ki sem keveredhetnénk egykönnyen.

– Akkor találj ki valami mást! – nézett rám várakozón.

– Olyan fatörzs kellene – fejtegettem –, amely elég nagy ahhoz, hogy ne boruljon fel könnyen, és ugyanakkor elég kicsi ahhoz, hogy irányítani tudjuk... Nézzük meg ezeket a fákat!

Ekkor a töklevel finoman megdöccent alattunk. Breki talán fel sem figyelt rá, vagy nem tulajdonított jelentőséget a dolognak, én azonban elővigyázatosságból körülpillantottam. Autókeréknyi gömbszemet láttam a közelben – aranyszínű szivárványhártyával, fekete, vízszintesen, álló tökmagpupillával –, amint egy félig vízbe merült, élénkzöld fejtetőről felénk bámul...

– Ne mozdulj! – súgtam a lánynak. – Maradj nyugodtan, és egy szót se!

Gondolhatta, hogy nem tréfából mondom, mivel rögtön sóbálvánnyá merevedett.

Én is mozdulatlanul feküdtem, tekintetem a békára

függesztve, és nagyon reméltem, nem vett észre minket – vagy ha észre is vett, nem tartja, érdemesnek a velünk való foglalkozást.

Reményem azonban csalóknak bizonyult, mert az óriás kétéltű – mely egészen olyan volt kidülledő szemével, mint egy kétkupolás tengeralattjáró – bal mellső lábát a levélszélre tette, és szemlátomást fel akart kapaszkodni mellénk; ha történetesen nem fekszünk éppen, minden bizonnyal elvágódunk a rándítástól.

– Mi az? – súgta Breki résnyire nyílt szájjal. „Brekusz” – akartam mondani, de valamitől gombóc képződött a torkomban, és képtelen voltam értelmes hangokat kiadni.

A következő pillanatban aztán több dolog történt egyszerre.

Breki holtra váltan fordult a béka felé – az állat másik lábával is a levélre támaszkodott, a levegőből pedig jókora sziklatömb érkezett, s átszakítva orra előtt a levéllemez, elsüllyedt a mélyben. A béka nagy csobbanással menekült, a lány szívdermesztőn felsikoltott, s a nagy erejű ütközéstől mindketten feldobódtunk kissé a magasba.

– Óriásbéka! – vacogta Breki falfehéren. – Meg akart enni?... És mi volt az, ami leesett ide?

Kutatva néztünk szét, és elakadt a lélegzetünk, amikor megpillantottunk a kanálistparton egy óriást, aki valóságos hegyként tornyosult fölénk. Jellegzetes hajáról, gondozatlan ruhájáról rövidesen felismertük benne Vágó Benőt, amint végtelenül lassan engedi le felemelt jobb kezét, benne a csúzlival.

Nem tudom, említettem-e már, hogy szerfölött utáltam Vágót; ezúttal azonban őszintén örültem váratlan felbukkanásának. Természetesen fogalma sem lehetett róla, hogy megmentette az életünket, a tényen azonban ez mit sem változtatott, s így – akarva, nem akarva – tulajdonképpen örök hálára kötelezett. Meg is fogadtam tüstént, hogy alkalomadtán meghálálom neki; a kérdés csak az volt, miféle hálára lehetne szüksége egy óriásnak egy magamfajta törpe részéről?

– Nini, a Vágó! – ámult Breki. – Ezek szerint ő is nagy lett? Ő mentett meg a kövel, igaz?

– A békát akarta agyonlőni – helyesbítettem. – Arról halvány sejtelve sem volt, hogy mi itt vagyunk, legalábbis nem tartom elképzelhetőnek, hogy lásson bennünket... Ami azt illeti, könnyűszerrel agyoncsaphatott volna minket az a kő. Nézd, mekkora lyukat ütött!

A becsapódott óriáskavics nyomán több méteres hasadék keletkezett, amelyen át máris feltüremlett a víz.

„Lehet, hogy elsüllyedünk?!” – hasított belém a rémület. E pillanatban újabb kötömb zuhant a levélre mellettünk, s miután átszakította, hatalmas szökőkutat verve tűnt el a mélységben. A heves rázkódás ezúttal csaknem a vízbe lökött bennünket – alig bírtunk megkapaszkodni egymásban; aztán elkaptam a lány kezét, és nagyokat szökkenve futottunk az uszadékhalomhoz.

– Szét akarja lőni a levelet! – lihegtem. – Mivel a béka elmenekült, most ezen gyakorolja a célba lövést! Egy perc vesztegetni való időnk sincs!

Rövid keresgélés után találtunk egy majd fél „méter” átmérőjű törzset, mely a végén villásan szétágazott; ezáltal teljesen stabillá lett, s ha sikerülne hajtani a vízen, talán épségben a partra juthatunk rajta.

Vágó közben újabb „sziklatömböt” helyezett a csúzlijába, és komótosan, idegesítő lassúsággal feszítve ki a gumit, ismét felénk küldte. Ezúttal nem a levelet találta el, hanem a szobányi tökvirágot, de nem tudtam volna megmondani, készakarva történt-e vagy véletlenül; a kő súlyától a virágszár eltörött, a sárga szirmok a vízbe nyomódtak.

– Siessünk! – kiáltottam, igyekezve kiráncigálni a választott törzset a többi közül.

A szándékunk már majdnem sikerrel járt, amikor rádöbentem: ha minket nem is vesz észre az óriás, az elmozduló ötméteres fadarab – még ha ötcentis gallyacska is az ő számára csupán – felkeltheti az érdeklődését, és ha nem is tudja pontos magyarázatát lelni a dolognak, nincs kizárva, hogy azt fogja célpontnak tekinteni.

– Állj! – szóltam csüggedten. – Nem kockáztathatjuk, hogy felfigyeljen ránk.

Vágó ijesztő lassúsággal helyezte el az új lövedéket rettegett csúzlijában, és végtelenül ráérősen kezdte feszíteni. Majdnem a füléig húzta most a gumit, s ahogy tekintetem a

bőrdarabba fogott kőre tapadt, az volt az érzésem, pontosan mi vagyunk a cél!

– Fussunk! – zihálta Breki, és már indulni akartunk, amikor távoli mennydörgés hallatszott valamerről; az óriás kezében lassan leereszkedett a halálos fegyver, a hatalmas fej oldalra fordult, és a part menti sások fölött felbukkant egy másik óriásfiú a kese hajú Balogh Jenci személyében.

Vágó kinyitotta a száját, s bizonyára mondott neki valamit, de nem értettük, mert újból megdördült az ég – mintha öblös hordókat gurítának odafenn; eltelt néhány másodperc, amíg rájöttem: ugyanaz a helyzet, mint a veréb csiripelésénél, vagyis az óriások beszédjét halljuk mennydörgőnek!

– Gyorsan! – kiáltottam felélénkülve. – Amíg nem figyelnek ránk, kereket oldhatunk!

Kirántottuk helyéről a törzset, végigvontattuk a töklevélen, és a jobb part felőli oldalon a vízre eresztettük. Vágóék is ezen az oldalon álltak ugyan, de mégsem volt más választásunk, hiszen semmiképpen sem mehettünk át a túloldalra, ha egyszer hazaigyekszünk. Breki a fatörzs elejére ült, én meg hátul álltam, a villás ág végen, és egy magammal hozott jókora husággal eltaszítottam rögtönzött tutajunkat a levéltől.

Nem volt könnyű kezelni a botevezőt s úgy irányítani a törzset, hogy arra menjen, amerre én akarom; a nehéz, ragadós vízből nem tudtam olyan gyorsan kihúzni a botot, mint szerettem volna, s a lökéseim eredményessége is hagyott hátra kívánnivalót. Mindez alighanem lehetetlen lett volna újsütetű erőm nélkül, mellyel az evezőt forgattam, s végül is ennek köszönhető, hogy tűrhetően haladtunk előre.

Valamerről egy csapat molnárika került mellénk; hosszúkás, barna testük gurulós csónakra emlékeztetett, vékony léclábaik evezők benyomását keltették. Sebességük azonban messze felülmúlta bármilyen evezős csónakét, mert egy-egy lendülettel ötven, száz métert siklottak pillanatok alatt. Négy lábbal álltak csak a vízen – jól látszott, amint talpuk alatt kör alakban lenyomódik a felszín –, a mellső két lábukat

vízszintesen meghajlítva tartották, zsákmányolásra készen. Nincs kizárva, hogy eleinte minket akartak megenni, de ha így is volt, feladták szándékukat és óriási szökkenésekkel elviharzottak.

– Na, csakhogy! – mondta Breki nagyot szusszanva. – Nem egy ilyen ölte meg a szúnyogot az előbb?

– De, ilyen.

– És mi lett volna, ha nekünk jönnek?

– Úgy látszik, csak a vízen vadásznak; ami fölötte van, azt nem bántják...

Hersegő csattanás tudatta velünk, hogy újabb kő talált célba, s hátrafordulva újabb lyukat fedeztem fel a hevesen ringó levélen. A hullámok bennünket is alaposan megtáncoltattak, ám a tutaj kitűnően megállta a helyét, semmi hajlandóságot nem mutatva a felborulásra.

– Horváth! – suttogta a lány. – Ugye, nem lő ránk?... És úgy hasogat a fejem, hogy szörnyű! Lehet, hogy meghalok?

– Ugyan, ne viccelj! – igyekeztem lelket önteni belé. – Egy kis fejfájástól még nem hal meg az ember; az egészen természetes ennyi izgalom után. Vágó pedig egyáltalán nem lát minket; sőt a tutajunkat sem tekinti célpontnak, hisz nyilvánvalóan nem miránk lövöldöz.

Ettől kissé lecsillapult, de nem hinném, hogy sikerült a félelmét teljesen elosztatnom, és be kell vallanom, én sem voltam a legnyugodtabb – különösen, mikor láttam, hogy újabb kőért nyúl zsebébe az óriásfiú.

A váratlanul feltámadó szél azonban megakadályozta, hogy továbbra is szemmel tartsam az óriásokat, mert minden erőnkre és ügyességünkre szükségünk volt, hogy a vad viharban a törzsön maradhassunk, sőt – ha lehet – az irányt is tartani tudjuk. Ez utóbbi igyekezetünk nem egészen sikerült, úgyhogy végül is hatalmas nyílfüvek közé sodródtunk. Nyílhegyre hasonlító, tíz méter hosszú leveleik negyven–ötven méteres fűzöld száruk végén nyúltak a magasba, míg a hófehér virágok – melyek alatt néhány kocsikeréknyi, zöld tuskés

termés gömbölyödött – különálló törzseken virultak.

Az egyik háromszögletű levélszár minden igyekezetem ellenére egyenest felénk tartott.

– Nyomd a kardodat az aljának! – kiáltottam Brekire. – De úgy, hogy a tutaj orra jobb felé csússzon!

Ez sikerült is neki, sőt pusztá önszorgalomból hatalmasat taszított a száron, amitől remekül beálltunk orral a part irányába. Még vagy hatvan méter út volt előttünk; ha nem jön közbe semmi, talán negyedórán belül kiköthetünk.

– Iiiii! – visított a lány. – Szörnyeteeeeeg!

Lábát, mely a törzs két oldalán csaknem a vízbe lógott, rémülten rántotta fel maga elé.

Most már én is láttam a szörnyet. Közvetlenül a felszín alatt úszott, széles volt, szürke és lapos, s ahogy haladt előre, párhuzamos, keresztirányú hullámok futottak végig a testén egyenletes gyorsasággal; a szörnyeteg hasa alatt ötméteres, kupolaforma képződmény sötétlett...

– Nyugalom! – mondtam. – Ez egy közönséges vízcicsiga. Háttal lefelé mászik a víztükroön.

– Elég buta szokása van. Majdnem szívszélhűdést kaptam, amikor megláttam!

– Ártalmatlan növényevő! – legyintettem. – Nem kell félni tőle!

– Nem kell, nem kell! – szajkózta. – De mit csináljak, ha félek? Te talán bátor vagy?

– Nem az a bátor, aki nem ismeri a félelmet – feleltem kitérően –, hanem az, aki *legyőzi* a félelmét; ezért nem is biztos, hogy mindig az a bátor, aki annak látszik, világos?... Mellesleg, nem fáj már a fejed?

– Alig – felelte a homlokát tapogatva. – Mit gondolsz, ezek a hirtelen rohamok velejárái a megváltozott állapotunknak?

– Nincs kizárva – bólogattam. – Bár az én fejem eddig még csöppet sem fáj.

A feltámadó szél ismét el akarta nyomni a tutajt, és megfeszített erővel kellett forgatnom az evezőt, hogy tarthassuk a helyes irányt. Már nem voltunk messze a part menti zsurlóövától; tisztán látszottak a magas törzsek hosszirányú bordái, a csillárszerű, örvösen álló ágcsoportok. A hozzánk képest negyvenméteres szálak tetején fenyőtobozra emlékeztető csúcsként feketéllett a termő füzér.

Vágóékat most nem láttam sehol; talán a part menti növények takarták el őket előlünk, apró hangyák elől, ám az is lehet, hogy egyszerűen ellépdeltek innen, mert egy idő óta mennydörgő hangjuk sem hallatszott. Hazudnék, ha azt mondanám, bánkódtam távozásuk miatt – ugyanakkor viszont

aggasztott kissé a lehetőség, hogy netán újabb békával találkozunk, ami könnyen végzetessé válhatott számunkra. Ez ellen azonban sajnos nem tehattünk semmit, így az volt a legjobb, ha nem is foglalkozom a gondolattal, és minden figyelmemet az evezésre, a tutaj kormányzására fordítom.

– A legnehezebb terepet fogtuk ki – mondtam Brekinek, a vízre mutatva előttünk. – Hogy ennek is pont itt kell nőni!

Széles sávban ugyanis üveglevelű békaszőlő lebegett a felszín alatt. Mivel éppen virágzott, sárgászöld virágtorzsái kiemelkedtek a vízből; az egyiknek még csak a hegye búj ki, a másiknak csak a virágai, a harmadiknak, negyediknek, legtöbbször viszont már halványzöld, finoman bordázott szára is a víz fölé nyúlt – sok apró, négyzirmú virágocskával. Szerettem volna elkerülni az állományt, de erről szó sem lehetett, mert mindkét irányban hosszan elhúzódott; így hát kénytelen–kelletlen beveztem a torzsák közé. Fatörzs–tutajunk alját súrolni kezdték a békaszőlő levelei, s ahogy haladtunk beljebb, úgy növekedett a súrlódás. A közelünkben álló virágtorzsák megmozdultak a rándításoktól, s halványzöld virágorfelhő szállt ki belőlük, mely a vízre hullva lebegő foltokat képezett. De jutott a porból miránk is bőven – különösen akkor, ha nekimentünk némelyik torzsának; a kristálycukor nagyságú, kerekded pollenek sűrűn rátapadtak bőrünkre, beleragadtak verejtékünkbe, úgyhogy tetőtől talpig halványzöldek lettünk.

Csakhamar végérvényesen belegabalyodtunk a hatalmas, húsz méter hosszú levelekbe, melyek jórészt a víz alatt voltak ugyan, de néhol a felszínre is türemlettek; üvegszerűen áttetsző lapjukon itt–ott méteres, fekete csigák mászkáltak, meg különféle apró vízínépek hancúroztak.

– Azt kellene megpróbálni – mondtam Brekinek –, hogy te ott elől lenyomod a karddal a tutaj alá a leveleket, én meg itt hátul tolórudazok, mivel evezni nem nagyon lehet. De vigyázz, hogy be ne szakadjanak; a botnak a szélesebbik végével nyomd!

Keserves munka volt, de azért haladtunk. Közben a virágpor szüntelenül záporozott ránk – különös illattal telítve a levegőt. Szerencsére nem volt széles a sáv, néhány perc alatt átvergődtünk rajta, s innen már nyílt víz csillogott egész a zsurlóig.

A szálfát ismét evezőként használhattam; eszembe jutott, hogy valahol láttam, egyszer farevezős csónakot, ahol az ember hátul állt, és az evezőt kis tartóban jobbra–balra mozgatva evezett. Hirtelen ötlettel kihúztam a törzs mellől a husángomat, s az ágvillában, lábaim közt merítettem a vízbe, majd jobbra–balra mozgatni kezdtem. Úgy találtam, kényelmesebb, mint az előbbi módszer, sőt kissé gyorsabban is haladunk; bár lehet, hogy csak nekem tűnt így.

Felhangzó *mennydörgés* adta a tudunkra, hogy Vágó és Kесе ismét a közelünkben vannak.

„Vajon miben sántikálnak?” – éledt fel bennem a gyötrő kíváncsiság, és egyre jobban hajlottam afelé, hogy a tegnap hallott „minden elpusztul” kijelentés valamilyen bosszúakcióra vonatkozik – olyasmire, hogy meg akarják mérgezni valakinek a tyúkjait, nyulait vagy egyéb jószágát. Ilyesmire azonban eddig még nem volt példa a falunkban, és bármennyire haragudtam is Vágóra a csöppet sem természetbarát viselkedése miatt, igazságtalanság lett volna ilyennel gyanúsítanom. Azonkívül a kihallgatott társalgás inkább olyasmire utalt, amit talán némely felnőtt sem ellenezne bizonyos értelemben; hiszen nyilván nem ok nélkül mondták, azért gondoltak Csüllög Lacira, mert az ő apja vadász; sőt azt is mondták, mindenki tudja, mi a véleménye. Valami olyasmiről lehet szó tehát, amit egy vadász esetleg jó szemmel nézne, de egy nem vadász talán rossz szemmel; persze az is lehet, hogy nem minden vadász, csak éppen az öreg Csüllög... Tényleg: mi is a véleménye az öregnek?...

Hatalmas csobbanás szakította félbe gondolataimat, – és ezüstösen fénylő, „tíz méteres” óriáshal ugrott fel a vízből mellettünk; pár pillanattal később kivillant az üldöző csuka

feje is, mely majdnem olyan nagy volt, mint az előbbi hal egész teste. Mikor elmerültek, ház nagyságú hullámok futottak szét a vízen, s a tutajunk pehelyként himbálózott. Kis híja, hogy nem pottyantam le, de valahogy állva maradtam mégiscsak, sőt a tolórudat sem engedtem el – ha jól meggondolom, tulajdonképpen abban fogódzkodtam, szorosan nekinyomva a villás ágköznek.

– Ne üvöls! – szóltam rá Brekire, aki úgy sikított, mintha nyúznák, és elhasalva a törzsön, kezével, lábával kapaszkodott. – Még idecsalsz valami ragadozót!

– Gyorsan, Horváth! – hüppögte. – Evezz gyorsan, a partra!

– Előbb azt ki kell halászni! – mutattam vízbe esett kardjára, melyet a hullámok jó hús méterre sodortak tőlünk.

– Hagyd a csudába! – siránkozott. – Azonnal evezz a partra, vagy menten elájulok!

„Még csak az hiányzik!” – gondoltam, és további vita helyett evezni kezdtem. Ami azt illeti, botot találunk a parton is; itt a vízen valóban nem túl biztonságos a helyzet.

– Kíváncsi vagyok – elmélkedtem –, hogyan úsztunk volna ebben a kocsonyás lében, ha beleesünk?

– Én sehogy – felelte Breki.

– Gondolod, hogy nem lehet úszni benne? De hisz annyi minden él és mozog a mélyben; furcsa, hogy azok számára...

– Mit bölcseledsz megint? – vágott közbe. – Egyszerűen azért nem tudtam volna úszni, mert nem tudok, és kész!

– Nem tudsz?... – vigyorogtam. – Tudod mit mondtak a régi görögök arra az emberre, akiről nagyon csúnyát akartak mondani?

– Mit?

– Azt, hogy „még úszni sem tud”!

„Nesze, most jól megkaptad! – állapítottam meg magamban elégedetten. – Kellett neked kinevetni engem az imént?!”

Lesütött szemmel hallgatott. Aztán a fél arcát elborító

hajszálak mögül rám nézve kérdezte:

– Ezek szerint te most nagyon csúnyát akartál mondani rólam, igaz?

Rántott egyet a fején, mire az arcába hulló haj tömeg visszarepült a válla mögé, a homlokába lógó tincset félrecepta a bal kezével, és aztán egyenesen a szemembe nézett.

Éreztem, hogy a hajam tövéig elpirulok – de talán a rám tapadt virágportól ezt nem lehetett észrevenni... Hiába: egy lány az lány! Még ha meg is sérti az embert, a végén úgy alakítja a dolgot, hogy ő lesz a megsértett, és bocsánatot kell kérni tőle.

– Ugyan, dehogya! – motyogtam. – Honnan veszed?

– Olyan hangsúllyal mondtad, mintha...

– Fészkes nyavalyát! – jelentettem ki határozottan. –Képzeld... Persze alkalmasint tényleg megtanulhatnál úszni, az semmi esetre sem árt... Ha akarod, én szívesen megtanítalak. Akarod?

– Lehet róla szó... – felelte lassan. – *Alkalmasint*.

A zsurlóknál félárnyékba kerültünk, mivel a vörösítő napkorong csak gyéren sütött át az ágak között. A törzsek sűrűn álltak mindenfelé, de azért könnyűszerrel találtam átjárót; a villás tutajvég, ami eddig olyan kapóra jött, szerencsére most sem jelentett akadályt és remekül haladtunk előre.

Tíz méterre lehattünk a parttól, és már úgy látszott, semmi sem jön közbe, amikor tutajunk oldalra billent, s lezuhantunk róla. Egyik kezemmel a husángot markoltam, a másikkal a legközelebbi zsurló után nyúltam, és sikerült is megragadnom – éppen, mikor beértem a vízbe. A szemem sarkából láttam, amint Breki felém zuhan; villámgyors mozdulattal eléje tartottam a karomat – ám a rudat sajnos el kellett engednem, mivel könnyen megsérthette volna –, s a következő pillanatban már rajtam csimpaszkodott.

Émelyítő bűz vett körül, mintha nem is tudom, hová kerültünk volna. Tutajunk alatt két méter széles, feketén csillogó test csúszott előre egyenletes iramban; pikkelyszerű, szögletes lemezek borították, és ahogy sem akart elfogyni.

Természetesen azonnal mászni kezdtem, felfelé a zsurlótörzsön.

Breki a nyakamon lógott, a vízfelszín pedig nyúlt velem, ahogy kapaszkodtam – nehezen akart eresztetni. Miután kiszállítottam magam a felületből, egykettőre fenn termettünk az alsó levélörvénél, ahol ráállhattunk az ívesen felhajló, érdes ágakra.

Óriási gyárkéményként meredt előttünk a magasba egy mástél méter átmérőjű, fekete gyűrűkből összerótt valami; a gyűrűk jobb és bal oldalán hosszúkás, piszkosfehér foltok sorakoztak.

A tető azonban egyáltalán nem hasonlított semmilyen kéménytetőre, ugyanis kígyófej alakja volt – sötéten ragyogó, hatalmas szemekkel.

A fekete fej lassan lejjebb hajolt, fehér pikkelyes ajkai közül sötétrózsaszín nyelv vágódott felénk – kétágú vége mocorgott egy kicsit –, majd visszahúzódott a szájba, s továbbhajolt a fej, le a tutaj felé, arra is a nyelvét öltögette, majd felegyenesedett, még egyszer ránk pillantott – aztán megfordult, leereszkedett a vízre, és komótos lassúsággal elkígyózott. Jól látszottak tarkója mögött a félhold alakú, világos foltok, s a testével annyira megdöntötte zsurlónkat, hogy alig tudtunk kapaszkodni bele. Brekit szorosan átkarolva tartottam bal kezemmel, jobbommal pedig a törzset fogtam; szerencsére érdes felületű, vastag, bordás szár volt, tűrhetően lehetett rajta fogódzkodni.

– Nyugi! – mondtam. – Nincs már semmi vész! Torkomból lassan elmúlt a szorítás, a szívem azonban még mindig erősen dobogott, a fülemben zúgó vértől pedig

jóformán semmit sem hallottam. Breki is reszketett, mint a nyárfalevél.

– Ez... a... kígyó... meg... akart... enni? – vacogta zöld képpel.

Csak sejtettem, mit kérdez, bár fokozatosan javult a hallásom.

– Nem tudom – feleltem. – Talán csak kíváncsi volt ránk; de azt hiszem, nagyon erős rajtunk a virágpor szaga.

– Akkor ez a virágpor egész jó riasztószer, nem?

– Úgy látszik... Viszont a méhek meg a darazsak esetleg éppen azért jönnek nekünk, mert azt hinnék, virágok vagyunk.

Arcába visszatért a szín.

– Mit szólsz, milyen bátor voltam? – nézett a szemembe,

– Nem is sikítottam, pedig szerettem volna! Magamban azt gondoltam, nyilván annyira félt, hogy nem jött ki hang a torkán; de ezt mégsem akartam megmondani neki.

– Nagyszerűen viselkedtél! – közöltem vele ünnepélyesen.

– Más lány a helyedben holtra rémül vagy elájul... Egyébként nyugodtan síkíthattál volna, mert a sikló süket, mint az ágyú.

– Ha nem tartasz átölelve, én már rég a vízben vagyok!

– nézett rám hálatelt szemmel, s ettől egyszeriben eszembe jutott, hogy még mindig fogom a derekát; gyorsan lekaptam róla a kezemet, és ereszkedni kezdtem.

– Gyerünk! – mondtam. – A tutajunk itt van alattunk, és a part már igazán csak egy ugrás ide.

A tolórúd azonban elérhetetlen távolságban, harmincméternyire lebegett a zsurlók között, így hát le kellett róla mondanunk. Jobb híján előhúztam a nadrágomba tűzött fakardot, aztán zsurlótól zsurlóig vontatva, taszítva magunkat, rövidesen ki is értünk a partra.

Szívderítő érzés volt a végtelennek tetsző vízi út után ismét szilárd talajt tudni a lábunk alatt! Néhány másodpercig még arról is megfedekezünk, hogy a szárazon sem rózsás a helyzetünk, hogy a veszély itt is százféle alakban leselkedik,

hogy továbbra is résen kell lennünk, – míg csak helyre nem állnak a korábbi arányok köztünk és a környezetünk között... Valahogy azonban mindketten úgy véltük, túl vagyunk az utunk nehezén.

A meredek kanálispart eltakarta előlünk a napot, de az árnyék kimondottan jólesett az izzasztó meleg után.

– Nem is igaz, hogy már ennyire jutottunk! – mondta Breki neki vidámulva. – Egészen jó kedvem kerekedett, és ha itt lenne a magnóm, akkor most játszanék valamit...

– Mit?

– „Óóóó, Isztambul – dúdolta válaszképpen –, vágyom nálad lenni bitangul...”

Remekül énekelt, és állítólag első hallásra megjegyezte a legnehezebb szolmizálást is. Márta néni azt mondta, még viheti valamire a hangjával, ha lesz annyi esze, és nem hagyja megbuktatni magát bizonyos tárgyaktól. A magyart meg a törít eléggé szerette, a főcit és a matekot azonban már nem nagyon, a biológia iránt pedig kifejezetten ellenszenvvel viseltetett; év végén persze el is húzta Laci bácsi.

Énekelni viszont kiválóan tudott. A Selmeci húga mesélte, aki egy osztályba járt Brekivel, hogy egyszer énekelt a „Sohase mondd”-ot, és nem vették észre, mikor bejött a terembe Márta néni. „Azonnal elzárni azt a rádiót!” –kiáltotta, mire pillanatnyi csönd után mindenből kitért a nevetés. A vége az lett, hogy Breki kapott egy piros pontot...

– „A sok színes képeslap a kis szobám falááááááán...” – dalolta, és mozgott is hozzá, ahogy a menőktől látta; ez már kevésbé volt jó, azonkívül az is eszembe jutott, hogy nem otthon vagyunk, tehát leállítottam.

– Csodálatosan szép a hangod – mondtam elismerően. – De jobb lesz, ha most csöndben maradsz, és lemosod a virágport magadról. Addig én öröködöm majd.

– Izéééé... nem merek belenyúlni! – motyogta riadt képpel. – Hátha elkap valami!

– Ugyan, ne vacakolj! Itt a szélében nincsen semmi.

– Dehogyan nincs! Hát azok a pirosak?

A szélvíz növényei között élénkpiros, szürke mintás, gömb alakú lények úsztak a víz alatt jókora sebességgel; nagyságuk húsz és ötven centi között váltakozott

– Vízatkák – mondtam. – A közelünkbe se mernek jönni.

– Előbb te mosakodj, jóóóóó?

Kérlelőn nézett rám a gülü szemével. Végül is, ha nem akartam itt megöregedni, cselekednem kellett.

– Rendben! – bólintottam. – Tessék, fogd a kardot, és figyelj, nem jön–e valami. Fölfelé is nézzél néha!

Odahajoltam a víz fölé.

Barna hajú, sovány fiú tekintett rám vissza a víztükörfől, vagyis olyan voltam most is, mint máskor. Így, közlőrl szemlélve magamat, el nem hittem volna, hogy a magasságom századrésze a megszokottnak – legalábbis a környezethez képest. Ugyanúgy Horváth Jancsinak hívtak, mint korábban, és valószínűleg ugyanazok a vágyaim, a terveim is, mint nagy koromban. „Ha felnövök, ökológus akarok lenni!” – mondtam ki gondolatban a dédelgetett tervemet, és kíváncsian vártam, hogyan reagálok; azonban most is csak úgy lelkesedtem a dologért, mint azelőtt, tehát ez sem változott. Való igaz, nem voltam egészen tisztában egy ökológus feladatkörével, de úgy képzeltem, hogy a mai – gyakran természetpusztító, környezetromboló – világban éppen az ökológus az, aki gátat vethet a természet pusztításának, aki bátran kiáll a természetvédelmi területek létesítéséért meg azért, hogy a városi lakótelepeken kellő számban legyenek a bokrok és a fák; ő az, aki megtilthatja, hogy káros anyagokkal szennyezzék a vizet, a földet és a levegőt...

A felületi hártya lenyomódott az ujjaim alatt, s amikor átszakítottam, felugrott a víz a könyökömig, harangformán fogva körül a karomat; maga a víz egyébként nem sokkal volt sűrűbb a „rendes”–nél, nagyszerűen tudtam mozgatni benne az ujjaimat. Mikor kiszakítottam egy nyalábra valót, pillanatokig karjaimban remegett a formátlan, óriási vízcsepp, majd

ráugrott a mellkasomra, és szétfutott rajtam. Kezemmel dörzsölni kezdtem, mire vékony hártvaként kisebb–nagyobb foltokban elborított. Ahol ledörgöltem magamról, ott nyomban összeállt alakatlan cseppekké, melyek vagy a kezemre tapadtak, vagy súlyuknál fogva a földre estek. Kísérteties volt ez a kocsonya–víz, de azért felfrissített, és a virágport is levitte rólam.

– Mosd le a hátamat, légy szíves! – szóltam Brekinek, hátralöttyintve némi lét a vállam fölött, majd a hajamnak estem neki.

– Jaj de muris! – kacagott.

– Micsoda? – kérdeztem, elsimítva szemem elől a víz–hártvát.

– Hát a fejed! Olyan, mintha puha üvegből készült sisakod lenne. Amikor dörgölöd; nagy cseppek fröccsennek mindenfelé.

– A környéket figyeld! – mondtam. – Nem szeretném, ha valami éppen most támadna ránk. Vágóék megint elhallgattak, és ez azt is jelentheti, hogy elindulnak valamerre. Ha látsz egy óriási talpat, amint fölénk ereszkedik, okvetlenül szólj, hogy ki tudjunk ugrani alóla!

Mikor elkészültem a fejemmel, átvettem az öröködést, Breki pedig keserves képpel fogott a mosdáshoz.

– Rettentően szomjas vagyok! – közölte drámaian, miután befejezte a tisztálkodást. – Azt mondd meg, Horváth, lehet-e inni ebből a vízből?

– Miért ne lehetne? – hökkentem meg.

– Mert olyan nyúlós.

Lehajoltam, merítettem egy öl vizet, és szívni kezdtem; majdnem úgy kellett lenyelni, mintha méz lett volna, de azért belém folyt, és tökéletesen oltotta a szomjamat.

Breki is lehajolt, merített egy öllel – aztán felsikoltott, elejtette a vizet, és hatalmasat ugrott hátrafelé.

A földre esett folyadékban jó húszcentis élőlény mocorgott; üvegszerű testében tisztán látszottak belső szervei, és cső formájú, ágas csápjaival szaporán kaszálta a rohamosan fogyó nedvességet. Nyomban felismertem benne a vízibolhát, mely már a csökkenő vízcsepp felületi burkát rugdalta; aztán a hártya rásimult testére, csillogása mattulni kezdett. A bolha még mindig rugdalózott, én azonban tudtam, hogy másodperceken belül vége van – a ráfeszülő vízhártya összepréseli, a levegő kiszárítja. Kardom hegyével óvatosan nyúltam a törékeny test alá, felemeltem, s könnyed mozdulattal belefordítottam a kanálisba.

– Miért nem ölted meg? – kérdezte Breki mérgesen.

– Miért kellett volna megölnöm? – csodálkoztam, mintha soha, egyetlen ízelétlábúnak sem vettem volna még el az életét

– Azért, mert ronda, undok dög, és úgy megijesztett, hogy még most is ráz a hideg, ha rágondolok! – felelte dühösen, a lábával toppantva.

– Senki sem mondta, hogy ijedj meg... A vízibolha egyébként nem is ronda; nagyon érdekes alakja van.

Elhülten nézett rám.

– Horváth, te tiszta ökör vagy! Neked teljesen elment az

eszed! Tényleg azt állítod, hogy az a dög szép?

– Felfogás kérdése – vontam vállat. – A vízibolha szemében talán te vagy olyan csúnya, mint a világháború.

Még mást is akartam mondani – például összehasonlítani az ő alakját a Kerekes Ivettével, aki két paddal mögöttem ült, s akinek a legjobb alakja volt az összes lány között, s akibe titkon minden fiú szerelmes volt, és ha nem lett volna olyan magas, mint a hórihorgas Madarász Jóska, valószínűleg sokan verekednek érte.

– Te nem vagy normális! – közölte tömören, azzal elfordult. – Többet szóba sem állok veled!

– Nézd – próbáltam engesztelni –, én csak az összehasonlítás, kedvéért mondtam, hogy csúnya vagy... Illetve nem is azt mondtam, hanem ez csak egy feltételezés, amely...

– Akármiért mondtad, de mondtad! – szakított félbe. – És én itt ünnepélyesen még egyszer kijelentem, hogy többé nem állok szóba veled!

„Vajon miért ilyen lüke? – tűnődtem. – Pompásan helytállt a tutajon, és lehetett vele időnként értelmesen beszélni is; aztán egyszer csak a szépség kerül szóba, és ettől megbolondul!”

Gondoltam, tesztek még egy próbát, hátha észre tér. Merítettem egy nyaláb vizet, és odavittem neki.

– Tessék, igyál! – nyújtottam feléje. – Ebben nincsen vízibolha.

Megvetően végigmért, aztán hátat fordított. – Nézd – mondtam, lenyelve mérgemet –, nem tudni, mikor találunk vizet legközelebb... Egy kukkot sem szólt!

– Pukkadj, meg! – javasoltam. Ittam még egy derekasat, a maradékot ledobtam a földre, felemeltem a kardot, és végigsiklaltam tekintetem az előttünk magasló kanálistarton.

Jó száz méterig emelkedett, bár az is lehet, hogy tovább; innen, alulról, nem lehetett pontosan megítélni, mert a földet kisebb–nagyobb fűcsomók, gazok borították, ritkább, sűrűbb

bozóterdőket alkotva, melyek akadályozták a látást.

– Gyere! – szoltam Brekinek. – Negyedóra alatt fölérünk.

Mintha süket füleknek beszéltem volna.

– Ha nem jössz, itt hagylak! – figyelmeztettem utoljára, azzal kapaszkodni kezdtem felfelé.

A föld alig hasonlított a nagy koromból ismert földre; jobbára kavicszerű tömbökből, apró sziklákból, rögökből, különböző nagyságú szemcsékből álló, talpam alatt minduntalan megmozduló, leguruló egyenetlenség volt az egész. A gázos részeket kerülve haladtam, miáltal megnőtt ugyan az utam, viszont a nyílt terepen már messziről észrevehettem, ha veszély közeledik.

Egy elszáradt fűcsomó mellett befordulva hátrasandítottam Brekire, aki természetesen utánam kepezett; mikor látta, hogy nézem, megállt, s úgy tett, mintha rendkívüli módon érdekelné a kilátás; víztől csapzott hajszálait hátravetette a válla mögé, homlokából elsimította a rátapadt tincset, és jobb kezéből ellenzőt formálva szemlélődött

Hirtelen szélroham söpört végig a tájon. A növény szárak meredek szögben hajoltak a föld felé, a levelek vadul csapkolódtak, néhány vízcsepp hullott le valahonnan, s a levegőben kitépett növényrészek szálltak. A talaj apró rögöcskéi – számomra öklömnyi földdarabok, ujjnyi kövecsek – villámsebesen meglódultak, s szempillantás alatt messzire sodródtak; néhány göröngy engem is eltalált, s ha nem vágódom el idejében, a szél ereje talán el is sodort volna. Szorosan a földhöz tapadva feküdtem, karomat a fejemre szorítva, hogy védjem a záporozó lövedékektől... Néhány percig tartott csak az egész, s mikor a szél elállt, már semmi sem utalt a lezajlott viharra.

Breki is ép bőrrel vészelté át.

– Halló! – kiáltottam. – Jobb lenne, ha velem jönnél! Ki tudja, nincs-e ragadozó a közelben?

Láttam, hogy megrezzent, szeme sebes mozgással járta be a tájat, de nem válaszolt.

– Nekem nyolc! – mondtam, azzal folytattam tovább a kapaszkodást

Szerettem volna több méteres szökkenésekkel sebesen haladni, de úgy véltem, akkor elvesztenénk egymást, mert a lány biztosan lemaradna.

Így viszont változatlan távolságban követett.

„A következő fücsomónál elbújok – határoztam el –, megvárom, amíg ideér, és alaposan ráíjesztek!”

Természetesen kizárt dolog volt, hogy bocsánatot kérjek tőle; ha ő sértésnek vesz egy képletes összehasonlítást, arról én nem tehetek. Azért reméltem, hogy kibékülünk, mert nem kedvelem az ilyen állapotot, amikor van is valaki az emberrel meg nincs is.

Ugyanakkor viszont csöppet sem bánkódtam a pillanatnyi egyedüllét miatt, mert így gondolataimat ismét a Vágó-féle bünszövetkezetre összpontosíthattam. Tovább szöve a korábban megkezdett gondolatsort, oda lyukadtam ki, hogy a tervezett gazemberség olyasvalami lehet, amivel a falubeliek jó része titokban egyetértene; ha nem is magával a gátsággal, de annak a feltételezett eredményével. „Ha csak félmunkát végzünk, azzal nem érünk el semmit” – mondta Csüllög Laci, tehát okvetlenül valamilyen eredmény elérése volt a kitűzött cél. Ha ez nem így lenne, akkor a két kebelbarát semmiképpen sem vonta volna bele a dologba azt a kalácsképűt; ez amúgy is érthetetlen viselkedés volt előttem, hisz úgy tudtam, egyáltalán nem szívelik egymást. Csüllög apja nemegyszer megkergette már a pagonyban garázdálkodó – hurkot vető, madárfészket rabló – Vágóékat, sőt egyszer utánuk is lőtt a puskájából, persze csak a levegőbe, amikor azok egy fészekaljja fácáncsibét készültek elragadni, miután a fácántyúk nyakát kitekérték... Bármit terveztek is tehát, az ügy jelentőségétől – úgy látszik – elmosódtak a köztük lévő ellentétek, sőt a szándékuk valamiképpen megegyezhetett az öreg Csüllög érdekeivel, ezért tudták rávenni a fiát a cimboraságra; hogy mégiscsak „görbe” dologra készültek, azt viszont éppen az

bizonyította, hogy nem a vadászt avatták be, hanem csak a fiát; Vágót ismerve, azt sem tartottam kizártnak, hogy Lacira kenné az egészet, ha a gáztett kitudódna, s ily módon rajta állna bosszút az apjától elszenvedett sérelmekért. „Akármint is van – vontam le magamban a következtetést –, nem szabad engedni, hogy véghezvigyék a tervüket; meg kell találnom a módját az illetékesek értesítésének, ha már a sors úgy akarta, hogy én ne szállhassak szembe a zsványokkal... Elsősorban az a legfontosabb, hogy szemmel tartsuk őket, mert nem lehetetlen, hogy éppen most, éppen *itt* akarják kipróbálni azt a szert, amiről tegnap beszéltek...”

– Horvááááááááááth!

Breki sikolya derült égből lecsapó villámként hasított a fülembé, s a töprengést abbahagyva megperdültem.

A lány dermedten állt egy méteres testű, barnásfekete pók előtt, amely mereven figyelte. Kettejük között a távolság alig lehetett több nyolc méternél, ami azt jelentette, hogy a pók látja őt, de nincs annyira közel, hogy felismerje benne a zsákmányt; ha Breki mozdulatlan marad, akkor talán megunja a figyelmet, és elmegy...

Kiáltani akartam neki, hogy ne moccanjon, de csak rekedt nyögés tört fel a torkomból; a lábam pedig magától repített oda a pók elé.

Látomra a fenevad hátrahőkölt, első két pár lábát a magasba emelte, s derékszögben meghajlítva felém fordította. Ugyanakkor fej tora is megemelkedett úgy, hogy most egy méterre lehetett a földtől a feje búbja. Egyenes szálú, fekete szőrzet fedte a pofáját, mely a homlokán aranyszínűvé változott, s a szőrök között kerek, sötéten csillogó pontszemek sorakoztak; fanyar pókszag áramlott felőle.

Másodpercekig csendben néztük egymást. A szívem örülten kalapált, lüktetése tompán zúgott a fülemben, s mindkét kezemmel a kardomat szorítva vártam a támadást.

Amikor a pók hatalmas szökkenéssel rám vetette magát, én is ugrottam, és a sarlóforma csáprágók helyettem a pusztá földbe martak.

A fakardot magasra emelve, ismét ugrani akartam, hogy egyetlen csapással kettészeljem a ragadozót, ámde hirtelen eszembe ötlött, hogy talán nem is elég hatásos a fegyver, és ha így van, második ütésre már alig marad időm – ami viszont azt jelentené, hogy búcsút mondhatok az életnek; sőt nemcsak én, hanem minden bizonnyal Breki is, hiszen nyilvánvaló volt, hogy egyedül nem lenne képes megküzdeni az óriássá nőtt világ veszedelmeivel.

„Nem gyávaság, ha elkerülöm a harcot! – nyugtattam meg magam. – El kell tűnnünk innen, ez a legbiztosabb!”

Mindez pillanatok alatt futott végig az agyamon, s máris a lány felé fordultam.

– Ugorj! – kiáltottam, de többre már nem maradt időm, mert a fenevad hihetetlen sebességgel ismét nekem rontott.

Nagy lendülettel, magas ívben süvítettem át a feje fölött, hasztalan nyúlt utánam hosszú lábaival, és pontosan Breki mellett értem földre; nyomban láttam, annyira reszket, hogy szó sem lehet nála ugrásról, ölbe kaptam tehát, s átszökkenem vele egy alacsony, zöldellő fűcsomón.

Nagyot zökkenve értünk földet; mindketten elhasaltunk, de

talpon is voltam rögtön, s szememmel a támadót kutattam.

Valószínűleg nyomunkat vesztette, mivel nem látszott sehol.

– Gyerünk innen! – zihálta Breki.

Kezemnél fogva maga után húzott, és szökdécselve rohanni kezdtünk felfelé a lejtőn; addig szaladtunk, míg nem elvágódott, és én is vele estem.

Sípolva szedtük a levegőt. Fejünk fölé húszméteres pitypanglevél hajolt, körülöttünk az Óriásvilág idegen földje, fa nagyságú füvei, szokatlan illatai.

A mélyben széles folyóként csillogott a kanális víztükre, melyet különféle árnyalatú, zöld növények különböző alakú csoportjai sajátos szépségüvé varázsoltak. Az egyhangúnak korántsem nevezhető zöldes színharmóniából élénk, ám mégis odaillő foltokként villantak elő a nyílfü fehér virágai meg a sárga szirmú vízitökvirág.

Breki feltámaszkodott – a könyökére, és lihegve, tágra nyílt szemmel bámult rám; így közletről még jobban látszott fehér fogainak csillogása, és el kellett ismernem, hogy a szája kifejezetten szép. Az orra sem volt pisze, mint eddig gondoltam; legfeljebb fitos kissé, de ez még jól is állt neki.

Rándított a fején, amitől a bal szemébe hulló hajtömeg a válla mögé repült, elsimította a homlokába lógó tincset, rám hajolt, és adott egy puszit;

– Kösz... hogy... megint... megmentettél! – pihegte.

– Semmiség! – feleltem. – Az sem biztos, hogy neked támadt volna. Jó, hogy álltál, mint a cövek.

– Azért mégis rendes vagy... Tudod, mikor az a szörnyeteg felbukkant előttem, azt hittem, nekem már kampec... És akkor te megjelentél a levegőből, és...

– Jó, jó! – szakítottam félbe. – Tudom, mi történt... Öööö... ízé... Ott lenn a parton... én tényleg nem akartalak megbántani azzal, amit mondtam. Csak úgy összehasonlítóként...

– Ugyan, hagyd! – vágott közbe. – Én voltam a hülye.

Tudod, annyira megijedtem a vízibolhától, hogy mindenért mérges voltam... De ne haragudj azért, jóóóó?

– Én nem is haragudtam. Emlékezz rá, hogy hívtalak is!

– Igaz... A Vágó meg a Kесе hová tűntek? Vizsgálódva kémleltünk körbe, de nyomukat sem láttuk az óriásoknak, és nem hallottuk mennydörgő hangjukat sem; nyugtalanító, vihar előtti csend uralkodott, amelyet csak a különféle ízeltlábúak halk neszei törtek meg néha, s egy–egy távoli, erőteljesebb hang – talán madárcsicsergés, békabrekegés.

Brekit viszont nem zavarta a csend; kényelmesen elhelyezkedett, majd az ujjával hirtelen hasba bökött, szokott szeles módján.

– Figyi! Egyszer elkezdtél beszélni arról, miért nem lehetséges, hogy kicsik lettünk...

És várákozásteljesen elhallgatott

– Na, igen – mondtam felülve, s kezemmel átkulcsolva a térdemet. – Alapjában véve pofon egyszerű a dolog... A kicsinyítés, illetve a nagyítás során – a kettő lényegileg teljesen azonos folyamat – a testfelszín négyzetes arányban, a térfogat és a súly pedig köbösen változik a mindenkori magassághoz képest. Ez azt jelenti, hogy megváltoznak a testen levő nagysági viszonyok, vagyis a test már nem ugyanaz, ami volt. A mi esetünkben szintén ez lenne a helyzet. Érted?

– Nagyjából – felelte; ő is hátratámaszkodott, s egyik térdét átvette a másik fölé – De ezt az arány–ügyet nem egészen.

– Pedig egyszerű!... Ha van egy kockánk, amelynek a magassága egy centis, akkor mekkora a felszíne?

– Egy oldala egy... négyzetcentiméter, az összes pedig hatszor ennyi.

– És a térfogata?

– Az meg alapterület szorozva a magassággal: egy négyzetcentiszer egy centi, vagyis egy köbcentiméter.

– Világos! Ha viszont két centi lesz a kocka magassága, akkor mekkora lesz a felszíne?

– Akkor kétszer nagyobb.

– Tévedsz! Éppen itt a bökkenő!... Akkor egy oldalának a területe négy négyzetcenti, a kocka felszíne tehát hatszor négy, vagyis huszonnégy négyzetcentiméter; ez pedig négyszer akkora, mint a feleolyan magas kocka felszíne. A négy viszont a kettő négyzetes hatványa, tehát ha a magasságot kétszeresre növeljük, akkor a felszín négyszeresre növekszik, vagyis négyzetes arányú a növekedés... Kicsinyítésnél persze ugyanez áll visszafelé.

– Na és mi a helyzet a térfogattal?

– Az *meg* köbös arányban változik... Látod, itt olyan ellentmondások vannak, hogy képtelenség valakit lekicsinyíteni. Ha történhetne is valami hasonló, akkor a lekicsinyített már nem lenne az, aki korábban volt, hanem egész másvalaki... Márpedig én most is úgy érzem, hogy teljesen *én* vagyok!

– Én is énnak érzem magam! – jelentette ki. – És az sem lehet, hogy a világ lett nagy?

– Nem hát! Nagyításnál is ugyanez a helyzet.

– És az nem lehet, hogy ha a matekban ellentmondások is vannak ezzel kapcsolatban, azért a valóságban mégis történhet ilyesmi?

– Kizárt dolog. A matek természettudomány. Az öreg Sipos mondta, hogy a matematika egyfajta tükre a természetnek! Ez pedig azt jelenti, hogy ami nincs rajta a tükörképen, az nem létezhet a valóságban sem; különben mutatná a tükör.

– És ha olyan részén van a valóságnak, ami nem látszik a tükörben? – csattant fel diadalmasan.

Elhúlten néztem rá... Néha egész értelmesen tudott gondolkozni! Időnként majdnem olyan jól lehetett társalogni vele, mint Karcsival, és ha fiú lenne, nincs kizárva, hogy alkalmasint beszélgetnének erről–arról; habár a srácok között is akad fafejű, például az idétlen Vásáros Dönci, akivel egyszerűen semmiről sem lehet szövegelni, mert bármilyen

témát vet fel az ember, rögtön előszed valami viccet a kútfejéből, és nevetségessé teszi az egészet.

– Ez szórszálhasogatás – mondtam bizonytalanul. – A hasonlatokat egyébként sem kell szó szerint venni; a tükröhasonlat csak megközelítése a dolognak...

Halk zúgás hallatszott a levegőből, s egyre jobban erősödött.

A levél alól kikukkantva hatalmas bogarat láttunk felénk szállni. A mellettünk levő levélre röppent, s miután repülőhártyáit behúzta szárnyfedői alá, komótosan lépegetni kezdett. Aranyzölden fénylő hátát apró lyukak tették páncélszerűvé, szárnyfedőit néhol kereszt irányú törések csúfították – helyenként horpadtnak tűnt ritkán szőrök álltak ki belőle. Akkora lehetett, mint egy 126-os Polski Fiat.

– Rózsabogár – mondtam. – Nem veszélyes... Na, gyere, menjünk!

Felálltunk, de Breki áttette jobb lábát a bal előtt, és meglehetősen szerencsétlen képet vágott

– Mi bajod? – csodálkoztam.

– Izé... – mondta – nem tudod, hol van itt vécé? Nem tehetem róla, kirobbant belőlem a nevetés.

– Itt nyugodtan pisilhetsz – világosítottam fel. – Ne félj, nem lát meg senki! Én addig előremegyek, és majd utánam jössz.

Elindultam, de alig léptem párat rám kiáltott:

– Várj!... Egy percig sem akarok egyedül maradni. Állj meg ott ahol vagy, és fordíts hátat!

– Jó, jó, csak siess! – dűnnyögtem megfordulva.

– Tudod, alapjában véve nem félek – magyarázta –, de azért mégsem szeretnék egyedül maradni. Az előbb irtó rossz volt, amikor olyan messze előttem jártál. Azt hiszem, nekem is jó lenne valami kard vagy lándzsaféle, amivel szükség esetén megvédehetném magam...

Fültépő csattogás, csikorgás nyomta el a hangját mintha óriási vastányért csapkodna egy lassan forgó körfűrész; az is

lehet, hogy nem pont ilyen volt, mindenesetre jobb hasonlatot nem találtam rá.

A legvalószínűbbnek az tűnt, hogy Vágóék végeznek valamely előttem ismeretlen műveletet, ezért – miután hasztalan igyekeztem megállapítani a zajforrás irányát – visszafordultam Breki felé, hogy fedezékbe vonuljak vele, amíg újra csend lesz; a rettenetes zajban ugyanis semmi hasznát sem vehettük hallásunknak, és ha valami lesből ránk támadna, az teljesen váratlanul érne.

A legnagyobb megdöbbenésemre azonban nem láttam sehol a lányt!

„Csak nem ragadta el máris egy fenevad? – borzadtam el a gondolattól. – Vagy csupán megijedt, és elbújt valahová? De hisz épp az imént mondta, hogy egy percig sem akar egyedül maradni!”

Legszívesebben kiáltottam volna neki, de hát a pokoli csattogástól azt úgysem hallaná, így hát más megoldáshoz kellett folyamodnom. „Ha valami rátámadt, annak nyoma kell, hogy legyen” – okoskodtam, és már éppen el akartam kezdeni a nyomkeresést, amikor váratlanul elhallgatott a lárma, s a beálló süket csöndben pillanatokig csak a fülem zúgását hallottam. Aztán valamerről Breki kétségbeesett kiáltása elért hozzám:

– Horváááááth! Horváth Jancsiiii!...

Ismét felhangzott a zaj, félbeszakítva sikolyát, nekem azonban az volt az érzésem, kiáltása már egy gondolattal előbb félbeszakadt; s mint az őrült, rohantam arrafelé, amerről a hangját hallottam. Egyetlen óriási szökkenéssel átugrottam az utamban álló fűcsoporton, és huppanva értem földet a tüskés növény szárak között.

Brekit nem láttam sehol.

„Nyugi, Apóca! – intettem magam, mintha saját bátyám lennék. – Azzal egyiktek sem nyer, ha te itt esztelen vakmerőséggel, hebehurgyán pattogsz, és felnyársalod magad a tüskéken.”

Lehiggadva folytattam a keresést. Előbb jobb felé törtetem, utána balra, majd egyre nagyobb köröket írva minden talpalatnyi helyet összejártam jókora körzetben, de sehol sem akadtam a lány nyomaira.

A fülsértő zaj tovább folytatódott... Már azon a ponton voltam, hogy tehetetlen dühömben elbögöm magam; elszorult torokkal néztem körül a bozótban. A lábam annyira remegett, hogy alig bírtam állni. Bal kezemben táncot járt a kard, a fűrészgép zaja éles fájdalommal lüktetett agyamban.

Aztán összeszedtem magam, és teli torokból üvöltöttem:

– Katiiii!... Hol vagy?... Katicaaaaaaa!

A hirtelen beállott csendben artikulátlan üvöltésnek tűnt a hangom, bár lehet, hogy csak én éreztem így meggyötört dobhártyámmal.

– Itt vagyok... – szipogta valaki, pont a fejem fölött Breki egyik bokája két összenőtt, száraz kóro közé szorult, és fejfelé lefelé lógott a magasban, szabadon maradt lábával a levegőt rugdalva... A megkönnyebbüléstől több tonnás kő esett le rólam, és hatalmasat sóhajtottam.

– Na, mi van, Horváth? – vigyorgott – Begyulladtál, hogy nem találsz, mi? Féltél, hogy egyedül kell császkaálnod ezután?

– Félt a macska! – feleltem. – Tudtam én, hogy csalánba nem üt a ménkű! Csak már nagyon idegesített a zenebona.

– Mi volt ez?

– Halvány gőzöm sincs róla.

– Izééé... nincs kedved lesegíteni innen?

– Hát nem jó ott? – néztem fel tettetett csodálkozással?

– Ne hülyéskedj! – förmedt rám. – Azonnal mássz fel, és

szabadíts ki! Jóóóóóóóóóó?

– Jó! – mondtam. – Majd mindjárt megnézem, mit tehetek. Te csak maradj nyugodtan!

Fél méter átmérőjű kórok tartották fogva; valamilyen oknál fogva mintegy tíz méteres darabon összenőttek, majd szétváltak ismét.

Kardomat a nadrágomba tűzve, odanyomakodtam a kórok tövéhez; ebben a pillanatban újból rázendített az ismeretlen zajcsináló, de most sokkal kevésbé tűnt elviselhetetlennek, mint az előbb.

A kórokhoz érve a felém esőt megmarkoltam mind a két kezemmel, a hátulsónak nekivettem a talpamat azzal az eltökélt szándékkal, hogy szétszakítom a törzseket.

Breki a nyakát hátra tekerve, haját eltartva arca elől, figyelte, mit teszek.

– Vigyázz, mert mindjárt leesel! – ordítottam, igyekezve túlharsogni a lármát.

Aztán eszembe ötlött, hogy ha leesik, csúnyán megütheti magát, sőt az éles füvek az egész testét felsérthetik, így hát változtattam a terven.

Felugrottam gyorsan a kórokra, és bokájánál fogva könnyedén kiemeltem szorult helyzetéből; picit lóbáltam is, de olyan sötét pillantást küldött felém, hogy inkább abbahagytam. Felhúztam mellém a törzsre, és mókásan meghajoltam.

– Hölgyem! – mondtam a rettentő zajban. – Engedje meg, hogy őszinte örömet fejezzem ki, amiért szorult helyzetéből kiszabadíthattam, s egyúttal felajánlom lovagi szolgálataimat, vagyis hogy megvédem önt lándzsámmal, kardommal, ha kell, az életem árán, és ha szükséges, véretem áldozom kegyedért!

„Úgysem érti! – gondoltam beszéd közben. – Hadd fúrja a kíváncsiság, miféle beszédet tartok ilyen előkelően!”

Sajnos a fűrészgép zaj a legrosszabbkor hallgatott el, s az „áldozom kegyedért” ünnepélyes fogadalomnak hangzott a beállott csendben.

Breki rám bámult.

– Mi van? Mit áldozol a kegyemért?

Lázasan kutattam elfogadható válasz után, de semmi sem jutott az eszembe.

Gyanakodva figyelt; haja kócosan lógott a homlokába, arcát valami felsértette pár centis darabon, bal karján hosszú horzsolás vöröslött.

– Tudod, Horváth, hogy utálok, ha átvernek! – sziszegte. – Te itt, ki tudja, milyen ocsmányságokat mondtál, amit nem értettem!

– Szó sincs róla! – tiltakoztam őszinte felháborodással az igazságtalan gyanúsítás miatt.

Breki is rájöhetett, hogy téved, mert sokkal enyhébben folytatta:

– Hát akkor mit mondtál? Ha tényleg nem *olyan*, akkor ismételd meg!

– Izééé... – kezdtem, ám a nyelvem sehogy sem akart belefogni az ismétlésbe; az a tény, hogy meghallotta azt, amiről biztosra vettem, hogy nem hallhatja meg, bénítóan hatott rám; buta, gyerekes fogadalmotétel volt, nem is tudom, hogyan jött a számra.

– Na jó! – mondtam nagyot nyelve s igyekeztem flegmán vigyorogni – Persze hülyeség az egész... Én pusztán viccből fogadalmat tettem, mint a régi lovagok, hogy... máskor is megmentelek... ha úgy adódik...

– És miért tettél *viccből* ilyen fogadalmat?

Fejét félrehajtotta kissé, miáltal ellódult arca elől a hajtömeg, szemét kíváncsian rám meresztette; most már csöppet sem látszott dühösnek.

– Hát csak úgy... Valamit mondani akartam, de mert úgysem értetted volna a zaj miatt... szóval... Na, gyere, másszunk le, mielőtt kirügyezünk itt!

Leugrottunk a földre, és Breki felszisszent, mert a lába, amelynél fogva lógott, megfájdult kissé.

– Majd elmúlik – vigasztaltam. – Addig belém karolhatsz, ha akarsz.

Gálánsan nyújtottam felé a karomat, ám ebben a pillanatban remegni kezdett a föld.

– Földrengés! – sápadt el, hozzám simulva. – Lehet, hogy vulkánkitörés lesz?

– Hogyan lenne itt vulkánkitörés? – kérdeztem vissza, de hamarjában én sem leltem a jelenség magyarázatát. Tagadhatatlanul rengett a föld, ámde nem egyhuzamban, hanem lökésszerűen, hosszabb–rövidebb kihagyásokkal, mintha egy hatalmas szív verne a mélyben hol kisebb, hol nagyobb dobbanással.

– Alighanem lépteket érzünk – mondtam habozva, némi tünődés után. – Hát persze!... Vágóék járnak a közelben! Eddig nyilván egy helyben álltak, vagy eltávolodtak a parttól, és most térnek vissza. Gondold csak el: akkorák, mint a hegyek, és ha a hangjukat mennydörgésnek halljuk, a lépteiktől bizonyára megremeg a föld!

Szerettem volna körülnézni, ám a sűrű, magas bozót minden irányban eltakarta a kilátást... A növényzet két, egymástól különböző részre tagolódott. Az alsó részt a tavalyi füvek, gyomok elszáradt, kifehéredett vagy megbarnult szárai, összezsugorodott levelei képezték; a felsőt pedig az idei növények, melyek a zöld különböző árnyalataiban ragyogtak, és helyenként aranylóvá váltak a rajtuk áttetsző napfénytől. A leveleken itt is, ott is jókora harmatcsepp csillogott, fej nagyságú üveggolyó gyanánt.

Mikor a rengések megszűntek, kézen fogtam a lányt. – Menjünk!... Ki kell jutnunk valami ritkásabb helyre, mert itt a sűrűben még azt sem vennénk észre, ha közeledne felénk egy óriásláb; legfeljebb csak akkor, ha már közvetlen fölöttünk van, és nem maradna időnk elugrani... Még nem is mondtad, hogyan kerültél a kórók közé? – tereltem gyorsan más irányba a társalgást, látva, mennyire megrémült a feltételezéstől.

Nyelt egy nagyot.

– Amikor felhangzott a zaj, ijedtemben ugrottam egyet hátrafelé; sajnos megfélemedkeztem róla, hogy most sokkal

nagyobbat tudok ugrani, mint rendes körülmények között, és a vártnál jóval messzebb, jóval magasabbra értem, és... szóval beestem a két kóró közé...

Szaporán haladtunk felfelé, ám körülöttünk nemhogy ritkult volna, de egyre sűrűsödött a növénydzsungel. Minduntalan legördült egy harmatgömb felülről, nemritkán éppen a fejünkre, és lépten-nyomon vigyáznunk kellett, hogy meg ne sebezzük magunkat a különféle érdes, tüskés szárazon, leveleken. Az egyik növény szár ragacsos volt, a másik sima, a harmadik gömbölyű, hosszirányban barázdás, a negyedik négyszögletes, fűrészfogakkal az élein, az ötödiket ujjnyi tüskék borították, a hatodik megint más volt. Néha egy-egy növényfajta kisebb csoportot, ligetet alkotott, máskor meg szinte minden növény különbözött.

A nap sugarai foltokban szűrődtek át a fölénk boruló leveleken, úgyhogy állandó félhomályban törtettünk felfelé; a levegő csodálatosan tiszta és sűrű volt, szinte harapni lehetett belőle.

Váratlanul széles, napsütötte hegyoldallá tárult előttünk a kanálispart; valamikor kiáshattak innen egy csomó földet, ám azóta mindent benőtt újra a gyom, még ha gyéribben is, mint az eddigi terepen. Érthetetlen módon vagy tíz-tizenöt méter széles sávban sáros volt a lejtő, mintha odafenn rengeteg víz kiömlött volna – de legalábbis egy-két óriáspohár vagy óriásüveg.

Egy széles levél alatti mélyedésben valóságos kis tó, helyesebben mocsár keletkezett a lezúdult víztömegetől. A sáros tavacska szintje rohamosan csökkent, s néhány perc múlva bizonyára teljesen kiszáradt volna; a kérdés csupán az volt, nem lesz-e túl hosszú az a pár perc a benne evickélő óriásrovar számára, amely szemmel láthatóan fuldoklott.

Méteres, gömbölyded feje volt, fekete, akár egy lakkcipő, és hatalmas, összetett szemei közül két hosszú csáp meredt szét, hajlongó vesszők gyanánt.

– Tücsök – mondtam, ráismerve jellegzetes formájáról. –

Mindjárt megfullad.

– Hát segíts szegénynek! – csapott hátba Breki. – Mire vársz?

Tulajdonképpen igaza volt; mégsem nézhettük tétlenül az értelmetlen haláltusát. A tücsköket amúgy is kedveltem. Gyakran elnéztem őket, amint földbe vájt odúik nyílásánál üldögélnek, vagy az udvarukat szabadítják meg aprólékos gonddal az odakerült szeméttől, növényi hulladéktól; nem egy esetben hosszú fűszálat törtem, és tréfából megböködtem vele a komát, mely rendszerint bátran kiállt háza védelmében, és mellső lábaival bőszen pofozta a füvet...

Felkaptam egy heverő szálfányi kóródarabot, és egyik végét a tücsöknek nyújtottam. Nem tudom, értette-e, miről – van szó, de a rágóival mindenesetre belekapaszkodott, s így ki tudtuk vontatni a szárazra.

Három méter hosszú kifejlett hím volt, üvegszerűen csillogó szárnyakkal, vaskos, tüskés ugrólábakkal. Kissé kimeríthette a vergődés, mert bizonytalanul állt még a lábain, mindazonáltal tüstént tisztogatni kezdte a csápjait – egyiket a másik után végighúzva a rágói közt, leszopogatva róluk a pocsolyalét.

Miközben figyeltem, eszembe jutott, hogy a tücsök nemcsak növényeket esznek, hanem alkalomadtán apró férgeket, ízeltlábúakat is elfogyasztanak, s ettől kissé kivert a verejték.

– Menjünk, jóóó? – súgta Breki, nyilván hasonló gondolatokkal elteltén. – Ha arra vársz, hogy megköszönje, amit tettünk, akkor hiába vársz. Gyere, mielőtt nekünk támad!

Megragadta a kezemet, és a nyomaték kedvéért kissé bokán rúgott.

A tücsök most egyet lépett felénk; a csápjai hevesen hadonásztak, állkapcsi tapogatói izgatottan rezegtek feje alatt.

Breki nagyot rántott rajtam, és elindultunk; oldalazva mentünk, szemünk sarkából figyelve a rovar minden mozdulatát – készen arra, hogy hatalmas szökkenéssel térjünk

ki előle, ha hirtelen ránk rohan.

A tücsök azonban nem támadott. Amikor vagy öt méterre távolodtunk tőle, lassan utánunk lépdelt; de nem igyekezett a közelünkbe jutni, és ha megálltunk, ő is megállt. Egy idő után annyira megszoktuk a jelenlétét, hogy alig törődtünk vele, és szemmel tartása helyett beértük annyival, hogy csak a fülünkkel ügyeltünk léppei neszére.

– Talán szimpatikusak vagyunk neki – elmélkedtem. – És az is lehet, hogy csakugyan érez irántunk valami hálafélt, amiért megmentettük; a tücsökök alapjában véve nem buta állatok...

Egyszerre csak ismét megrendült alattunk a föld, egy pillanattal később pedig valami eltakarta a napot előlünk!

Egy óriás haladt el a közelünkben...

Leérkező lába alatt messze hangzó ropogással törtek szét a fűvek és a virágszárak, felriasztott rovarok kaptak szárnyra vagy futottak szerteszét. A rengéstől ezúttal csaknem felborultunk, és egymásba kapaszkodva vártuk, hogy mi lesz – maga alá temet-e a földet érő óriástalp, vagy megússzuk élve a találkozást.

A szerencse azonban mellettünk volt; ártalmatlanul ívelt át fejünk fölött a roppant tömegű láb, s olyan messzire dobbant le ismét, hogy a rengést is gyengén érzékeltek. Aztán elsuhant egy másik láb is a levegőben, és úgy tűnt, egyelőre megúsztuk az agyon taposást.

– Majdnem biztos, hogy megint a Vágóék – mondtam. – Sőt a hatodik érzékem azt súgja, hogy most akarják elvégezni azt a próbát, amiről tegnap beszéltek.

– Miféle próbát? – ámult Breki. – Eddig ezt egy szóval sem említetted!

– Fölöslegesen nem akartalak idegesíteni – füllentettem. Tegnap véletlenül kihallgattam egy beszélgetést, amelyben Vágó, Kese meg a Csüllög valami disznóságra készültek. – Természetesen meg kell akadályoznunk, ezért okvetlenül tudnom kell, mit csinálnak itt.

Hatalmas, szabdalt levelek látszottak a fű között, s mögöttük fatörzsvastag, sötétzöld kórósárak törtek az ég felé; virágot nem láttam rajtuk, csak néhány ígéretesen duzzadó bimbót az ágak tövéen és végein.

– Erről talán megláthatjuk őket – mondtam, odafurakodva a legmagasabb szárhoz; a tövéenél másfél méterre becsültem a vastagságát, de fölfelé fokozatosan vékonyodott, és a bordázat meg a göröngyös felszín miatt könnyen ment rajta a kapaszkodás. Breki szorosan a nyomomban jött, s miközben másztunk, tájékoztattam a készülő Vágó-féle gazemberségről; mire felértünk az első kilátóhelynek való ágtőhöz, már ő is

tudott annyit az ügyről, mint én.

Negyven méterre lehattunk a talaj fölött. Előttünk a kanálistpart nyúlt a messzeségbe, a távolság ködétől elmosódó, egymásba folyó formákkal, jobbra a kanális széles víztükre.

Pár száz méterre tőlünk, vagyis néhány óriáslépés távolságban, három óriásfiú ácsorgott a parton: Vágó, Kese és Csüllög. Egyikük éppen most kezdhetett a beszédbe, ugyanis megint felhangzott a már ismert mennydörgő zaj.

– Fantasztikus nagyok! – suttopta a lány. – De miért mozognak olyan lassan, mint a lajhárok?

Az óriások kínos lassúsággal végezték mozdulataikat, mintha fájdalmat okozna számukra minden tevékenység. Eddig azt hittem, csupán Vágó mozog lassan valami furcsa szeszélyből kifolyólag, de be kellett látnom, hogy tévedtem.

– Talán mégis összecsípték őket a méhek? – találgatta Breki, s egy másodpercig én is hajlottam a feltevésre, de sem az arcukon, sem a karjukon nem láttam méhszúrás okozta daganatot, és egészen biztosra vettem, hogy a farmernadrágos lábukon sincs.

– Más oka van ennek – feleltem, az agyamat erőltetve elfogadható magyarázat után, egyelőre azonban semmi sem jutott az eszembe; értetlenül figyeltem Vágót, amint lassan a zsebébe nyúl, határtalan kíméltséggel előhúz onnan egy kavicsot, bölcs megfontoltsággal a csúzli bőrébe szorítja, majd a gumit feszíti meg komótosan, és álmatagul bocsátja útjára a lövedéket. Mintha még a kavics is lassabban szállt volna a szokottnál – kitűzött célja, a túlparton sütkérező béka felé; álmos suttyanással csapódott a földbe, pár méterre a kételtű fejétől, s ha tekintetbe vesszük, hogy a mihaszna Vágó számára ez csak néhány centiméter eltérést jelentett, egészen jó lövésnek lehetett mondani.

– Pedig tudja a gazember, hogy a békák rendkívül hasznosak – dörmögtem, de Breki rosszalló pillantásától tüstént elhallgattam, mert hát, mi tagadás, Vágó lövöldöző kedve mentett meg bennünket nem is olyan régen a biztos

haláltól... Nekünk, parányi hangyaemberkének, egészen más dolgok jelentették a veszélyt, mint a „nagyok”-nak, és a szigorúan védett állatok éppúgy halálos ellenségeink voltak, mint a kódorgó veszett róka.

Hirtelen ismét feltámadt a szél, és hatalmasat lódított a kórószáron. Menten előrebuktunk – Breki az ágat ölelte át, én meg őt az ággal együtt, s így vártuk a „vihár” elmúlását. Arcom éppen a nyakába ért, és hajszálai annyira csiklandozták az orromat, hogy alig bírtam megállni tüszentes nélkül; különös illata volt a hajának – vízszagú, napszagú, földszagú egyszerre, melyekhez még valami határozatlan, kellemes illat is adódott.

Az óriásokat persze egyáltalán nem zavarta a kis szellő, s amíg mi kézzel-lábbal kapaszkodva igyekeztünk megmenekülni a lezuhanástól, ők a legnagyobb nyugalommal üzték csínyjeiket. Vágó új követ helyezett a félelmetes csúzliba, s az elugrott béka helyett másik célpontra lelve egy héjakúton ülő tarka madárkában, gonosz vigyorgással bocsátotta útjára a halált.

Némán zuhant alá az eltalált énekesmadár, Kесе és Csüllög pedig elismerően veregették hátba a merénylőt, akinek szemmel láthatóan jólesett a dicséret.

Én azonban olyan mérges lettem, hogy a fogam csikorgását Breki is meghallotta.

– Te is félsz, ugye? – nézett rám riadtan, mert azt hitte, félelmemben kocognak a fogaim. – Ha eláll a szél, azonnal másszunk le, jóóóó? Odalent azért mégis nagyobb biztonságban vagyunk.

– Egyáltalán nem félek! – világosítottam fel – Vágó most lőtt le egy tengelicét, és legszívesebben kitekerném a nyakát emiatt!... Ami pedig a biztonságunkat illeti, az idefönt sokkal nagyobb, mint lent, a füvek között, ahol bármelyik pillanatban ránk ugorhat egy pók vagy más ragadozó; idefenn már messziről észrevevesszük, ha valami közeledik.

A bizonyág kedvéért körüljártattam a tekintetem – éppen

jókor, hogy meglássam a felénk suhanó, düledt szemű óriásrovar, mely olyan volt szürkésbarna testével, tüskés lábaival, mint egy fantasztikus repülőgép; törzse két oldalán a sebesen verdeső szárnyak propellerek benyomását keltették.

A gondolat sebességével húztam ki kardomat, s ugyanazzal a mozdulattal vágtam a rovar felé – ám az könnyed oldalfordulással elkerülte, majd a kórót körülszállva, ismét nekünk támadt.

A célt tévesztett ütés lendülete majdnem a mélységbe rántott, s hogy mégsem estem le, az részben Brekinek volt köszönhető, akiben kapaszkodtam, részben pedig annak, hogy ütésembe nem tudtam akkora lendületet vinni, amekkorát szerettem volna.

– Fogódkodj erősen! – kiáltottam a lánynak, hajába markolva, és igyekeztem megtartani egyensúlyomat a széltől veszettül lengő kóron; szerencsére megértette, hogy szükségem van a kapaszkodóra, és szorosan átölelte az ágat karjával, lábával.

A légy forma rovar kevésbé volt csak fölöttünk; nagy, összetett gömbszemeit aranyzöld, lila meg piros, zezzugos minták díszítették; piszkosszürke homlokán két fekete folt sötétlett, a szája háromszög alakúra csúcsosodott.

Ezúttal egészen közelre engedtem, s az utolsó pillanatban – mikor már szinte hozzám értek fekete karmai – jól irányzott, nagy erejű csapást mértem a fejére; szemei s a homlok rész keresztben behorpadtak, és céltalan köröket író zúgással vágódott a mélybe, a füvek közé.

– Nyavalyás bögöly! – lihegtem – Belőlünk akart lakmározni, amikor itt van az a három húshegy a közelben!

– Győztünk? – szepegte Breki felpillantva. – Akkor engedd el a hajamat, légy szíves!

Most vettem csak észre, hogy görcsösen szorongatom a loboncát.

Mivel a veszedelem elmúlt, és a szél is elállt, így ez már csakugyan fölösleges volt.

– Ezer boc’s! – mentegőztem elengedve. – Ne haragudj, de erről teljesen megfeledkeztem.

– Jó, jó! Nem történt semmi – igazgatta frizuráját. – És most mihez kezdünk?

Kérdően nézett rám sötét szemével, amely valójában nem is volt csúnya; különösen a hosszú szempillák tetszettek, meg ahogy pillogott velük.

– Tudnom kell, miben sántikálnak – méregettem összehúzott szemmel az óriásokat, akik a változatosság kedvéért mennydörögve hahotáztak; talán éppen a szegény tengelicén!

Amikor végre, nagy sokára abba hagyták, a Kесе lenyúlt, és felemelt a földről egy üres befőttesüveget, amelyet eddig eltakartak a gyomok előlünk; valószínűleg azzal öntötték le a tücsköt az előbb. Aztán odahajolt a kanális fölé, s a már ismert, különös lassúsággal közelítette az üveget a vízhez; miután telemerítette, ismét a magasba emelte, és láttuk, hogy az üvegben néhány apró halivadék úszkál – számunkra méteres óriáshalak.

Most Vágó emelt fel valamit a fű közül –, hogy honnan vette elő, azt nem láttuk –, és sátáni vigyorral a képén beledobta az üvegbe; méteres kötömbnek néztem azt a tárgyat – szürke és göcsörtös volt. Lassan süllyedt alá az üvegben, s miközben süllyedt, körülötte formi látszott a víz, buborékok ezrei szálltak fel belőle. Mikor a pezsgés megszűnt, a tömbnek már nyoma sem volt, a kishalak pedig élettelenül, felfelé fordult hassal lebegtek a felszínen...

Döbbenet néztem az újabb gaztettet!

Csakugyan szörnyű gazemberségre készülhettek ezek!

Ha a gyilkos szerből több is van nekik – és biztosra vettem, hogy van –, akkor a kanális tetemes részén minden vízi élőlényt kiirthatnak vele; talán az egész Kesző-csatorna élővilágát elpusztíthatják!... Na de mi értelme ennek? Mi az a cél, amelynek érdekében szövetségre léptek, s amelynek elérése ilyen roppant méretű mézszárláson át lehetséges csupán?

Egyszerre csak megvilágosult előttem minden: a

természetvédelmi területről volt szó!... Ha a csatornában és – minden valószínűség szerint – az égererdő vizében is hirtelen és megmagyarázhatatlan módon elpusztulna az élőlények nagy része, akkor ez talán döntő érvet jelentene azok számára, akik foggal és körömmel ellenzik a túlsó part természetvédelmi területté nyilvánítását; bár az is lehet, korántsem így történne, sőt a tömeges pusztulás még inkább a területre irányítaná a természetvédők figyelmét... A téesz persze minden fillérhez ragaszkodik, ami önmagában egészen rendjén való, de az már mégsem helyes, hogy a Barca–págyony és a Csóka–rét egyedülállóan érdekes növény- és állatvilágát feláldozza azért a csekély haszonért, amit ez a kis földdarab, helyesebben a rajta termő széna jelent – mivelhogy mást ott nem lehet termeszteni. No és akkor ott vadászni sem szabadna, és zavartalanul költethetnének a szürkegémek, egerészölyvek meg egyebek, égerfákra rakott fészkeikben... Igaz is! A fák viszont az Erdőgazdaság tulajdonát képezik, és ők is szeretnék kitermelni az égerest – egyrészt a várható anyagi haszon reményében, másrészt pedig azért, hogy éger helyett nyárfát ültessenek, amely sokkal gyorsabban nő, s így hamarabb lehet kivágni ismét, hamarabb hozza a pénzt...

– Mi van, Horváth? – súgta Breki. – Miért ráncolod úgy a homlokodat néhány hal miatt? Azok nem védettek! És különben is: szoktál enni halat te is, nem igaz?

– Itt most másról van szó – feleltem komoran. – Ez itt oktan pusztítás, a háttérben pedig még súlyosabb dolog lapul.

Röviden elmondtam neki aggályaimat.

– Szerinted a téesz keze van ebben? – kíváncsiskodott – Az én apukám sosem lenne képes ilyesmire! Vagy inkább a vadászokat gyanúsítod? Szerintem az Erdőgazdaság a ludas, nem gondolod?

– Talán egyik sem. A vadászok legtöbbje belátta már, hogy egyáltalán nem árt egy hely, ahol a vadak pihenhetnek, békességben szaporodhatnak; ahol természetvédelmi terület

van, ott a környező erdőkben, réteken sokkal több és nyugodtabb a vad, mint máshol. Csekély kellemetlenséget jelent mindössze, hogy pár lépéssel távolabb kell menni a pufogatásért, de sajnos akad a vadászsportot űzők között olyan, aki legszívesebben a saját ablakából, kertjéből, papucsban lődözné le az állatokat. Például az öreg Csüllög is ilyen; nemegyszer kijelentette már, hogy szó sem lehet itt védett területről – ő abba nem egyezik bele, inkább kiirt minden vadat, hogy ne legyen védenivaló. Arra persze nem gondolt, hogy a növények közt is akadnak védendő fajok, és így azokat is ki kéne irtania. Még szerencse, hogy kissé habókos az öreg, és ezért senki sem vette a szavait komolyan ... A felnőttek egyébként szeretnek vitatkozni, hangoztatni jogosnak hitt érveiket, és még az sem lehetetlen, hogy valóban igazuk van, a maguk szempontjából – a pillanatnyi helyzetet tekintve. Hosszabb távon nézve aztán kiderülhet, mégsem az a helyes, ahogyan most látják...

– Kissé hosszadalmas lenne elmagyarázni ezt – tettem hozzá, magam sem tudva pontosan, milyen érveket sorakoztassak fel hamarjában. – Az azonban bizonyos, hogy a kanálisban meg az Égeresben rengeteg a szigorúan védett csíkkal és lápi póc, és a pusztulásuk már forintban is kifejezhető óriási nagy kár lenne; ezért azt semmiképpen sem engedhetjük...

Szóval azt akartam mondani – kanyarodtam vissza a témához –, hogy a felnőttek ilyen gazemberségre nem vetemednének, mert tisztában lennének a tettük súlyával. Szerintem az történt, hogy Vágónak ostoba fejébe szöveget ütöttek az öreg Csüllög szavai – mármint hogy kiirtana minden állatot –, és elhatározta, hogy megvalósítja ezt a képtelenséget. Korlátolt agyával úgy gondolta, ily módon csakugyan megakadályozhatja a terület védetté nyilvánítását, és ugyanolyan szabadon garázdálkodhat rajta ezután is, mint eddig. Titkon aztán övé lenne a kétes értékű dicsőség, és néhányan elismerőn hátra veregetnék, ami rendkívül jólesne a

hiúságának.

Ha pedig nem sikerülne a terv, vagy ha lelepleznék; akkor valószínűleg mindent az öreg Csüllögre kenne – ráfogná, hogy ő bujtotta fel, s így az öreg is bosszút állna, amiért sokszor megkergette őt.

– Egy szó, mint száz – szögeztem le –, Vágóék eltökélték, hogy kezükbe veszik a terület ügyét, és a maguk módján segítik a vita eldöntését... Azt azonban egyáltalán nem tartom kizártnak, hogy esetleg a felnőttek közül is tud valaki a dologról; legfőképpen azért, mert a szerhez, amit használni akarnak, nyilván nem könnyű hozzájutni...

– De ha megmérgezik a halakat és egyebeket, akkor ki lehet mutatni a mérget utólag, nem? – vetette ellen okosan, gyakorlott tévékriminező módján. – És akkor kiderül, hogy bűntény történt, és vizsgálatot indítanak.

– Azt hiszem, ez az anyag nem mérge – feleltem. – Valószínűleg nem tesz mást, mint elvonja a vízből a szabad oxigént, s ily módon pusztulásra ítéli az állatokat. Utólag semmi nyoma nem maradna, amiből bűntényre lehetne következtetni... Ha Vágóéknak szerencsájuk van, senki sem veszi őket észre, és a barca–pagonyi tömeges állatpusztulás megmagyarázhatatlan természeti katasztrófaként fog szerepelni a hivatalos jelentésekben...

A kanális fölött rovarokra vadászva suhant el az óriás szitakötő, időnként nagy sebesen irányt változtatott lebegett és kanyargott – majd hirtelen nekilódult, és eltűnt a távolság ködében.

– Nézd Csüllögöt! – bökött oldalba Breki.

Az óriásfiú lassú, nehézkes mozdulattal emelte szeméhez apja binokuláris távcsövét, mely eddig bőrtokban lógott a mellkasán, és hihetetlenül lassan fordulva, tüzetesen szemügyre vette az egész környéket. Egyszer már én is néztem a nagy fényerejű éjszakai távcsővel, és tudtam tapasztalásból, hogy amit azon nem lehet meglátni, az vagy nincs, vagy a föld alá bújt. Ha nagy lettem volna most, és távolról figyelném a

bandát, ugyancsak nehezen tudnék elrejtőzni a kutató szemek elől; így azonban közvetlen közelükben lapulhattam, s hanem is érttem, mit beszélnek, tetteiknek mindenképpen a tanúja lehettem. Ez mindenesetre határozott előnyt jelentett a számomra.

– Nem lát senkit a bamba! – suttogtam. – Sejtelve sincs róla, hogy itt vagyunk a kórón, alig másfél méternyire tőlük!

– Sokra megyünk vele! – közölte a lány józanul, és ebben sajnos igaza volt. Mire is mehetnénk mi ketten, parányi lények a három gonosz óriással szemben, akik egyetlen lépéssel akkora távolságot tesznek, mint mi százzal, akiknek meg sem kottyán egy szúnyogcsípés vagy rovarharapás – míg számunkra bármelyik a biztos halált jelenti? Ők könnyedén lépnek át az alacsony gyomok között, ha kell, utat törnek maguknak a gazban, sőt ha kedvük tartja, a kanálist is átugorhatják egyes helyeken.

Csüllög végre befejezte a hosszan tartó vizsgálódást, és komótosan leengedve szeme elől a messzelátót, mennydörgő hangon közölte a többiekkel az eredményt. Nem tudom, mit mondhatott nekik, de Vágó mindenesetre maga is meg akart győződni a látottakról, és leakasztva Csüllög nyakából az eszközt, most ő kezdett el nézegetni rajta.

– Tennünk kell valamit! – jelentettem ki határozottan. – Semmi körülmények között nem hagyhatjuk véghezvinni ezt a disznóságot!

– De hát hogyan tudjuk megakadályozni? – firtatta Breki. – Értesítenünk kéne a felnőtteket, nem gondolod?

– Túlságosan körülményes lenne. Mire eljuthatnánk az emberek közé, mire találnánk olyan személyt, akiben megbízhatunk, és mire kapcsolatot teremtenénk vele, Vágóék már hetedhét határon túl járnának, és százszor is elvégezhetnék, amire készülnek. Azonkívül, hogyan képzeled a felnőttek értesítését? Odaállsz eléjük, és felkiabálsz nekik? Egy szavadat sem hallanák.

– Akkor beléjük csípnék.

– Igen, és mert bolhának vagy szúnyognak hinnének, egyszerűen agyoncsapnának egy könnyed mozdulattal... Hidd el: csak magunkra számíthatunk!

Vágó még mindig távcsövezett, Kese mennydörögve beszélt valamiről, Csüllög pedig erőlködve, megemelt kissé egy hatalmas nylonzsákot, amely eddig megbújt a fű között. A zsákban ugyanolyan szürke tömbök voltak, mint amelyet a befőttesüvegbe dobtak az imént.

– Itt van náluk az egész gyilkos szer; mindenekelőtt azt kell megsemmisítenünk! – kiáltottam felvillanyozódva.

– Megmondanád, hogyan? – akadékoskodott a lány. Válasz helyett azonban máris indultam lefelé.

Amikor leérkeztünk a földre, a várakozó tücsök szemlátomást megörült nekünk, és heves csáplenetéssel üdvözölt bennünket. Szaladt is felénk pár lépést, mintha alig tudná megállni, hogy a nyakunkba ne boruljon, de aztán megtorpant mégiscsak, és egy-két méter távolságra tőlünk rezegtetni kezdte az állkapcsi tapogatóit; ez talán a jókedv jele volt nála, bár az is lehet, hogy egészen mást jelentett.

– Valdi szokott így tenni, ha rokonszenves neki egy idegen, és szeretne odamenni hozzá, de valamiért nem mer – magyarázta Breki. – Még egészen kis kutya volt, amikor ezt a viselkedést megfigyeltem nála.

– Valdi is rezegteti a tapogatóit? – kérdeztem, hülyének tetteve magamat; úgy véltem, nem árt némi humort vinni a helyzetünkbe, amely minden volt, csak éppen vidámnak nem nevezhető.

– Buta vagy! – duzzogott. – Ha tudni akarsz, igenis úgy viselkedik, mint egy barátkozni akaró kutya! És tudd meg, hogy én nem is félek tőle, mert semmi okom sincs rá, hiszen nyilvánvalóan rokonszenvesek vagyunk a számára. El is nevezem Valdinak!

– Tőlem akár Izidornak is nevezheted – vontam vállat. – A kérdés csak az, hogy ő mit szól hozzá.

– Ezt mindjárt megtudjuk – felelte magabiztosan, azzal közelebb lépett a tücsökhöz, és kinyújtotta feléje a kezét.

– Valdi! – mondta halkán. – Valdikám!... Ugye, nem akarsz bántani minket? – Ugye, szeretsz bennünket?... Na, gyere, Valdi! Gyere szépen, tücsököcske!

Lassan egyre közelebb lépett a hatalmas rovarhoz, és el kellett ismernem, van bátorság benne! Én kétszer is meggondoltam volna, hogy ennyire közel menjek hozzá – különös tekintettel a félelmetes, erős rágóira.

– Valdi! – mondta Breki újból, s már-már megérintette kezével a gömbölyű rovarfejet.

A tücsök teljesen mozdulatlanul állt, a csápjai meredten nyúltak a levegőbe; most vettem csak észre, hogy a testét és lábait helyenként rövid, aranyszínű meg fekete szőrzet borítja.

– Valdi! – mondta ismét a lány, és rátette jobb kezét a sötéten fénylő homlokra.

„Ne!” – akartam szólni, de már késő volt; minden eshetőségre készen szorosabban markoltam meg a kardomat, és elszántan léptem közelebb, hogy kéznél legyenek, ha mégis szükség lenne rám.

Az érintéstől élet költözött a tücsökbe; csápjai sebesen csapkolódni kezdtek, végigsiklottak Breki vézna testén, végigcirógatták – majd felszökkentek a levegőbe, s vidám táncra kerekedtek; a nagy, busa tücsökfej ormótlan kedvességgel bökte oldalba a lányt, aki csaknem hanyatt esett e baráti gesztustól.

– Szeret! – sikította örvendezve. – Ugye, mondtam, hogy szeret minket?!

Mind a két karjával átölelte a hatalmas fejet, és cuppanós pusztit nyomott rá.

A tücsök megadással tűrte ezt a számára teljesen érthetetlen érzelmnyilvánítást – én pedig határtalan megkönnyebbüléssel lélegeztem fel a dolgok ilyenén alakulása láttán.

– Barátságos a koma! – közöltem, melléjük lépve. Úgy látszik, tudja, mivel tartozik nekünk.

– Ej, itt nem egyszerűen háláról van szó! – fejtegette Breki, még mindig a tücsköt babusgatva. – Akkor is szeretne minket, ha nem mi mentjük meg; egész egyszerűen szimpatikusak vagyunk a számára.

– Ha te mondod, biztos úgy is van – feleltem leereszkedően, mivel semmi értelmét nem láttam, hogy ilyen csekélységen vitatkozzunk; a fontosabb dolgokban úgyis mindig nekem van igazam, megengedhettem hát neki azt az örömet, hogy egy ilyen lényegtelen kérdésben okosabbnak higgye magát nálam.

Én is megpaskoltam a rovar szőrökkel benőtt torát, s mert a csápjai újfent heves táncba kezdtek csakugyan az volt az

érzésem, szívesen veszi a barátkozást.

– Imádlak, Valdi! – áradozott a lány, és újból megcsókolta a tücsköt.

– Azért ebből már ennyi elég! – jelentettem ki. – Amíg itt enyelgünk, Vágóék akármit is csinálhatnak... Most az a legfontosabb, hogy ártalmatlanná tegyünk őket!

– Ártalmatlanná tenni? – csodálkozott. – Ezt magad sem gondolod komolyan!... Hogyan képezed ártalmatlanná tenni az óriásokat, törpécske?

– Nem tudom – vallottam be őszintén, s ezúttal egyáltalán nem éreztem sértve magam a hangjából kicsengő enyhe gúny miatt. – Azt azonban te is beláthatod, hogy minden erőnket harcba kell vetnünk ellenük!

– Az még édeskevés – világosított fel; zavartalanul babusgatta tovább a tücsköt, vakargatta a csápjja tövén levő öklömnyi bütyköt, és ez láthatóan jólesett a derék ízeltlábúnak.

– Szerintem egy jó nagy ágyúval talán mennél valamire, ha meglónéd a lábujjukat, hogy lesántuljanak.

„Valami fegyver csakugyan kellene! – tűnődtem. – Egy nyíl vagy lándzsa mindenképpen a hasznunkra lehet; nemcsak az óriások ellen, de gondolnunk kell a különféle támadó kedvű élőlényekre is. Egy jól irányzott nyílvessző, egy sikeres lándzsadobás már messziről elvehetne kedvét a támadóknak.”

– A lándzsát már én is említettem – jegyezte meg. –Azok a rudak ott nem lennének jók? – mutatott egy fücsomóra, melyből néhány tavalyi, keményre száradt fűtorzs állt ki; olyanok voltak kiugró, éles bordáikkal, mint vékonyra sikerült oszlopok.

Egy háromméteres darabot próbaképpen letörtünk, de könnyű volt, akár a papír, s nem bíztam benne, hogy beválik lándzsának.

– Add ide! – mondta Breki, elkapva tőlem.

Vézna kis praclijával át sem bírta fogni a tízcentis átmérőjű rudat, ám azért könnyedén fölemelte, hátranyújtotta karját, és teljes erővel elhajította.

A pózna vagy négy métert szállt a levegőben, akkor megfordult, és a földre hullott.

– Nem úgy kell – mondtam.

Felkaptam a lándzsát, a közepénél kicsit hátrább fogva gondosan kiegyensúlyoztam, a végét lejjebb engedtem, s úgy hajítottam el.

Most vagy öt métert repült, fokozatosan lassulva, majd orra fölemelkedett, hátracsapódott, és ugyanúgy leesett, mint az előbb.

– Na? – vigyorgott a lány. – Egész jó technikád van! Hogyan csinálod?

– Ne neved! – szóltam. – Az a helyzet, hogy túl könnyű ez a rúd; a levegő ellenállása miatt elfordul.

– És ha tennénk egy kőhegyet az elejére, mint az igazi lándzsáknak?

– A kövek is könnyűek. Az lenne jó, ha nehezebb lándzsát találnánk!

Kerestünk kis ideig, de egész egyszerűen nem tudtuk nehezet találni. Persze akadt néhány hatalmas kórószár, melyeket éppen elég volt felemelni, de azok meg a méretük miatt voltak alkalmatlanok lándzsaszerepre. Arról nem is beszélve, hogy nem bujkálhattunk a fűrengetegben, vállunkon tízméteres szálfákat cipelve.

– Itt csak vaslándzsával lehetne kezdeni valamit – vontam le a következtetést. Úgy látszik, nemcsak a víz, de a levegő is sűrűbb lett hozzánk képest... Ilyenformán egy füst alatt a nyílkészítéstől is megszabadultunk, hiszen a kicsi nyílveszőket még olyan messzire sem tudnánk kilőni, mint a lándzsát. Maradunk a karnál – suhogtattam meg sokat próbált fakardomat. – Habár az óriások ellen ezzel nem sokra mehetünk... Persze ha erősebb és hegyesebb volna, akkor talán... János vitéz is úgy bánt el az óriással, hogy a talpába szúrta a kardot! Ezt pedig mi is megtehetjük, csak valami hegyes, kemény tárgy kellene; a bicskám sajnos olyan kicsi, hogy valószínűleg a bőrüket sem tudná átdöfni. Egy tű

azonban... Megvan! Egypár tüskével harcképtelenné tehetjük az egész bandát! Bele bökjük a talpukba, és...

– Nem hiszem, hogy Vágó vagy a Kese ágyba fekédné egy kis szúrástól – tamaskodott a lány. – Arról nem is beszélve, hogy valószínűleg nincsenek meztláb.

– Igazad van – láttam be tervem képtelenségét. – De egy jó hosszú tüske azért nem ártana, mert esetleg távol tarthatnánk vele a támadót. Ugyanis kétlem, hogy a fakard a nagyobb ellenséggel szemben is eredményes lesz.

– Reméljük, nem találkozunk *olyan* naggyal! – sóhajtotta Breki; én azonban kutatva néztem szét, és borzasztóan szerettem volna megpillantani, egy tüskés kórószárat – ám a sors nem volt Ilyen kegyes hozzánk. Igaz, láttam tüskéket, fűrészfogszerű képződményeket a körülöttünk burjánzó növények szárain, levelein, ám azok csak nekünk voltak tüskék, borotvaéles fogacsok – az óriások meg sem érezték volna, ha a bőrüknek nyomódnak.

Vágóék mennydörgésre emlékeztető társalgása most hirtelen elhallgatott, és pár pillanattal később jókora dübbenés tudatta velünk, hogy valami történik.

– Futás! – kiáltottam, kézen fogva Brekit, és több méteres szökkenésekkel, szélvészként indultunk lefelé a partra.

A tücsök, melyen immár végérvényesen rajta maradt a Valdí név, szaporán ügetett utánunk – a korábbi nyolc–tíz méter helyett ezúttal bizalmas, három–négy méter távolságban; úgy látszik, elhatározta, hogy kutyának szegődik hozzánk.

– Oda nézz! – lihegte Breki megtorpanva.

A kanális fölött lassú röppenéssel ívelt át az egyik óriás, a Vágó Benő, vállán a domb nagyságú nylonzsákkal. Kese már odaát volt a túlsó parton, Csüllög Laci pedig most készülődött az ugráshoz.

Jóllehet továbbra is érthetetlen volt előttem a lomhaság, amivel mozogtak, egyúttal azonban azt is jelentette, hogy van némi reményünk a velük maradásra.

– Gyorsabban! – kiáltottam nekirugaszkodva, magammal vonszolva a lányt, és letöröltem a fejemről egy ráhullott harmatcseppet. – Nyilván nem itt akarják kezdeni a dolgot, hanem az Égeresben. Nem szabad lemaradnunk tőlük, mert különben ki tudja, rájuk bukkanunk–e valamikor.

– Mit akarsz tenni? – lihegte; vállig érő arany barna haja zászlóként lobogott a szélben, ahogy rohant.

– Belekapaszkodunk a Csüllög nadrágjába – feleltem. – Olyan lomhán mozog, mint egy tetű, így korántsem lehetetlen a dolog, csak arra kell ügyelnünk, hogy közelében legyünk a lábunk, amikor leérkeznek.

– És ha ránk lép? – aggódalmaskodott.

– Majd vigyázunk -- világosítottam fel. – Azért van a szemünk, hogy lássunk vele.

A gyér növényzetben másodpercek alatt leszökdelünk a partra, és úgy helyezkedtünk el, hogy a hátrább és följebb lépdelő óriás meg a víz közé kerüljünk.

Csüllög Laci szerencsére nem mert vállalkozni arra, hogy helyből ugorja át a több mint két méter széles Kesző-csatornát, s amikor rövid távolságról nekifutott, úgy véltem, minden reményünk meg van a sikerre.

– Ide ér le a láb! – kiáltottam, félreugorva a lezúduló csizma elől, mely úgy dőlt felénk, akár egy billenő hegyoldal.

– Jaj! – sikított Breki e pillanatban–, s éreztem, hogy kiszakad keze az enyémből.

Hátrafordulva döbbenet láttam, hogy mozdulatlanul áll, mintha fogva tartaná valami.

Az óriási csizmatalp vészes gyorsasággal közeledett...

Gondolkozás nélkül fordultam vissza a lányért, és azt hiszem, jó is, hogy így tettem, mert ha gondolkozni kezdek, akkor Brekit már nem lehetett volna megmenteni.

– Mi bajod van? – ugrottam melléje, s nyomban láttam, hogy mindkét lába térdig süppedt valami nedvesen csillogó szálkás felületbe. Egy rothadásnak indult, partra vetett mételykóró volt az, és annyira szétmállott már a felülete, hogy a ráhuppanó Breki súlyától beszakadt; engem az mentett meg a hasonló sorstól, hogy pontosan az egyik kemény választóízre léptem, melyet a rothadás sokkal kevésbé vett hatalmába. Ugyanott álltam most is, és miután kirántottam a lányt szorult helyzetéből, nagy erővel rugaszkodtam el – fel sem nézve a talp felé, hisz minden pillanat számíthatott.

Csattanva, döbbenve ért le az óriásláb közvetlen mellettünk, s már a szele is elegendő volt ahhoz, hogy felboruljunk, nem is szólva a keltett földrengésről.

Üggyel–bajjal sikerült csak felállnunk időben, és egymás kezét fogva ugrottunk újból – ezúttal felfelé, magasra; belekapaszkodtunk a rongyos aljú, harmattól nedves farmerszárba, és a kanális fölé emelkedtünk.

Alattunk ötven méterre csillogott a roppant víztükör, melynek tó nagyságú tükrén változatlan nyugalommal terpeszkedtek a vízítők hatalmas levelei, és változatlan élénkséggel mozogtak a vízirovarok; különösen egy kis csapat fekete hátú keringőbogár keltette fel a figyelmemet, melynek minden tagja görbe csíkokat szántott a felszínen – megkergült motorcsónak módján.

– Félek! – mondta Breki, halotthalványan. – Mi lesz, ha leesünk?

– Nem esünk le – nyugtattam meg színlelt magabiztossággal, bár az én szívem is gyorsabban vert a szokottnál. – Ezek a rojtok nem szakadnak el a súlyunk alatt,

és ha nem engedjük el őket, akkor semmi veszély sem fenyeget.

– Nézd! – rebtent mögém a tekintete, és én veszélyt sejtve, elhűlten tekertem hátra a fejemet; határtalan megkönnyebbülésemre azonban csupán Valdi lógott a nadrágon mellettünk – keményen kapaszkodva rágóival és a mellső négy lábával, míg a hátulsó ugrólábak esetlenül lógtak a levegőben. A két hosszú csápja most hátrafelé hajolt.

– Akkor hát ismét együtt vagyunk! – sóhajtottam kesernyés humorral, és nyeltem egy nagyot, mert a röppályánk legmagasabb pontján túljutva, megkezdtük a lefelé ereszkedést, és ettől kissé a torkomhoz nyomódott a gyomrom.

Hihetetlenül hosszúnak tűnt ez a repülés – úgy véltem, legalább fél percig, ami annál inkább érthetetlen volt, mert a kanális átugrása sohasem tartott tovább néhány másodpercnél, ha „nagy koromban” néha sort kerítettem rá. „Talán ez is összefüggésben van a megváltozott nagyságviszonyokkal? – tűnődtem. – Talán mi, parányi lények lassúbbnak látjuk a normális méretű emberek cselekedeteinek lefolyását, mint amilyen az az ő számukra?... Ha pedig így van, mi következik ebből?”

Egyelőre azonban nem értem rá töprengeni a következményeken, mert a bennünket szállító láb meglehetősen gyorsasággal süllyedt lefelé, s ami a legnagyobb baj: alattunk még nem a szárazföld volt, hanem nyúlós csatornavíz!

– Kapaszkodj! – ordítottam kétségbeesetten. – Csüllög elvétette az ugrást, és mindjárt a víz alá kerülünk! Csak úgy menekülhetünk meg, ha továbbra is a rojtokat fogjuk, és megvárjuk, amíg kilép a szárazra.

Szorosabban markoltam meg a lány kezét, s ugyanakkor vad erővel kapaszkodtam a rojtokba is – hálát adva magamban a sorsnak az erőmért, amely mindezt lehetővé tette.

A part még legalább harminc méterre volt tőlünk, amikor az óriáscsizma sarka a kanálisba mélyedt, és ijesztő gyorsasággal nyomult felénk a víztömeg mellette.

„Rögtön elmerülünk!” – futott át rajtam a jeges réműlet, és csak abban bíztam, hogy Csüllög hamar kihúzza a lábát, és ha kihúzza, mi még mindig rajta leszünk a rojtokon – elevenen...

Önkéntelenül behunytam a szemem, és visszafojtott lélegzettel vártam, hogy összecsapjanak a hullámok felettünk; a kocsonyás, hideg érintés helyett azonban valami hatalmasat rándított rajtunk – óriáscsizma és óriásnadrág előrelelendült, és eget–földet rázó zökkenéssel ért le a száraz kanálistpartra.

Breki sikított, ujjai közül kicsúsztak a rojtok, és csak az mentette meg a zuhanástól, hogy én erősen tartottam. Nagy nehezen felhúztam ismét magamhoz, sőt fölém is toltam kissé, hogy beleakaszthassa lábát a csatáros rojtokba, és kényelmesen elhelyezkedhessen. Aztán én is felhúzódkodtam, s miközben azon törtem a fejem, mi okozhatta szerencsés menekülésünket, már indult is tovább az óriás–Csüllög – számunkra hatvanméteres léptekkel, lába alá nyomva a szálfányinak látszó gyomokat, füveket. Fölöttünk most ismét „mennydörgött az ég”, bizonyítva, hogy a gazfickók csevegnek valamiről.

– Hová tűnt a Valdi? – kérdezte a lány, hasztalan kutatva szemével a tücsköt, melynek csak a hült helye látszott mellettünk. – Gondolod, hogy leesett?

– Az is lehet, hogy leugrott – véltem. – Valószínűleg végül meggondolta magát, és mégsem jön velünk társasutazásra.

– Ó, a szegény! – sajnálkozott – Hogyan talál haza, a másik partra?

– Itt legalább olyan jó helye lesz, mint odaát volt – nyugtattam meg. – Sőt még egy fokkal jobb is, ha védetté teszik a területet... Mellesleg, azt hiszem, az történt az előbb, hogy a Kese vagy a Vágó elkapta az ügyetlen Csüllög kezét, és kirántotta a szárazra. Remélhetőleg ezután jobban ügyel a nyavalyás, ha egy pocsolya kerül az útjába!

Miközben beszélgettünk, igyekeztünk minél beljebb húzódnunk a kellemetlenül hideg rojtok közé, mert az időről időre nekünk csapódó, hozzánk súrlódó növények

kimondottan veszélyesnek bizonyultak, s az érdes felületek nyomán percek alatt csupa karc és horzsolás borított bennünket. Mind ez ideig engem ért az ütések nagy része, ugyanis próbáltam a testemmel védeni a lányt; egy-egy nagyobb ütéstől azonban csaknem leszédültem, s beláttam, ez így nem mehet soká.

– Ha egy tüske vagy csalánszőr belénk dőf, az a halálunkat jelentheti! – nyögtem, egy különösen kemény kórótól sajtó oldalam tapogatva. – Csak úgy vészeltethjük át az utazást, ha a nadrágszár belsejében kapaszkodunk, lehetőleg a rojtok fölött

Haladéktalanul meg is kezdtük a helyváltoztatást, és rövidesen kicsivel nagyobb biztonságban tudhattuk magunkat. Új helyünkön sem volt ugyan rózsás a helyzet, mert a nadrág minduntalan hozzányomódott a hideg csizmaszárhoz, s ilyenkor másodpercekre elállt a lélegzetünk. Nem tudom, mi történt volna, ha valami vastagabb ágba rüg bele a Csüllög, de azt hiszem az ág és a csizma közé kerülve nem sok maradt volna belőlünk. A legjobb hely talán, a nadrágszár hátulsó része lehetett, bár ez sem bizonyos, hiszen szabadon lengett a légben, s minden lepattanó szár és levél nekicsapódott.

A szüntelen ütközések, csapkolódás miatt iszonyú lárma, zuhogás vett körül bennünket, és Brekire megint rátört a fejfájás.

– Tulajdonképpen miért nem éjjel csinálják ezt a gazemberséget? – sziszegte, a homlokát simogatva.

– Az éjszaka több okból sem jó – magyaráztam. – Aki éjjel jár itt, az legtöbbször gyanús, feltéve, ha nem vadász az illető, és ha valaki észrevenné őket, hát menten gyanúba keverednek. Napközben viszont nemegyszer mászkáltak már errefelé, s így senkinek sem tűnik fel a dolog, senki sem tételez fel róluk semmi rosszat – hacsak a zsák miatt nem. Azt viszont, úgy láttam, ketten cipelik, a két csücskénél fogva, és a magas fű tökéletesen elrejti a távoli szemek elől. Ilyenkor nem szokott járni senki a környéken, de nyilván számítanak minden eshetőségre, és ha a közelükbe tévedne valaki, gondolom,

egyszerűen, elejtenék a zsákot, és úgy tennének, mintha nem is lenne közük hozzá. Még a messzelátó sem keverheti őket gyanúba, hiszen a kalácsképű Csüllög szokott így mászkálni, mindenfélét figyelgetve rajta.

Kifulladtan hallgattam el, mert a csizmák dobbanó robaját, a vastag ruha hupogását, az eltörő növények ropogását, a levelek, szárok súrlódó zaját csak teli torokkal tudtam túlharsogni. Rendkívül hosszúnak találtam az utat; véleményem szerint én már tízszer odaértem volna ennyi idő alatt – még akkor is, ha egyedül cipelném a zsákot; feltéve persze, hogy elbírnám egyáltalán...

– Soká megyünk még? – türelmetlenkedett Breki, s az ő szeles módján kikukkantott a rojtok közül.

Amit tett, az nagyobb örültség volt, mint kihajolni egy robogó vonatból, ha erdők között halad!... És egy visszapattanó kórószár olyan szerencsétlenül ütődött neki, hogy erejétől szétváltak a rojtok, s ő hanyatt-homlok a mélybe zuhant.

Természetesen nyomban utána ugrottam...

Jóllehet sokkal lassabban zuhantam, mint nagy koromban, és a szerzett tapasztalataim azt mutatták, nem zúzhatom agyon magam ekkora magasságból sem, azért mégis elállt a lélegzetem, miközben lefelé kalimpáltam; a föld vagy húsz méter mélyen látszott alattam, s valójában nem is föld volt, hanem kusza növénydzsungel, mely alól itt-ott sötétben csillant a talajvíz.

Breki egy szürkés levélre pottyant, nem nagy távolságra tőlem, felém viszont egy jókora virágkehely rohant eszeveszett gyorsasággal, és máris bevágódtam a sima szirmok közé; a virág meghajolt alattam, s mielőtt megkapaszkodhattam volna, zuhantam ismét – ezúttal ferde fűszálra, mely ruganyosan a magasba szöktetett, neki egy bordás törzsnek, ahonnan érdes felületű levélre huppantam; a levél lebillent, ujjaim hasztalan kerestek kapaszkodót, és belebuktam a vízbe.

Először az volt a benyomásom, sűrű masszába estem, s ösztönösen zárva tartottam a szememet, nehogy beragadjon. A fenékre érve, rögtön elrugaszkodtam a felszín felé; úszómozdulataim elég könnyedén mentek – bizonyítva, hogy a vízsűrűség csak kevéssel növekedett. Szememet kinyitva, homályos foltokként láttam a köröttem levő füveket, leveleket; posványos talajvízbe estem valójában, ezért erősen reméltem, hogy nincsenek benne vízi ragadozók.

Pattanásig feszült tüdővel értem el a felszínt, s ahogy fel akartam bukkanni, az volt az érzésem, valaki föliát feszít a fejem fölé – pedig csupán arról volt szó, hogy kevésnek bizonyult a lendület, mellyel a felületi hárttyát áttörni igyekeztem.

„Mindjárt megfulladok!” – hasított belém a rémület. Teljes erővel tapostam a vizet, éreztem, amint egyre feljebb megyek – a növényzet képe kezdett kitisztulni, s úgy nyomtam fel a vízfelszínt, hogy az a fejemtől harangformán kidudorodott. Aztán egyik pillanatról a másikra megszűnt fölöttem a nyomóerő, és deréki a víz fölé szökkenem.

Hatalmas kortyokban nyeltem a levegőt, de közben a vizet is gyúrtam, mert ha buzgalmam kissé alábbhagyott, máris a nyakamig ugrott – átlátszó kupolaként fogva körül a testem.

– Horváth! – kiáltott Breki valahonnan, – Fogd meg, Horváth!

Derékvastag, száraz fűszál hajolt elé; kezemet kitépve a felületi hárttya öleléséből, utánakaptam, és szorosan megmarkoltam.

– Igyekezz!... – hangzott a biztatás. – A vízben mindenfélék mocorognak!

Naná, hogy igyekeztem! Alig vártam, hogy minél előbb szárazat tudjak a talpam alatt... Normális körülmények között rendkívül szerettem a vizet, s ha tehettem, óráig lubickoltam a kiöntésekben, bűvárszemüvegen keresztül figyelve az idegen

„dimenzió” különös életét. Ám akkor lehetett mozogni benne, s akkor vehettem levegőt, amikor akartam; most viszont még, ahhoz is erő kellett, hogy legyőzzem a felületi hártya vonzerejét és felküzdjem magam a fűszálra. Sajnos, ahogy másztam előre a fűvön, úgy hajolt az egyre lejjebb a súlyom alatt – vagyis lényegében semmit sem haladtam felfelé.

Breki egy ferde fűszálon állt, amely sűrű csomóból nyúlt a víz fölé, és lefelé nyomta a törzset, melybe kapaszkodtam.

– Siess! – visította. – Valami úszik feléd! Egy nagy, sötét dög! Gyorsaaaaaan!

Az utolsó szót már teli toroktól ordította, én pedig olyan sebesen másztam a fűvön, ahogy csak bírtam – de minden erőlködésem hiábavaló volt, mert a fűszál fokozatosan lefelé hajolt, és egyszerűen nem bírtam kiszakadni a vízből.

– Engedd el a fűvet! – kiáltottam kétségbeesett ötlettel.

Breki szót fogadott; a nyomástól megszabadult fűszál rugóként pattant a magasba, kiszakított a felületi hártya szorításából, majd súlyomtól ismét lefelé billent – szerencsére nem egész a vízig.

Alattam tízméteres, hordóvastag lény siklott tova, harapásra tárt, sarlóforma rágókkal; váratlan eltűnésem nagyon megzavarta, s előbb tanácstalanul megtorpant, majd összevissza tekergett – fel nem foghatta, hová lettem.

Óvatosan másztam fel a fűvön. Csakhamar újabb törzsek hajoltak át az enyémen, s az egyikben megkapaszkodva, felállhattam.

Breki még mindig a fűszálon hasalt, kezével, lábával szorosan átölelte, s miközben csúszott hátrafelé, szélesen vigyorgott.

– Na, milyen voltam? – kérdezte.

– Felemelő! – válaszoltam, az igazsághoz híven. – Ha nem vagy itt, akkor már én sem lennék!

– Törlesztettem kicsit a hős lovagnak... De amikor leestünk, az kellemetlen volt.

– Mitől jutott eszedbe, hogy kibáméskodj? – szegeztem

neki a kérdést. – Ha ezt a butaságot nem műveled, akkor már odaértünk volna Vágóék céljához! Most pedig lehet, hogy végképp elveszítettük őket szem elől, és semmi sem állhat a tervük útjában!

Kissé zavartan sütötte le a szemét, és a füle tövéig elpirult, de aztán kihívóan nézett rám mégiscsak, és előreomló haját szokott mozdulatával a háta mögé lökte.

– Egyszerűen kíváncsi voltam, hol járunk. Ez csak érthető, nem? Mellesleg, igazán beláthatnád már, hogy semmit sem tehetünk az óriások ellen!

– Egyáltalán nem látom be! – feleltem dühösen. – Most pedig gyerünk utánuk!

Ezt azonban könnyebb volt kimondani, mint megtenni, mert akármerre néztem, mindenütt víz borította a talajt; azonkívül nem is tudtam pontosan, milyen irányba kellene haladnunk. Egyedül a nap nyújtott tájékozódási lehetőséget, ám egyéb támpontok híján ezt mégis kevésnek találtam.

– Fel kell másznom egy magas növényre és kijelölni az útirányt – közöltem a tennivalót. Aztán nekitámaszkodtam egy fűtörzsnek, hogy ledörgöljem magamról a rám tapadt vizet; igyekeztem azonban teljesen fölösleges volt, mert a rendkívül páradús levegőtől rövideesen újból vízréteg borított.

Breki is fénylett, mintha bekenték volna valamivel, s miközben odamászott mellém, láttam, hogy csúnya horzsolások éktelenkednek az arcán és a testén.

– Mitől van itt ilyen bűdös? – húzogatta az orrát a körülöttünk terjengő nehéz mocsárszagtól.

– A rothadó növények illata – mondtam. – Kénhidrogén, metán meg egyebek.

– Na és mi volt az a barna ott lent, ami neked támadt?

– Csíkbogárlárva; bár nem értem, miként került ide, hiszen az a kanálisban él; talán egy föld alatti csatornán keresztül.

Körülnéztem megfelelő kilátóhely után, és egy csillogóan zöld, barázdás növényszárra esett a választásom, melynek toronymagas tetején apró virágok ingadoztak. A száron

félméteres, üvegesen áttetsző, jórészt egyenes szőrök álltak, melyeken remekül lehetett kapaszkodni.

Én másztam felül, Breki alattam jött; úgy ötven méter magasságban már kellőképpen megritkult a növényzet, és akadálytalanul szétnézhattunk.

– Ott vannak! – mutattam a ködös messzeségbe, ahol három óriás alak tevékenykedett, meglehetősen beleolvadva a mögöttük levő erdő sötétjébe; az Égeres roppant falként húzódott minden irányban, és a teteje is olyan magasra nyúlt, hogy szinte függőlegesen kellett felnézni rá.

– Mit csinálnak? – nyújtogatta Breki a nyakát kíváncsian.

– Azt innen nem lehet kivenni, de fő, hogy megvan az irány. Most már csak rá kell kapcsolnunk az ötödik sebességre.

– „Kapcsold az ötödik sebességet...” – kezdte dúdolni a dalt, de nem folytathatta, mert egy sárga hasú rovar zuhant elénk, mély hangú szárnypergéssel, nekivágódott fölöttünk a szárnak, és hatalmasat lökött rajta. Olyan érzésem volt, mintha teljes gázzal induló autóbuszon lennék, s minden erőmre szükség volt, hogy kapaszkodni tudjak... A szár egy ideig himbálózott, majd lassuló mozgással megállt.

Jövevényből először két, világosbarna, méteres hátsó lábat láttam, melyek háromszög alakban álltak teste mellett, s éleiken fűrészfogszerű, sötétbarna tüskék sorakoztak. Aztán a rovar megfordult, és nagy megkönnyebbüléssel ismertem fel.

– Csak egy sáska! – szoltam le Brekinek. – Nem kell félni tőle; megrögzött növényevő.

– Attól még nekünk jöhet – vacogta. – A bika is növényt eszik, mégis felöklelte múltkor a Kami bácsit!

A sáska torának barnásszürke, felső része lovagi páncélra hasonlított, s ezt a hatást még az is fokozta, hogy lábai peremes lyukakból nőttek kifelé. A páncélzat azonban inkább színházi műanyag páncélnak tűnt, mert néhol áttetszett bizonyos mértékig; a drapp színű szemek belsejében hosszúkás folt sötétlett.

Nem tartottam lehetetlennek, hogy kíváncsiságból esetleg

belénk harap, ezért a „biztos, ami biztos” elv alapján előhúztam a kardot, hegyével a sáska felé döftem, és ugyanakkor torkom szakadtából felüvöltöttem.

Hangom tette–e, vagy az előreszökkenő kardhegy, nem tudom, ám a sáska nem várta be, míg a kard nekiütözik, s szemmel nem követhető gyorsasággal elrugaszkodott; mire a növény szár ringása lecsillapult, már sehol sem látszott.

– Nagyszerű voltál! – közölte Breki ünnepélyesen. – Nem is hittem volna rólad, hogy ilyen félelmetesen tudsz ordítani.

– Sok mindent nem tudsz te még rólam! – feleltem rejtelmesen. – De most már tényleg induljunk, mert nem érünk oda idejében!

– Na de hogyan akarsz menni? Hiszen víz van mindenfelé!

– Úgy fogunk ugrálni, mint a sáska. Na, gyerünk!

Egyik fűről a másikra mászva, kapaszkodva és ugrálva haladtunk jó ideig. Aránylag könnyen ment a dolog; kevesebb veszélynek voltunk kitéve, mintha a földön jártunk volna, és gyorsabban is haladhattunk. Arra kellett csak ügyelnünk, hogy fűrészelő leveleket ne markoljunk meg, és bízunk kellett benne, hogy nem támad szélroham, amikor épp a levegőben vagyunk.

Alattunk egyre ritkábban mutatkozott víz, bár a levegő még mindig bűzös volt kissé, és füllesztően párás: testünket továbbra is vékony vízréteg borította – részben a párából és a ránk hulló harmattól, részben a saját verejtékünkötől.

– Mikor megyünk le a földre? – tudakolta Breki egy idő után. – Itt már alig van víz, és ha van is, könnyűszerrel kikerülhetnénk. Ez az ugrálás irtó fáradságos; én már nem is érzem a tagjaimat, és a hátam is hasogat.

Mi tagadás, én is szívesebben lépegettem volna jó sima talajon, s noha sima talajról szó sem lehetett, a víz csakugyan elfogyott alattunk, így hát egy alkalmasnak tetsző helyen leereszkedtünk a földre.

A talajon nagyjából egymás mellett haladtunk, bár a különféle akadályok, kuszadékok miatt egyikünk néha a másik

elé került. Egy kiszáradt kórótövet megkerülve Breki ment elől, s amikor leugrott egy keresztben fekvő fűszárról, teljes hosszában elterült.

Vártam, hogy felálljon, de nem nagyon igyekezett.

– Olyan jó itt! – mondta. – Egész nap el tudnék heverni ezen a helyen!

– Ugyan, ne butáskodj! – szóltam. – Arra most nem érünk rá! Kelj fel, és gyere, vagy itt hagylak!

– Várj! Megpróbálok felkelni...

Furcsa, bágyadt hangon beszélt, mintha álmos lett volna. Jókora sárgászöld levélen feküdt, körülötte rovartetemek heverték. Egyik kezét a levélnek feszítette, másik karja szorosan testéhez simult; láttam, hogy erőlködik – vékony kis izmai megfeszültek a hátán és a karján, lapockái kicsúcsosodtak –, és lassan–lassan felemelkedett.

– De hát mi van veled? – bámultam értetlenül. – Úgy mozogsz, hogy a lajhár hozzád képest gazellának tűnne!

– Ráragadtam kissé a levélre – felelte álmatagon. – De nagyon jól érzem itt magam. El is alszom mindjárt...

Hatalmasat ásított. Most már majdnem fekvőtámaszban állt, teste és a levél között számtalan átlátszó csík feszült – a ragacsos anyag, amely Technokol ragasztó módjára nyúlt. Most láttam csak, hogy a levél felszínén apró, üveggömbszerű képződmények sokasága áll, rövid kis szárazon; a gömbök átmérője egy–két centi lehetett, s közöttük elszórtan lyukacsok nyíltak, talán a levél pórusai. A levélszélek mindkét oldalon felkunkorodtak, befelé hajoltak.

Több hasonló levél is volt a közelben; közös töről nőttek, tövüknél arasznyi vastag, finoman erezett szár nyúlt a magasba – fel egészen a kékeslila, méternél hosszabb virágig, mely alakjával és színével ibolyára emlékeztetett.

– Menj csak, Horváth! – motyogta a lány félálomban. – Én itt jól kialszom magamat...

„Hízóka!” – jutott eszembe végre a név. – Rovarevő növény!... Ragacsgömbjeivel megfogja a rákerülő

ízeltlábúakat, emésztőnedvei feloldják és kiszívják ehető
részeiket...

Breki halálos veszélyben forgott!

Villámgyorsan letéptem egy fűlevelet, ráfektettem a hízókára, és a lányhoz mentem rajta.

– Nyugi! – szóltam. – Mindjárt szabad leszel!

– Egyáltalán nem izgulok – felelte. – És hagyjál aludni, jóóóó?

A hóna alá nyúlva szépen talpra állítottam, úgyhogy sorra elpattantak testén a ragasztófonalak. Már majdnem egyenesen állt, amikor felsikoltott:

– Várj!

– Mi az? – kérdeztem, ijedten pillantva körül, s már–már a kardomhoz kaptam, amikor kinyögte:

– A gatyám!

Nadrágját a rátapadt ragacsok térdéig lehúzták róla, miközben emeltem, és most mindkét kezével utánakapva, fűgén a helyére rántotta; egy pillanatig láttam a fenekét, melynek fehérsége élesen elütött napbarnított hátától, s a jobb felén kék folt éktelenkedett valami ütődés következtében.

A földre érve Breki megdörzsölte a szemét – mintha most ébredt volna –, majd cibálni kezdte magáról a rátapadt ragasztót. A lábáról én is szedegettem, hogy hamarabb végezzünk, de csak nehezen boldogultunk vele.

– Le kellene mosni – mondtam. Az a legbiztosabb. Ki tudja, nem marja-e fel a bőrödöt?

– Nem érzek semmit – felelt vállat vonva. – Van itt víz valahol?

Rövid keresgélés után találtunk egy harmatcseppet; abban megmosakodott, és a fürdőruháját is megsikálta kissé – de csak úgy magán, nem vetette le.

– Érdekes – szólt. – Az előbb olyan kába voltam, de már elmúlt... Mi ez a ragadós vacak, nem tudod?

– Lápi hízóka. Rovarevő növény... Ha kicsit tovább fekszel rajta, megevett volna.

– Hogy micsoda undok virágok vannak! Azt hittem, ibolya,

azért is bambultam el; különben biztos észrevettem volna a ragacsos gömböket, és nem lépek rájuk.

– Na de mitől estél hasra?

– Hát attól, hogy lépni akartam, a lábam meg odaragadt, és – platty! – elhasaltam. Mit gondolsz, miért nem akartam felkelni? Lehet, hogy már végkimerült vagyok?

– Nem hinném... Inkább az a véleményem, hogy csak elszédültél a ragacsos nedv kipárolgásától; épp az előbb mondtad, hogy kába voltál, de már elmúlt. Ha viszont kimerültél volna, akkor az nem múlik el.

A hízókát megkerülve, néhol térdig, combig, máshol bokáig érő vízben cuppogva, állandóan körültekingetve veszedelem után, fél szemmel a napra, az irányra ügyelve, nem haladtunk túlságosan gyorsan, ám tekintettel Vágóék érthetetlen lomhaságára, bíztam benne, hogy nem érkezünk későn.

Akármit is cselekedtek ott az erdőszélen, igen nagy buzgalommal tették, s ha a sejtelmem nem csalt, ha hihettem a szememnek, akkor építettek valamit.

Ahogy a talaj emelkedett egyre kevesebb lett a víztócsa utunkban, pedig már–már kezdtük megszokni ezt a furcsa „óriásvizet”, amely minden benne álló szára, rálógó levélre felfutott egy picit, és csonkakakúpként körülfogta. A magasban itt–ott halványsárga pillangósvirágok nyíltak, és vagy harminc méterig nyúlt fel a csörgő kakascímer, melynek vékony törzsén párosan ültek a hosszúkás, fűrészés élű levelek. Gyakran került a szemünk elé egy majd tíz méter magas, egyenes szárú növény is, melynek kétméteres, olajzöld levelei voltak, s fölöttük hosszú sorban helyezkedtek el a világoskék, lehajló virágok.

– Ha nem lennének ilyen magasak a gyomok, már látnunk kéne az emelkedőt – szóltam. – Egész közel járhatunk hozzá ... Húha!

A sűrűségből minden átmenet nélkül széles, kitaposott ösvényre értünk. A füvek kétoldalt összehajoltak az ösvény

fölött, s alagútszerű tetővé gabalyodtak. Nem volt szabályos építmény – látszott, hogy készítői nem nagyon törődtek szépségével, csupán a célszerűségre törekedtek. Éppen egy kanyarulatnál bukkantunk rá, s mivel utunkba esett, ösztönösen megindultam rajta.

Pár lépés után azonban megálltam, s olyan gyorsan kezdett verni a szívem, hogy majd kiugrott a helyéből.

– Mi ez – súgta Breki, szorosan mellém lépve.

– Ez az alagút nem lett csak úgy magától, s aki építette... az csak értelmes lény lehetett! Ki tudja, nincsenek-e itt a közelben hozzánk hasonló, apró termetű élőlények? Parányi emberkék?... Ha pedig vannak, akkor ellenségesek-e vagy barátságosak?... Lehet, hogy Gulliver utazása Liliputban korántsem kitaláció?

Breki elsápadt, megragadta a kezemet, és visszaráncigált a sűrűbe. Szó nélkül követtem, mert nekem sem volt kedvem az idegenekkel találkozni, akikről még az is kiderülhet, hogy kannibálok.

Halálos csendben lopakodtunk a növények közt – erősen remélve, hogy nem akadunk össze senkivel. Egy alkalommal gyenge zajt, különös neszezést hallottunk az ösvény irányából, de nem tudtuk, mi az; látni semmit sem lehetett, s a szél sem fűjt, hogy érzékeny orrunkkal valami szagot felfoghattunk volna; bár valószínűleg nem tudtuk volna hová tenni az ismeretlenek szagát, még ha közvetlen közelből érezzük is. A szélcsendnek mindenesetre megvolt az az előnye, hogy a bennszülöttek sem szimatolhattak meg bennünket.

Örökkévalóságának tűnő bujkálás után kerek tisztásra értünk, melynek közepén – füvektől kissé takartan – négyméteres, szoborszerű építmény magasodott; először háznak véltem, de rövid szemlélődés után úgy láttam, mégiscsak szobor; nem valami hagyományos, tárgyat vagy élőlényt utánzó mesterkedés, hanem igazi, modern szobor, amiről mindenféle gondolata támad az embernek. Érdekes, izgalmas kanyargások, széles ívű domborulatokkal változtak

rajta, helyenként lyukakkal áttörve; a felülete néhol sima, máshol porózus volt, vagy kéregformán véset; piszkosfehér, barnássárga színeit néhol zöldes patina borította – látszott, hogy hosszú évek óta áll ezen a helyen.

– Jó kis szobor, mi? – kérdeztem Brekitől.

– Ez szobor? Hiszen ez mindenre hasonlít, csak szoborra nem!

– Nem értesz te a modern szobrokhoz! – torkoltam le.

– Mindenesetre ne menjünk a közelébe, mert járhatnak ide. Lehet, hogy ez éppen egy kultikus hely.

– Tűnjünk el innen! – suttopta a lány, s én teljes mértékben osztottam a véleményét.

Amióta kicsik voltunk, lépten-nyomon veszélyek lestek ránk, úgyszólván pillanatonként számolnunk kellett valami végzetessé válható támadással, de most mégis jobban begyulladtunk, mint bármikor a vándorlásunk során. Talán az lehetett az oka, hogy a rovarokkal meg egyéb állatokkal szemben fölényben éreztük magunkat emberi gondolkodásunk révén – vagy azért, mert „fegyverünk” volt, még ha egy fakard is mindössze, és új keletű erőnk, rendkívüli fürgeségünk. Apró termetű, embereszerű lényekkel szemben azonban előnyeink egy csapásra semmivé foszlottak volna. Persze feltehető, hogy a liliputiak barátságosak lennének irántunk, ám az ilyesmi csak egy találkozás során dől el.

Heves szélroham hajtotta meg körülöttünk a gyomokat, s ahogy puszta megszokásból föltekinttem – nem esik-e rám egy vízcsepp vagy valami –, emberforma alakokat láttam egy magaslaton; heten-nyolcan álltak egymás mellett két sorban, oly módon, hogy minden irányba nézett egy közülük. Csak villanásnyi ideig, figyelhettem őket, így mindössze annyit állapíthattam meg, hogy fehér szkafanderszerű ruhát viselnek, s a fejüket gömbölyű, fehér sisak fedi.

– Ott! – mutattam a magasba, miközben behúzódtam egy levél alá. – Ott vannak a liliputiak!

Alighanem őrségben álltak a torony tetején, s ez talán azt jelentette, hogy a birodalmuk határán vagyunk. Jó lett volna tudni, milyen irányban húzódik a határ, hogy minél előbb átléphessünk rajta!

Egy másodpercre ismét szétzilálta a szél a füveket, így Breki is megpillanthatta őket,

– Öregeeeeem! – suttogta elhúlten. – Ezek igazi Marslakók!...

Óvatosan folytattuk a menekülést; kissé jobbra kellett kanyarodnunk, mert balra meg az alagút volt, majd – amikor úgy véltem, túljutottunk a határon – visszafordultunk eredeti irányunkba. Most már csakugyan közel járhattunk a dombhoz, s amikor megsűrűsödött körülöttünk a homály, azt hittem, az vet ránk árnyékat. Föltekintve azonban láttam, hogy nem így van; a füvek, gyomok között számtalan szürkésfehér, hálószerű kuszadék feszült – némelyiken mindenféle rög meg szemét hevert, másokon rovarhullák; de voltak egészen tiszták is, mintha most kerültek volna ki a szövődéből. A szálakon rengeteg harmatgömb csillogott.

– Alighanem túl vagyunk a határukon – mondtam Brekinek, aki összevont szemöldökkel nézte a hálókat.

– Miből gondolod? – kérdezte. – Én éppen ellenkezőleg, úgy látom, hogy ez az ő művük itt! Ki más csinálhatna ilyen tetőzetet, és minek?

– Jó vagy! – nevettem. Ezt nem a liliputiak készítették, hanem a vitorlászpókok. Ilyen vízszintes hálókat szönek, fölöttük pedig vékony szálak vannak kifeszítve; aztán ha egy rovar nekirepül a szálnak, akkor leesik a levegőből, bele a hálóba, és a pók megeszi...

Ekkor sötét árnyék gyanánt természetes bogár bukkant fel előttünk; sötétbarna, göcsörtös pánccsleme

kifürkészhetetlenül meredt ránk, miközben nekünk rontott.

– Ugorj! – kiáltottam Brekinek, és magam is ugrottam; félre, el a támadó útjából. A sűrűn álló növényzet a vaksi félhomály s a rengeteg pókháló miatt kevés reményünk volt a menekülésre, ezért már a levegőben kirántottam a kardot, s leérkezve rögtön visszafordultam a bogár felé.

Nagyon hasonlított holmi futrinkára, de csak abban voltam biztos, hogy futóbogár, pontosan nem tudtam megállapítani, miféle. A szárnyfedőin hosszanti barázdák húzódtak; egész teste kékesfeketén csillogott.

Breki egy magas fűszálon csimpaszkodott a bogár pedig csápjait mozgatva dühödten szimatolt, forgolódott – sehogy sem értette, hová lettünk. Szerencsére felém fújt a szellő, így nem kapott szagot rólam, az én orromat viszont facsarta a bűze. Ami a hallóképességét illeti, azzal nem voltam tisztában, de mindenesetre reméltem, hogy nem hallja a szívem dobogását, vagy ha igen, nem tulajdonít neki jelentőséget.

Breki mit sem tudott a rovarok szeméről; nem tudta, hogy azok pontokból összeálló, homályos képet látnak, mely csak akkor lesz éles, ha mozog, amit látnak, vagy ha ők maguk mozognak – így hát igyekezett minél gyorsabban, minél magasabbra jutni a fűvön.

A bogár persze észrevette, átszaladt–bukdácsolt a közbeeső törzseken, leveleken, és sebesen indult a nyomában fölfelé.

– Vigyázz! – ordítottam. – Követ a bogár! Ugorj le!

Nem hallotta a hangomat, vagy nem mert leugrani; úgy tűnt, nem is látja a bogarat – csak mászott szaporán, egyre magasabbra, a pókhálók felé. Valamit tennem kellett!

– Katiiiiiii! – üvöltöttem, majd kardomat a számba fogva, tízméteres ugrással lendültem a szárhoz, amin kapaszkodott. Úgy akartam, hogy a lány és üldözője közt érjek a törzsre – ám az utóbbi gyorsabb volt, mint számítottam; kinyújtott karom fűszár helyett a bogár páncélját ragadta meg, s a lendülettől mindketten lezuhantunk.

Förtelmes szag áradt a rovarból, de ez zavart a legkevésbé;

most a legsürgősebb tennivalóm az volt, hogy ő kerüljön alulra, ne én. Evégből szorosan átkulcsoltam potrohát a lábammal, s nagyot rántva rajta, magam alá fordítottam – éppen jókor, mert nyomban nekiütődtünk valaminek. Az ütközés ereje a bogarat érte, majd továbbpottyantunk lefelé a kuszán álló füvek között, s amikor végre nem estünk tovább, mégiscsak én feküdtem alul.

Az óriásbogár vadul kaszált a lábaival, s hol a térdembe, hol a lábfejembe rúgott, éles fájdalmat okozva. A súlya is tetemes volt, de azért nem nyomott akkora erővel, hogy ne bírtam volna lélegezni; viszont elengedni sem tudtam, mert akkor nyomban felpattanna, és rám vetné magát.

Hirtelen ötlettel megfeszítettem izmaimat – ám hiába igyekeztem, a kitin ellenállt, nem tudtam összeroppantani... Aztán a karmos lábak fogódkodóra találtak, a bogár talpára fordult, és döcögve, bukdácsolva futni kezdett velem. Néhány másodperccel később hatalmas ütést éreztem homlokomon, nagy erővel hátralökődtem, és lecsúsztam a bogárhátról. Ha a kardom vasból lett volna, akkor most valószínűleg kitörnek a fogaim rajta, így azonban csak belemélyedtek a fába, hevesi fájdalmat keltve állkapcsomban.

Egy keresztben álló, száraz kóró taszított le, s ez még a kisebbik baj volt, mert a bogár azonnal megfordult, és szilaj dühvel máris nekem rontott.

Fel akartam pattanni, hogy kitérjek előle, a fejem azonban annyira szédült, hogy lépni se bírtam – csak álltam egy helyben, és inogtam előre meg hátra, mint erős szélben a jegenyenyár.

„Itt a vég!” – simított végig leheletével az elmúlás, miközben reszketeg ujjakkal vettem ki a kardot a számból, és azon igyekeztem, hogy szemben állva fogadjam a bogár képében közelítő halált. Teljesen reménytelennek tűnt, hogy elgyengült karommal halálos csapást mérhetek a kitinpáncélos fenevadra; ugyanis emlékezetemben élénken éltek a példák, amikor egyik–másik begyűjtött bogarat csak nagy erővel

tudtam gombostűre tűzni; pedig akkor óriás voltam hozzájuk képest, és nem fakarddal, hanem „acéllándzsával” nyársaltam fel őket – a tudomány nevében...

Breki összegörnyedve gubbasztott a magas fűvön, kevéssel a pókháló alatt, és akaratlanul az jutott eszembe: mi lesz veled, ha én elpusztulok?

Aztán a bogár görbe rágói már szinte hozzám értek, s én még mindig hasztalan igyekeztem ütésre emelni a kardot.

Hirtelen fekete árnyék tört elő a sűrűségből, a gondolat sebességével rontott a támadómra, s az utolsó pillanatban elrántotta tőlem.

Valdi!

Soha jobbkor nem jöhetett volna!

Dermedt mozdulatlanságban figyeltem a halálos küzdelmet, amelytől az én életem is függött, mivel képtelen lettem volna elmenekülni, ha a futrinka győz.

A tücsök erőteljes rágói és kedvező kiindulási helyzete azonban semmi kétséget sem hagytak a harc kimenetelét illetően, és a félelmetes ragadozó bogár rövidesen kilyukasztott torral, megroppantott szárnyakkal, potrohhal, lábait bénán rezegtetve tartott a halálba.

Valdi még egy utolsót rázott legyőzött ellenfelén, majd ellökte magától, és kedveskedve dörgölte hozzám a fejét, miközben csápjai a hátamat csiklandozták.

– Kösz, öregem! – szóltam csikorogva, és lassan újjáéledő erővel sikerült felemelni a bal kezem annyira, hogy megcirógathassam selymes kobakját.

A tücsöknek jólesett az elismerés, mert még hevesebben dörgölözött hozzám, s ezúttal csaknem feltaszított.

– Megdöglött a bogár? – szólt le Breki a magasból.
– Megölte a Valdi?

– Lejöhetsz – feleltem. – Minden veszély elmúlt, csak én állok még kissé gyengén a lábamon... A tücsök koma derekasan meghálálta, amit tettünk érte!

– Ugye? – rebegette boldogan. – Mondtam én, hogy szeret bennünket! Még önfeláldozó küzdelembe is bocsátkozott, hogy megmenthessen téged.

– Kétségkívül – ismertem be, lezökkenve egy száraz kóróra; a világ már nem imbolygott annyira körülöttem, mint pár perccel korábban, és úgy véltem, hamarosan rendbe jövök.

– Ezúttal nem sikerült legyőznöd a félelmedet, mi?

A hangjában nyoma sem volt gúnynak, inkább szokatlan melegség csendült ki belőle, s amikor ránéztem, láttam, hogy kigördül egy könnycsepp a szeméből; gyorsan letörölte, mintha nem is könny lett volna, majd babusgatni, dédelgetni kezdte a megkerült tücsköt, – amely most csakugyan rá is szolgált erre.

„Lehet, hogy az örömtől sír? –,tűnődtem magamban. – És ha az örömtől sír, akkor minek örül elsősorban: annak, hogy én életben maradtam, vagy annak hogy ő sincs most egyedül? Esetleg mindkettőnek?... Különben ez nem is fontos – hessegettem el magamtól a megoldhatatlannak látszó kérdést, és még abban sem voltam bizonyos, hogy a lány pontosan tudja, *miért* sírt. – A fontos csak az, hogy sírt az örömtől, és ennek az örömmnek valamiképp én is része vagyok...”

– Mit gondolsz, hogyan talált ránk? – kíváncsiskodott Breki. – Én már azt hittem, régen hazafutott, és akkor egyszerre felbukkant itt a semmiből. De hisz még a nyomainkon sem jöhetett!

– Az óriások nyomain jött – válaszoltam. – A Csüllögén; aztán kiszagolta, hol estünk le a nadrágról, és attól kezdve a mi nyomunkat követte. Egyes rovaroknak bámulatosan éles szaglásuk van; több kilométerről is megéreznek bizonyos illatokat.

– Most jut eszembe, meg sem köszöntem még, hogy leugrottál utánam. Ha akkor a sorsomra hagysz, már bizonyosan nem lennék életben!

– Ugyan, szóra sem érdemes! – hátrítottam el az elismerést. – A helyemben te is úgy tettél volna.

– *Igazán* szép volt tőled – közölte nyomatékkal, a Valdi fejét vakargatva. – Hős vagy, akár a régi lovagok!

Rajongva nézett rám, és pillanatokig tartottam tőle, hogy ismét ad egy puszit, de úgy látszik, nem jutott eszébe.

– Menjünk! – mondtam felállva. Nem tölthetjük csevegéssel az időt.

Szédülésem nagyjából elmúlt már, de a lábam még

rogyadozott kissé, mikor elindultam; azonban lépésről lépésre javult az állapotom, és csakhamar ugyanolyan fűgén jártam, mint bármikor.

A pókhálók lassan elmaradoztak fölülünk, és a magasból le-leérték hozzánk a vöröslő napkorong sugarai, átmelegítve testünket, lelkünket. A liliputi őrszemek sehogy sem akartak kimenni a fejemből, de valamiért nem volt kedvem beszélgetni róluk; annyira hihetetlen volt az egész – az alagút, a szobor, de legfőképp ők maguk –, hogy idő kellett hozzá, amíg megemészttem. Mintha a tudatom tiltakozott volna a túlzott megterhelés ellen, mintha nem bírta volna elviselni a felfoghatatlan kicsinyülésünk után azt az újabb hihetetlen rejtélyt. Breki is hasonlóképpen érezhetett, mert ő sem tett említést a dologról, noha biztosra vettem, nem felejtette el.

A szokott sorrendben haladtunk: elől én, mögöttem Breki, leghátul Valdi – immár a lehető legszorosabb közelségben, meg-megcirógatva néha csápjával a lányt, amit az göcögő nevetéssel nyugtázott.

– Szomjas vagyok, Horváth! – szólalt meg váratlanul, s a nagyobb nyomaték kedvéért rácsapott öklével egy sötétzöld virágszárra; a szár megrezdült, a rajta szunnyadó kétméteres bagolylepke fölriadt, és tompán berregő szárnyakkal elsüvített a füvek fölött.

– Tessék, igyál! – mutattam egy árnyékban levő levélre, melynek semmi nyele sem volt, s a tövével körülölelte a törzset; kettejük találkozásánál futball nagyságú harmatgömb csillogott.

– Ügyes vagy, Horváth! – rikkantott, mintha különleges tettet műveltem volna. Aztán fejét a harmatba fúrva, inni kezdett. Mikor eleget ivott, lefejtette magáról a megkisebbedett harmatcseppet.

– Ilyen finomat életemben nem ittam még! – jelentette ki.
– Százszor jobb volt minden kólánál, üdítőnél!... Igyál te is: még hagytam!

– Kösz – feleltem. – Nem vagyok szomjas.

Igazság szerint szívesen ittam volna egy keveset, de valamiért undorodtam a víztől, melyből előzőleg Breki ivott, sőt amelyben a feje is benne volt. Valdit viszont egyáltalán nem zavarta ilyen csekélység, és szájszervével mohón felszopogatta a harmatcsepp maradványát.

– Mondd csak, Horváth Jancsi – szólta Breki, mikor továbbmentünk –, a régi lovagok mit kértek a nőtől, akinek fogadalmat tettek?

– Nem tudom... Ezt a részét nem ismerem a dolognak.

– Furcsa, hogy *pont ezt* nem ismered! Egyáltalán, miért tettek önfeláldozási fogadalmat?

– Tudod – magyaráztam –, ez amolyan lovagi kötelesség volt; az illendőség megkívánta tőlük.

– Bele voltak esve a nőbe, igaz?

– Nincs kizárva – mondtam óvatosan.

– Te belém vagy esve?

Úgy mellékesen kérdezte, rám se nézett közben; nekem viszont olyan érzésem támadt, mintha leöntöttek volna hideg vízzel!... Hát mit gondol ez a lány? Komolyan azt hiszi, hogy létezik ember, aki szerelmés lenne belé? Ez már a beképzeltség teteje!

– Én? – kérdeztem. – Dehogyan vagyok!

– Akkor miért tettetted azt a fogadalmat?

– Mondtam már, hogy csak viccből! Nem tudsz másról beszélni, csak ilyesmiről?

– Mitől vagy ideges? – nézett rám szemrehányón. – Egész eddig másról beszélgettünk; most is éppen csak eszembe jutott.

– Ne haragudj! – mondtam, belátva, hogy csúnyán viselkedem, holott valóban nem szolgált rá erre. – Ideges vagyok a Vágóék miatt, no és persze a mi sorsunk is aggaszt; mindegyre azon gondolkozom, miként lehetne elérnünk, hogy ismét felnagyuljunk. Ugyanis minden matematikai ellentmondás dacára az látszik valószínűnek, hogy mi kicsinyültünk le, és nem a világ lett nagy.

– Na és mire jutottál? – kérdezte felvillanyozódva. – Tudod a megoldást?

– Még nem, de azt hiszem, nyomon vagyok. Egy-két dolgot azonban még meg kell rágnom kissé...

Láttam rajta, hiszi is, meg nem is, amit mondok, de mégsem szólt semmi epészet, – talán mert belátta ő is, kötekedéssel nem megyünk semmire.

Egy ideig szótlánul szökdeltünk, lépegettünk tovább, mígnem vége szakadt előttünk a fűdzsungelnak, és ott állottunk a meredély aljában.

– Öregeeeem! – hüledezett a lány, fölfelé pislogva. – Messziről sokkal szimpatikusabbnak látszott!

Valóban! Amit mi szelíd lankának véltünk a távolság ködén át, az közletről megmászhatatlan szakadéknak bizonyult. Lábunk előtt harminc méterig ugyan lejtős volt a föld – csupa frissen omlott göröngy, melyeken lehetett haladni – utána azonban szó sem volt lankáról, lejtőről: függőleges földfal szökött a magasba, amelyből mindenütt gyökerek lógtak, a felül levő növények gyökerei. A legfelső részen a part teteje párkányformán előreugrott, s különféle növény szárak, levelek hajoltak le róla... Hiába szemléltünk jobbra is, meg balra; ameddig elláthattunk, ilyen volt a part.

– Hogyan mászunk fel itt? – nézett rám Breki aggodalmasan.

– Azt hiszem, sehogy – feleltem. – Hamarjában nem jut semmi az eszembe.

– És ha megkerülnénk?

– Tudod, milyen hosszú ez az emelkedő? Legalább háromezer méter mostani méreteinkhez képest. Amíg megkerülnénk, addig a Vágóék régen befejezik, amire készülnek.

– Na de lehet, hogy van olyan hely, ahol kényelmesen felmászhattunk, nem?

– Lehet – mondtam –, de egyáltalán nem biztos. És azt sem tudjuk, melyik irányban kellene keresnünk, ha van.

– Akkor találj ki valamit; én meg lefekszem addig ide az árnyékba... Gyere, Valdi!

Leheveredett egy széles útifülevél alá a porhanyós rögökből álló domboldalon, és összekulcsolta kezét a feje alatt. Valdi szorosán melléje állt, és jókedvűen billegette a csápjait.

Leültem melléjük én is, és végigjártattam tekintetem a fölénk magasló földfalon.

A fal jó részét sűrűn ellepték a lelógó hajszálgökök, melyekre alaktalan csomókban rátapadt a föld – egyfajta, szakadozott jellegű „földfüggönyt” alkotva. Itt–ott vastagabb gyökök kígyóztak alá; nagy részük szabadon végződött a levegőben, de akadt néhány, amely ismét a föld alá bújt a meredély aljánál.

– Nos? – kérdezte Breki.

– Úgy gondolom, ez a fehér gyökér megfelelne a célnak – mutattam egy nagyjából egyenes, fél méter vastag gyökérré, melynek egyik vége a szakadék tetején, a másik a szakadék alján bújta a földbe; lógott mellette egy másik is, de az sokkal rövidebb volt.

– Milyen célnak felelne meg? – tudakolta.

– Hát a *mi* célunknak, természetesen. Azon fogunk felkapaszkodni.

– De hogyan mászunk tovább a tetejéről? Alagutat fúrunk fölfelé?

– Átugrunk arra a lelógó fűszálra, ni! – mutattam egy száz méter magasságban lévő fűre, amely a meredély tetejéről hajolt lefelé, és enyhén imbolygott az alig észrevehető szellőben.

– És ha leszakad? – firtatta halotthaloványan.

„Nem szakadhat le!” – mondtam Brekinek, és magam is meglepődtem a határozottságon, amellyel a kijelentést tettem... Mintha nem is én lettem volna az a Horváth Jancsi, aki gyáván elhúzódik, ha valaki oldalba taszítja, aki tudatában van a gyengeségének, és ennél megfelelően viselkedik, – aki csak a legvégső kétségbeesésében vetemedik arra, hogy bátornak mutatva magát, csatakiáltással támadjon az erősebb ellenfélre.

Talán a lezajlott nagyságrendi változások engem is megváltoztattak? Talán mégsem vagyok már az, aki tegnap voltam? Vagy egyszerűen csak arról van szó, hogy a megpróbáltatások, a szüntelen életveszély bátorrá, sőt vakmerővé tettek?... Kétségtelen, hogy mindebben szerepet játszott a megnövekedett erőm és ügyességem, a tény, hogy olyan teljesítményekre voltam képes, amelyek korábban elképzelhetetlenek voltak a számomra; új keletű erőm lévén megnövekedett az önbizalmam is; emelt fővel néztem körül a világban, és emelt fővel néztem szembe a veszélyekkel. „Nem szakadhat le!” – mondtam, és ebben a kijelentésemben benne volt az egész, megváltozott életszemléletem; egy magabiztos, erővel és ügyességgel párosult emberi okosságának tudatában levő Horváth Jancsi véleménye volt ez.

Ugyanakkor mégsem voltam az esztelenségig vakmerő, hiszen még abban az esetben sem kellett rögtön a halállal számolnom, ha súlyom alatt a fű hirtelen kettészakad, vagy ha egy szeszélyes széllelés éppen akkor lódítja el tőlem, mikor felé ugrom; jelenlegi viszonyaink között egy „százméteres” zuhanás kellemetlen zúzódásokkal járhatott ugyan, de még ez sem volt biztos, tekintettel az alatt levő puha szárú, hajlékony levelű növényekre. Sem víz, sem kő, sem tüskebozót nem volt a fű alatt, és nem feszült a közelben pókháló sem, mely a veszélyt megnövelte volna.

– Valdi nem tud mászni – mondta halkán a lány, a tücsök fejét simogatva. – Ha mi fölmászunk, akkor talán örökre el

kell válnunk tőle.

– Nem tehetünk mást – tártam szét sajnálkozóan a kezemet.
– Hidd el, én is roppantul örülnék, ha továbbra is velünk maradhatna; annál is inkább, mivel tanújelét adta, hogy alkalmasint harcba száll mellettünk, ha a helyzet úgy hozza magával. De ha meg akarjuk kerülni ezt a hosszú töltésszerűséget, az órákat vehetne igénybe... Nincs kizárva, hogy mégiscsak akad feljáró valahol, és ha így van, és a tücsök megtalálja, akkor minket is megtalálhat újból, amint már egyszer megtette.

Breki sóhajtott egy nagyot, majd cuppanós pusztit nyomva Valdi kobakjára, elbúcsúzott tőle.

– Menjünk! – mondtam, a lelógó gyökérhez lépve.

Kardomat rövid habozás után a nadrágomba tűztem, mivel nem volt valószínű, hogy a gyökéren felhívjuk magunkra valamilyen ragadozó figyelmét; a számban ugyanis elég kellemetlen lett volna tartanom a még mindig veszettül sajtó fogsorom miatt, és ha véletlenül leejteném, akkor teljesen védtelenül állnánk szemben a dombtető fenevadjaival.

Természetesen én másztam elől, Breki pedig szorosan alattam. A fehér gyökértörzset rátapadt földszemcsék borították, melyek sorra morzsolódtak le alattam – nagyrészt pontosan a lányra.

– Megfulladok, Horváth! – köhögte. – Nem tudsz jobban vigyázni?

– Fő az egészség! – intettem nyugalomra. – Egy kis portól még nem hal meg az ember... De ha akarsz, maradj le pár métert, és akkor nem biztos, hogy minden rád esik.

– Majd bolond leszek! Akkor még ráadásul meg is ütnének a nagyobbak... Messze még a vége?

– Már a felénél vagyunk – feleltem lepillantva. – Hajtsd le a fejedet, akkor nem megy a szemedbe a por!

Tőlünk úgy negyvenméternyire hordó nagyságú, halványlila bogáncsvirágok meresztették széjjel keskeny szirmaikat, s fölöttük néhány méhecske röpködött monoton

zúgással. Hol az egyik, hol a másik virágra szálltak le, belefúródtak a szirmok közé, újból felemelkedtek, helikopterek módján kóvályogtak kicsit, majd ismét egy másik virágon kötöttek ki. A hátulsó lábukon levő „kosárka”, melyben a virágport gyűjtik, még jóformán üres volt, ami azt mutatta, nemrég kezdték ezt a fordulót.

A bogáncson szorgoskodó méh egyszer csak sebesen pörgetni kezdte a szárnyait – kétségbeesett szirénazúgást hallatva –, miközben a potroha vadul tekergett, s a teste végén fekete fullánk bukkant elő, a levegőt döfködve. Úgy tűnt, a méh eleje a virágba szorult, és nem bír szabadulni. A szirénázás egyre erősebb lett.

A másik két méh abbahagyta a lakmározást, hangos zúgással a levegőbe emelkedett, és tanácstalanul körözött a beszorult harmadik fölött. Aztán a szirénahang elhalkult, a póru jár méh szárnyai már csupán rezegtek, mintha üvegből készült legyezők lennének.

Először nem tudtam, mi lelte, de aztán észrevettem, hogy a lilás szirmok között combvastagságú, fekete tüskés póznaféleség mocorog, és akkor már minden világos volt.

– Karolópók áldozata lett – magyaráztam. – A zsvány ott rejtőzködött a bogáncsban, s egy kedvező pillanatban elkapta a méhet.

– Utálom a pókokat! – közölte Breki tömören. – Arról beszélj inkább, hogyan megyünk tovább, mert a gyökérnek vége van.

Fejem fölött pár méterrel nőtt ki gyökerünk a földből, körülötte vékony haj szálgyökerek lógtak, melyekre – csakúgy, mint lejjebb – földkoloncok tapadtak. Próbaképpen megmarkoltam egy kisujj vastag, szürkésfehér szálát, és óvatosan ránehezedtem; egy darabig bírta a terhelést, de végül elszakadt, s alig tudtam elrántani a fejem a lezúduló földdarabok elől.

Nem maradt más hátra, át kellett ugranom a pár méter távolságban himbálódzó üdezöld fűszálra; így szemre teljesen

ép és erős, a kérdés csak az, olyan-e valóban... Lent a mélyben Valdi akkorának látszott, mint egy kölyökkutya, ahogy időről időre nekirugaszkodott a meredélynek, egészen olyan volt, mintha a földet harapdálná. Aztán egyszerre csak meggondolta magát, és gyors futással eltűnt a gyomok között; nyilván megunta a hiábavaló próbálkozást, és ezt nem is lehetett zokon venni tőle.

– Figyi! – súgta Breki. – Hallod?

Távoli mennydörgés robajlott valahol; közelgő viharról persze szó sem lehetett, ezt a derült égbolt teljesen kizárta.

– Vágóék! – feleltem rövid hallgatóság után. – Néhány száz méterre lehetnek a dombtól. Ha fölértünk, bizonyára megpillantjuk őket.

Aztán mély lélegzetet véve elrugaszkodtam a szelíden lengő fűszál felé...

Breki rémisztőt sikoltott – én azonban kinyújtott ujjaimmal már el is értem a célt, és igyekeztem fokozatosan ránehezedni. Amikor hirtelen lehajlott alattam, kivert a verejét.

„Elszakadt!” – suhant át rajtam a félsz, s tekintetemmel már a földet kerestem odalent, mikor a fű nagyot zökkent, és nem hajolt tovább. Az előbbi rándulás nyilván abból adódott, hogy az alatta lévő füvekhez, illetve a talajhoz kellett simulnia.

Vigyázva indultam rajta felfelé; a lelógó fülevelek sűrűbbé váltak körülöttem, s minden irányban figyelnem kellett, ha nem akartam meglepetésszerű támadásnak kitenni magamat.

Már jól bent jártam a füvek között, és egyre nehezebben jutottam előre, mert a levelekre, törzsekre nyomódó fűszálak nem volt könnyű átfognom; jó, hogy a hosszanti bordákban tűrhetően lehetett kapaszkodni.

– Horváth! – kiabált Breki. – Mondani akarok valamit! Figyiiii!

– Mi az? – kérdeztem megállva.

– Ha hintáznál, és ide lendítenéd magadat, ahol én vagyok, akkor megfoghatnám a füvet. Na?

– Nem rossz. Csak az a kérdés, kibírná-e a fű a hintázást.

Semmi értelme kockáztatni, amikor anélkül is megy a dolog.

Nem messze tőlem száraz fűszál hevert – a karomat kinyújtva éppen elértem; lehetett a hossza vagy hét–nyolc méter, de nem hiszem, hogy többet nyomott a számomra három kilónál. Fejemet félrefordítva ereszkedni kezdtem visszafelé.

– Halló! – mondta Breki, amikor meglátott. – Már azt hittem, meglépsz.

– Fogd meg jól, és húzz oda magadhoz! – nyújtottam feléje a füvet.

Mikor odahúzott, és megmarkolta a füvet, amin lógtam, a lelkére kötöttem, hogy csak akkor másszon fel rajta, ha már feljutottam, mert kettőnk esetleg nem bír el a törzs. Aztán gyorsan felkapaszkodtam, és csakhamar Breki is felért hozzám.

– Azokat a fehér katonákat leráztuk magunkról, ugye? – kérdezte, söprögetve testéről, fejéről a ráhullott rengeteg port.

– Azt hiszem, észre sem vettek minket – feleltem. – Van egy olyan érzésem, hogy ide fel már nem jönnek utánunk.

Próbáltunk lenézni, hátha megpillantjuk az őrtornyukat, de csak egy irányban nyílt kilátás a völgybe, ahol viszont óriási murok állta tekintetünk útját, melynek fehér ernyő virágzatán különféle rovarok mászkáltak.

– Na és ha nemcsak odalent élnek a liliputiak? – feszegette tovább. – Szerintem idefönt is ugyanúgy élhetnek!

– Elképzelhető... Épp ezért jobb lesz, ha csöndben maradunk.

Hallgatagon másztunk, szökdécseltünk a gyomok között. Fölöttünk különféle alakú levelek zöldelltek, különböző színű és formájú virágok nyíltak, illatoztak. Ha egy rovar került az utunkba, szöcske módon máris továbbgrottunk; néha fölfedeztünk egy–egy hangyát, lapuló pókot, de mielőtt észrevettek volna, már el is tűntünk a szemük elől. Csupán a szendergésből felriadó szúnyogodat kellett néha oldalba csapkodnom, hogy ne tekintsenek minket prédádnak;

szerencsére nyár elején voltunk, és ilyenkor még nincsenek tömegével.

A fűzsongelben való gyaloglásnak nagy előnye volt a korábbi, magasban végzett ugrálással szemben, hogy így aránylag védve voltunk az időről időre feltámadó szélviharok ellen, melyek cudarul megrázták, döntötték a fölénk magasló gyomokat. Az előnnyel azonban hátrány is járt, ugyanis állandóan attól tartottunk, hogy megsebeznek az egymáson csúszkáló fűvek, növény szárak, s a legkülönbözőbb tornamutatványokra kényszerültünk emiatt.

Arrafelé mentünk, amerről a mennydörgő beszélgetés hangzott, és aránylag tűrhető iramban haladtunk, ha nem is olyan gyorsan, mint szerettem volna. Az óriások lomhasága azonban a mi malmunkra hajtotta a vizet, ezért minden reményünk megvolt rá, hogy időben érkezünk a gaztett megakadályozására – csak még azt nem tudtam, hogyan fogunk hozzá.

– Vajon hol lehet Valdi? – törte meg Breki a hallgatást. – Mit gondolsz...

– Vigyázz! – vágtam a szavába, s a karjánál fogva magammal rántottam.

Szélvészfént tört ránk a veszedelem!

Hatalmas lopódarázs szemelt ki zsákmánynak – valószínűleg azért, hogy ivadékai számára táplálékul szolgáljunk, noha ilyen célra általában pókot szokott felhasználni. Jó pár méter távolságra vitt tőle ugrásom lendülete, de még így is orkánnak éreztem a lecsapó rovar szárnyainak szelét.

Igyekeztem mozdulatlanul állni; bal kezemmel a lány karját fogtam, jobbal a fakardot, és borzasztóan szerettem volna máshol lenni.

– Fussunk! – zihálta Breki.

– Várj! – súgtam. – Talán nem vesz észre minket.

Hat méterre lehetett tőlünk a lopódarázs, és úgy látszott, váratlan félreugrásunk teljesen megzavarta. Izgatottan toporgott hosszú lábaival, s lopótök forma potroha bőszüktetéssel emelkedett–süllyedt karvastagságú potrohnyelén, mely sárga csőként feszült tora s potroha közt. Méteres csápjai rezegve kaszálták a levegőt, s ha nem is látott bennünket, a szagunkat biztosan érezte, mivel a tarkómnak ütköző enyhe légvonat arról tanúskodott, hogy felőlünk fúj a szél.

– Engedj! – sikított Breki, a bokámat rugdalva.

– Ha menekülsz, biztosan elcsíp! – mondtam. – A levegőben sokkal ügyesebb nálunk; csak itt a földön bánhatunk el vele valamiképp.

A hangom kissé érdesebben csengett, mint máskor, és a szívem is eléggé kalapált – ám a tudat, hogy a menekülésnek semmi értelme sincs, egyúttal higgadságot öntött belém, melyre az elkövetkező másodpercekben igen nagy szükségem volt.

A darázs végre rájött, mi történt; fekete szemei kifejezéstelen fénnel bámultak ránk, halványbarna szárnyait széjjelcsapta, és a levegőn át felénk rontott.

– Ne mozdulj! – kiáltottam a lánynak, túlharsogva a repülőgéphangú szélvihart; azzal elengedve a karját, mindkét

kezemmel a kardomat markoltam meg, és hatalmas csapást mértem a közeledőre.

Pontosan csápjai közt találtam el a fekete szőrös darázsfejet s bár sérülést nem okoztam rajta, elkábult néhány pillanatra, és a lábam előtt a földre hullott.

Most az lett volna a legjobb, ha villámgyorsan leüthetem a fejét; a görbe karmú, néhol tüskékkel ékített lábaktól azonban nem férhettem a közelébe, mert túlságosan nagy volt a kockázat. Feje helyett hát a kókadtan rezgő csápjait vettem célba – olyan szerencsével, hogy fegyverem éle mindkettőt a földhöz szorította. Átvágni ugyan nem bírtam őket, de talán jobb is volt így, hisz akkor a megsebzett lopódarázs ismét szabad lett volna, s ezúttal aligha úszom meg ép bőrrel a rohamát.

A hosszú nyelű potroh dühödten mozgott a levegőben; fekete gyűrűi lüktetve csúszkáltak egymáson, összehúzódtak, kinyúltak, mintha gumiból lennének, s a jobbra–balra tekergőző, hegyes potrohvégéből több arasznyi, félelmetes fullánk lövellt felém újra és újra – készen arra, hogy egyetlen döfésével megoldja minden problémámat.

A szárnyak által keltett légörvények csaknem levertek a lábamról, az erős zúgás a dobhártyámon dörömbölt.

– Gyorsan! – kiáltottam Brekinek. – Most elugorhatsz! Egy–két másodpercig tudom tartani...

Nyomban eltűnt valamerre, én pedig teljes erővel nyomtam a földre a kardomat, mely alól minden igyekvésem ellenére fokozatosan kifelé csúsztak a csápok – egyre közelebb hozva a darázst a szabaduláshoz és ahhoz, hogy velem elbánhasson.

Az egyik barna karmú lábfej ránehezedett a fakardra, s akkorát rántott rajta, majd kiesett a kezemből.

„Ha kiszabadul, bizonyára fölfelé fog szállni – okoskodtam –, és ha elég ügyes vagyok, egy több méteres, lapos ugrással bejuthatok a legközelebbi fűcsomóba. Oda esetleg nem jön majd utánam, vagy ha mégis, akkor talán elbújhatok előle valahová...”

A lopódarázs csápjaiból már csupán néhány centi szorult a husáng éle alá, és éppen azon voltam, hogy megkísérlem a menekülést, amikor óriási kóro zuhant a fenevad tora és potroha közé – maga alá nyomva szárnyakat és potrohnyelet, megszüntetve zúgást és tomboló szélvihart.

– Menekülj! – visított Breki.

A rovar csápjai egy rántással kiszabadultak, s iszonyú rágói a levegőt mardosták féktelen dühükben.

Egyetlen szökkenés hat méterre távolított tőle; a következő ugrás viszont egyenest a megmentőmhöz vitt, aki úgy ált a darázon fekvő fa nagyságú kóro mögött, mintha összes erejét kiadta volna a cipekedésben.

– Nyomás! – kiáltottam megragadva a kezét, és ezúttal valóban akkorát ugrottunk, mint az a bizonyos nikkelbolha.

Útifűlevelek közt értünk földet, s a kusza aljnövényzetben lapulva még láthattuk a „lopót”, amint kiküzdi magát a kóro alól, és felsüvít a liláskék ég felé.

– Elrepült! – mondtam felállva. – Gyere!... És kösz, hogy megmentettél! Ez már a második eset, hogy nem hagysz elpusztulni.

– Jó vicc! – mosolygott rám. – Ha meghalnál, ki lenne akkor a védelmezőm? A lovagom?

Úgy tűnt, nem gúnyolódik; komolyan gondolja.

– Akármiért tetted, a fő, hogy megtetted – mondtam tárgyilagosan. – Mindenképpen bátor és önfeláldozó vagy; ehhez semmi kétség sem fér.

– Ne hízelegj, Hooooorváááááth! – nyújtotta dallamosan a nevemet. – Legközelebb úgylis neked kell majd megmentened engem.

Aztán szokott mozdulatával hátravetette előreomló haját a válla mögé, és bal kezével félreacsapta a homlokába lógó tincset.

Kifejezetten szépnek találtam most, ahogy előttem állt – kissé kócosan, kissé kipirultan, bár napbarnított, vézna testét kék–zöld foltok borították, és szép számban akadt rajta karc és

horzsolás is. A bikini felsői viszont ígéretesen domborodtak, és önkéntelenül az jutott eszembe, hogy ennyi idős korában talán Saci néni, a tornatanárunk sem volt különb nála, s lám, most mégis ő a legszebb nő, akit ismerek. Egyszer mesélte, hogy kis korában olyan nyápic volt, szégyelltek vele a szülei az uszodába menni; és azt is mondta, hogy öt forintot fizettek neki, ha megette az ebédet rendesen... „Vajon mit szólna most Breki, ha megcsókolnám?...” Magam sem tudom, hogy jutottam erre a gondolatra, de határozottan kedvem lett volna hozzá; a közösen eltöltött órák, az átélt halálos veszedelmek, a tény, hogy már kétszer megmentett – és talán az is, hogy párszor én mentettem meg őt – végül is oda vezettek, hogy egy korábban nevetséges képtelenségnek tűnő valami egyszeriben komoly valósággá vált. Már éppen eltökéltem, lesz, ami lesz, megkísérlem a dolgot – legrosszabb esetben kapok egy pofont érte –, amikor valami megbirizgálta a hátamat, és halk neszezés hallatszott mögöttem.

Zsibbadtan perdültem sarkon, nem is tudom, milyen rémségre számítva...

– Valdi! – kiáltott Breki örömmel. – Megint ránk talált! Mit szólsz, Horváth, milyen ügyes?... Látod, mi is megkerülhettük volna a dombot, amerre ő!

A tücsök ezúttal nem a legjobbkor érkezett, de igazságtalan lettem volna, ha emiatt haragszom rá.

– Szia, Valdi! – mondtam, és megveregtettem fénylő koponyáját. – Indulhatunk is, ha már ilyen szépen együtt vagyunk.

– Vágóék elhallgattak – jegyezte meg a lány, és fejét félrehajtva fülelt. – Tudod, merre kell menni?

– Itt kell lenniük a közelben valahol. Azt hiszem, nagyjából tudom az irányt, de azért nem ártana körülnézni egy magaslatról, mert ha csak kicsivel térünk is el a pontos iránytól, esetleg egészen rossz helyre érhetünk.

Kis ideje éreztem már valami finom, édeskés illatot, s ahogy most vizsgálódva széjjeltekintettem, egyenes törzsű

növényt láttam a füvek fölé magasodni úgy hatvanméternyire; tetején a halványsárga virágfüzér kúp alakba tömörült, a szárán pedig hosszú, vékony levelek sorakoztak, ferdén álló kardok gyanánt

A virágoknál óriásméh röpködött, monoton döngése csónakmotor bűgásaként zengett a levegőben. Aztán leszállt egy virágra, befúrta fejét a párta szirmai közé, s annyira belebújt, hogy csak lüktető potrohvégét láttam.

– Ez a gyújtványfű éppen megfelel – mondtam. – Könnyű lesz rá felkapaszkodni.

Fél méter vastag volt a szára, sima és gömbölyű, egész sűrűn apró szőrökkel borított. Közvetlenül a földnél kezdődtek levelei, melyek közül az alsók már barnára fonnyadtak, de a felettük levőknek normális zöld színük volt.

– Elég magas – vélte Breki, felpillantva. – Megvárlak idelent Valdival.

Odafönt a méh befejezte a lakmározást, kibújt a virágból, felröppent, döngicsélt egy kicsit, majd leszállt egy újabb virágra, és abba is belebújt.

– Nem megy neked a méh? – aggódott a lány, miközben odakecmeregtem a növény tövéhez.

– Törődik is az velünk! – feleltem. – Eszik–iszik, gyűjti a mézet, a virágport... Mellesleg, ha már ott vagyok, egy füst alatt a nektárt is megkóstolom; úgysem ettem még soha.

– Jó az a nektár?

– Állítólag jó. Ha kíváncsi vagy rá, te is megkóstolhatod; rengeteg rovar táplálkozik azzal.

– Csakhogy én nem vagyok rovar! – fortyant fel. – Ha ezt eddig még nem vetted volna észre, akkor most tudatom veled!

– Tényleg... – feleltem mókás szigorral vizsgálgatva vékony formáját. – Ahogy így elnézlek, látom, hogy nem vagy rovar; bár az ízeltlábúak törzsébe való tartozásodhoz semmi kétség sem fér.

– Hülye! – közölte tömören, de úgy éreztem, nem haragszik, csak neheztel kissé a tréfáért. – Azért is veled

megyek, és eszem belőle!... Valdi, te itt maradsz, és szépen megvársz minket, érted?!

Válaszképpen a tücsök csak a csápját billegette, és ezt akár beleegyezésnek is felfoghattuk.

Aránylag könnyen ment a mászás a tőálló leveleken, mert közel álltak egymáshoz – csak ritkán volt nagyobb a távolság köztük fél méternél. Kezünkkel a törzsbe kapaszkodva, levéltőről levéltőre lépve haladtunk felfelé; néhol egy hosszabb szár ferdén kinyúlt a törzsből, de ez sem jelentett akadályt. Breki a szár egyik oldalán mászott, én a másikon – így időben észrevehettük, ha valami ránk támad.

Időnként kisebb rovarok zúgtak el mellettünk, legyenek meg hasonlók. Egy alkalommal közvetlen közelünkben szállt el egy aranyzöld szárnyú csüngőlepke, sajátságos, halkan pergő repüléssel.

Ahogy közeledtünk a virágokhoz, az édes illat egyre erősödött. Átléptünk az első, érfélben levő tojásdad termésen, majd egy nagyobb, csaknem méteres következett, rücskös, faközöld héjjal, s egyszerre csak elénk lógott az egyik háromméteres óriás virág; a párta hosszú sarkantyúját valami kirágta, nektárnak nyoma sem volt benne.

A következő sarkantyú is lyukasan tátongott, csak a negyedik virág volt sértetlen. Lehajlítottam a selymes tapintású alsó ajkát, és belekukkantottam, ám a halványzöld derengésben itt sem láttam nektárt.

Kissé feljebb kapaszkodva megpillantottuk végre az óriásokat. Most Vágó szeménél volt a messzelátó, és egy kökénybokor mellett állva, végtelenül lassan fordítva a fejét, a terepet vizsgálgatta. Legfeljebb ötszáz méterre lehetek csak tőlünk, és ha nem lett volna ilyen sűrű a növényzet, néhány perc alatt odafuthattunk volna hozzájuk; így azonban legalább negyedórába telik, amíg odaérünk.

– Sietniünk kell – mondtam. – Lehet, hogy pár perc múlva elkezdik az akciót.

– És a nektár? – húzta fel Breki az orrát durcásan. – Azt

ígérted, nektárt kapok, ha feljövök.

Vitatkozás helyett gyorsan belenéztem az előttem levő virágba; a hosszú sarkantyúban a fehér porzószalak tuskés töve alatt folyadék csillogott, melynek illata furcsán édes és bűdös volt egyszerre, s csaknem elkábított az erejével.

– Nem lesz könnyű hozzájutni – véltem –, mert elég mélyen van, és csak félig tölti ki a sarkantyút.

Nem is értem el a kezemmel, hiába nyújtóztam; mindössze a megporzást végeztem el akaratlanul, mert a zsúrkenyér forma, sárgásbarna portokokról rám tapadt némi ragacsos virágpór, s ahogy fészkelődtem, átragadtak rólam a gömbölyű, világoszöld bibére.

Láttam, így nem megyek semmire, ezért kibújtam ismét, odaálltam a virág mellé, s a kardom hegyével kiharítottam a sarkantyút; vízszínű, sűrű massa csillant elő a résen, de esze ágában sem volt kifolyni, amint vártam volna.

– Au! – nyögött Breki a halántékához kapva. – Megint belém állt a fejfájás...

„Különös! – tűnődtem a nektárt szürcsölve, mely csaknem olyan édes volt, mint a méz. – Ugyan mitől támadnak ezek a hirtelen rohamai? És a legfurcsább, hogy amilyen hirtelen jönnek, olyan gyorsan el is szoktak múlni.”

– Én is kérek! – mondta Breki, oldalba bokszolva, amitől rám jött a csuklás, és abba kellett hagynom a szürcsölést.

Rögtön a helyemre perdült, ajkát odatapasztotta a nyílásra, ahol egy pillanattal előbb az én szám időzött, karjával szorosan átölelte a göröngyös felszínű sarkantyút, s nagy kortyokban nyelte a nedút.

Pár méterre fölöttünk zümmögött az előbbi méhecske. Élesen látszott minden aranyszínű szőrszál a testen; fejét, torát rátapadt virágpór fedte, lábainak kosárkáiban kéttényérnyi virágporkupacok sárgállottak.

Védekezésre készen szorítottam a kardot, bár titokban reméltem, hogy nem kerül sor harcra – és valóban: a szorgos mézgyűjtő át is lendült a virág túlsó oldalára, ahol zúgása

abbamaradt, jelezve, hogy leszállt.

– Igyekezz! – böktém oldalba a lányt. – Nem érünk rá vacakolni itt.

Válaszképpen intett csak, hogy hagyjam, ezért úgy döntöttem, engedélyezek még egy percet neki.

Ahogy végigjártattam tekintetem a fölöttünk levő virágokon, egyszeriben meghűlt bennem a vér, mert alig egy méterre tőlünk jókora pók lapult, és merőn nézett ránk egy sorban álló négy szemével; volt két szeme a halántékán is megkettő a feje búbján, de azokkal a tér más irányait figyelte. Első két pár lábát vízszintesen széttárva tartotta, mintha a keblére akarna velük ölelni.

„Károlopók! – ismertem fel nyomban. – Ilyen ölte meg a méhet a bogáncson!”

A pók nem mozdult.

– Ne ijedj meg! – súgtam Brekinek. – Óvatosan indulj lefelé, akkor nem lesz semmi baj!

A szemem sarkából láttam, hogy abbahagyja az ivást, feltekint, és ereszkedni kezd lefelé; jobb kezemmel a kardomat szorítva, tekintetem pillanatra sem véve le a fenevadról, indultam én is a nyomában.

A karolópók hirtelen felém lendült. Első két lábpárját villámgyorsan összezárta – arra számítva, hogy ott leszek közöttük; számítása azonban nem vált be, mert a gondolat sebességével guggoltam le az ágon, s a tüskés lábak csupán felnyúló kardomba akadtak. Ugyanakkor a pók is előreszökkent, s mielőtt még rájött volna tévedésére, csáprágóit a fába vájta, hogy bénító mérget beléeressze.

Hatalmasat rántottam a kardon, mire a fenevad kapaszkodólábai leváltak a gyújtoványfűről, és széles ívben a mélybe zuhant; sajnos magával vitte a fegyveremet is, így hát pillanatnyilag védtelenül álltunk az Óriásvilág veszedelmei közt.

Természetesen siettem Breki után, mert nem volt lehetetlen, hogy a karolópók lesben áll odalent – esetleg megkísérli a felkapaszkodást a gyújtovány fűre.

Együtt értünk a földre, de sem a pókot, sem a kardomat nem láttuk semerre. Az előbbi egy csöppet sem hiányzott, de az utóbbit szívesen megtaláltam volna; azonban bármennyire igyekeztünk, nem akadtunk rá.

– Nincs más hátra – mondtam –, új kardot kell szereznünk, mert anélkül bármelyik pillanatban befejezhetjük pályafutásunkat. Arról a kökénybokorról talán sikerül letérni egy tüskét. Rohanjunk!

– Várj! – szólt Breki. – Nekem jobb ötletem van.

– Micsoda? – kérdeztem értetlenül, körüljártatva szemem a tájon abban a hiszemben, hogy van valami fegyvernekvaló a

közelünkben is.

– Úgy értem, arra nézve, hogy minél gyorsabban juthassunk előre. – Magabiztosan mutatott a mellette álló tücsökre. – Felülünk a hátára, és visz bennünket. Gyorsabban fut, mint mi, és ily módon nem is fáradunk el. Na, mit szólsz hozzá?

Diadalmasan meresztette rám a szemét, és pislogott néhányat a hosszú pilláival, mintha tudná, hogy az mennyire tetszik nekem.

– Nem rossz ötlet – ismertem el, mert szupererő ide, szupererő oda, egyre fáradtabbnak kezdtem érezni magam. Breki persze még sokkal fáradtabb lehetett, s ha nem is beszélt erről, észrevettem néha a mozgásán, hogy igen nagy szüksége lenne egy kiadós pihenőre már. – A kérdés csak az, mit szól hozzá Valdi?

– Ezt máris megtudhatjuk – lépett a rovarhoz, és kedveskedő szavak kíséretében óvatosan a torára ült.

A tücsök megadással túrte; csápjai a szokott élénkséggel mocorogtak.

– Gyere, Horváth! – ragyogott a lány. – Pattanj fel, aztán indulás!

Habozva ültem mögéje, ám a tücsöknek ez ellen sem volt kifogása; nyugodtan állt a helyén egészen addig, amíg Breki indulást sürgetve meg nem ragadta sokízű csápjait, és oldalba nem rúgta a sarkával, mint a hátsólovat szokás.

– Gyí! – rikkantott nagyot, majd a rikkantása sikoltásba csapott, mert a tücsök egyet dobott magán, – és mi hanyatt-homlok lerepültünk róla.

Valdi azonban nem látszott mérgesnek, s mihelyt ily módon tudunkra adta nemtetszését, máris odakocogott hozzánk, és barátságosan megbökött a fejével.

– Ármányos tücsök! – sziszegte Breki durcásan. Feltápázkodott, és az oldalát tapogatta. – Ki hitte volna, hogy ilyen álnokságra képes? Olyan szelíd volt az előbb, mint a kezes bárány!

– Talán az volt a hiba – véltem –, hogy megfogtad a csápját, arra ugyanis nagyon kényes. Inkább a nyakát fogd át, és a lábaddal sem kéne megrúgni. Talán elég, ha szólunk neki.

Ismét felültünk rá, s némi nógatásra ezúttal csakugyan elindult alattunk! Sőt úgy látszott, tetszik is neki a hátszó–szerep, mert egyre sebesebben futott, s hébe–hóba szökkent is egyet – csaknem lehajítva minket a hátáról. Persze kézzel–lábbal kapaszkodnunk kellett; Breki a tücsök nyakára simult, én pedig az ő hátára hajoltam – ugyanúgy, mint korábban a kórón –, és újból körülengett hajának illata...

Amúgy korántsem volt gyönyörűség az utazás, mert a tücsök néha teljesen megfélelkezett rólunk – bár az is lehet, hogy csak egyszerűen nem volt tekintettel ránk –, s ilyenkor úgy szaladt át a legszűkebb helyeken, úgy furakodott át a kidőlt füvek alatt, mintha senkit sem cipelne a hátán. Hamarosan csupa kék–zöld folt lettünk, a fejem pedig valósággal zúgott a rengeteg ütéstől Breki egy fokkal szerencsésebb helyzetben volt, mivel a csapások nagy részét elfogtam előle, ám a lábát néha csúnyán megüthette, mert időnként aprókat jajdult a fájdalomtól.

Eleinte arra ment a koma, amerre nekünk is megfelelt, egy idő után azonban el akart fordulni, s ekkor felmerült az irányíthatóság kérdése.

– Tedd a kezed a jobb szemére – mondtam Brekinek, és fényesen bevált a javaslatom, mert a szemére hajló kezét akadálynak véelve, a tücsök tüstént bal felé szökkent, és arra nyargalt tovább.

Percek alatt végigszáguldottunk azon a távon, amelynek a megtételéhez gyalogszerrel legalább háromszor annyi idő kellett volna, s amikor felsötétlett a magasban a kökénybokor hatalmas tömege, Breki mindkét kezét a tücsök szemére téve, lefékezte az óriásrovar.

– Végállomás! – nyögte, lefordulva a hatlábú paripáról. – Ugye, milyen hamar ideértünk?

– Egy örökkévalóságnak tűnt – világosítottam fel –, de a

fő, hogy épségben megúsztuk.

– Nem kell olyan kényesnek lenni! – nevetett rám, hátravetve előreomló haj tömegét, majd a bal kezével félreacsapta a homlokába simuló tincset.

– Csodálom, hogy nem tépték még ki a füvek a hajadat – mondtam kitérőleg. – Be kéne kötnöd, vagy ilyesmi.

– Már én is gondoltam rá – bólintott. Néhány mozdulattal két vastos nyalábba fogta a loboncát, s a nyalábokat jobbról, balról lehúzva a füle mentén, az álla alatt gyorsan csomóba kötötte. Olyan lett így, mintha kendőt hordott volna, és magamban megállapítottam, rendkívül jól áll neki.

– Így már sokkal praktikusabb – bólintottam, majd a kökénybokrot vettem szemügyre.

A felnyúló, vastag ágak fatörzsek voltak a számomra, és sajnálattal vettem tudomásul, hogy tüske csak a magasabban levő ágakon van – túlságosan fent ahhoz, hogy ugorva elérhetném. Egyetlen lehetőség kínálkozott: felmászni egy fűre, amely a tüskés ághoz dől. Már ki is választottam egyet, amikor észrevettem, hogy a bokor egyik ága lehajlik a földre, és közelebb lépve már azt is láthattam, hogy letörte valami.

A váratlanul felhangzó beszéd-dörgés ezúttal nyugtalanítólag hatott, mivel nem tudhattuk, most beszélik-e meg Vágóék a tervük részleteit, vagy továbbhaladásra kiadott parancsot hallottunk.

Fegyverre azonban okvetlenül szükségünk volt, így hát nem tehattünk mást, mint a lehető leggyorsabb iramra fogni magunkat.

– Kár, hogy nem értjük, amit beszélnek! – szólt Breki, mintha olvasott volna a gondolataimban. – Igaz is: Valdinak hol van a füle? Én sehol sem látom.

– A mellső lábszárában hordja – tájékoztattam, felszökkenve a letört kökényágra. Miközben válogattam az elénk kerülő tüskék közt, Breki utánam jött, és ismét erőt vett rajta a rejtélyes fejfájás.

Őszintén sajnáltam, de semmit sem tehettem a fájdalomra

elmulasztásáért, így hát üres vigasztalás helyett inkább a tennivalókra összpontosítottam a figyelmemet, és gyorsan kiválasztottam egy megfelelőnek látszó, másfél méteres kökénytuskét. Megpróbáltam letörni, de hasztalan, meg se mozdult. A zsebkésemet előkapva, faragni kezdtem a tövét, de alig vágtam a fába, Breki feljajdult.

– Mi bajod? – fordultam meg, mert azt hittem, valami rátámadt.

Sápadtan állt, egy levélbe kapaszkodva, és fájdalmas arckifejezéssel nyomogatta a halántékát.

– Nem tudom, mi van velem – motyogta. – Amikor feljöttünk ide, még csak tompán lüktetett, de most hirtelen belenyilallt, jobban, mint bármikor.

– Majd elmúlik megint –? vigasztaltam. – Biztos nagyon kimerültél már. Pihenj egyet, az talán rendbe hoz!

Szófogadóan leült az ágra, a fájdalma azonban egyáltalán nem szűnt, és akaratlanul is olyan érzésem támadt a farigcsálás során, hogy nemcsak a fát vágom, de őt is gyötöröm valamiképp; amikor pedig befejezve a tő elvékonyítását, határozott mozdulattal letörtem a tuskét, rémisztőn feljajdult, és mindkét kezét a fejére szorította.

– Rosszul érzed magad? – ugrottam melléje, és sietve átkaroltam, nehogy lepottyanjon. – Feküdj csak le szépen, és vegyél mély lélegzeteket!

Sejtelmem sem volt ugyan, mi a teendő ilyen esetekben, de gondoltam, a mély lélegzés a tiszta, oxigéndús levegőből semmiképp sem árthat.

Holtsápadtan nyúlt el mellettem az ágon, s miközben a homlokát és halántékát simogattam, azon tűnődtem, mi a csoda lehet a fejével... Az biztos, hogy csak néha fáj a feje, s amikor alaposan visszagondoltam a körülményekre, oda lyukadtam ki, hogy olyankor mindig növényeknek esett bántódásuk. Megfájdult a feje, amikor a tavirózsa levelét beszakította a botom és a csúzliból röppenő óriáskavics; vagy amikor a mellettünk, alattunk lépdelő óriáslábak százával

taposták agyon, törték szét a növényeket; vagy amikor a kardommal rést vágtam a gyújtóványfű sarkantyúján.

Legutóbb pedig már akkor elkezdődött, amikor a letört ágra léptünk, és tovább fokozódott, amikor a tuskét faragtam... Lehet, hogy rejtélyes kapcsolat van Breki és a növények közt? De hisz ez azt jelentené, hogy a növények érző lények, sőt nemcsak érzők, hanem arra is képesek, hogy érzéseiket átadják – persze olyanoknak, akik fel tudják fogni üzenetüket, akik meghallják, amit mondanak...

Homályosan emlékeztem rá, hogy hallottam vagy olvastam valahol: a növények és állatok között nem is olyan éles a határ, mint korábban hitték. Itt vannak például a rovarvő növények, amelyek parányi lényekkel táplálkoznak, de ugyanakkor fotoszintézist végeznek a többi növényhez hasonlóan. Mindebből következhetne, hogy a növények is képesek olyan érzésekre, mint az állatok, csak máshogyan közlik ezeket, mint a kutya vagy a macska... Sőt talán a lápi hízóka is befolyásolta valamiképp az érzéseit, gondolatait, hogy nyugodtan fekve maradjon a levelén.

A lány sápadt arca kezdett kipirulni.

– Fáj még? – kérdeztem.

– Már múlik – felelte. – Az éles fájdalom megszűnt, csak az a kezdeti, tompa lüktetés van meg.

Fecskefarkú pillangó siklott el mellettünk mozdulatlan, hatalmas szárnyakkal, akár egy sárkányrepülő; ilyen közlőről jól látszott az is, hogy kénsárga szárnyait hosszúkás pikkelyek borítják, amelyek cserepek módjában illeszkednek egymáshoz.

– Lehet, hogy kinevetsz – mondtam habozva –, de nekem az a véleményem, hogy a növények képesek hatni a gondolataidra.

És röviden elbeszéltem neki eddigi tapasztalataimat a fejfájásával kapcsolatban.

– Ugyan, ne viccelj! – kacagott felkelve. – És rád miért nincsenek hatással?

– Talán mert nem olyan jó a zenei hallásom, mint neked, és

nem hallom meg, amit mondanak; de az is lehet, hogy más oka van.

Alig értünk le az ágról, Breki vidáman közölte, hogy megszűnt a fájdalom, mintha elfújták volna.

- Na ugye! – szóltam, immár végképp megbizonyosodva.
- Az a helyzet, hogy értesz *növényül!*

Felpattantunk ismét Valdira, és az előbbi iramban száguldottunk Vágóék felé. A sűrűn álló gyomok a napot néha teljesen elfogták előlünk, s egy–egy eltévedt fénypáasmában úgy táncoltak a felkavart porszemek, mint otthon a padláson szoktak.

A mennydörgő társalgás egyre erősödött, és különféle dobbanások, reccsenések csatlakoztak hozzá – tanúsítva, hogy a zsványok ugyancsak dolgoznak valamin. Amikor úgy véltem, eléggé a közelükben járunk, megállítottuk a tücsökparipát, és leugrottam a hátáról.

– Megint csak mászni fogunk, mivel tájékozódnunk kell, hol állnak pontosan, és merre van a zsák. Aztán már csak ki kell találnunk valami épkezláb tervet a gazság meghíúsítására.

– Csekélység! – legyintett Breki ajkbiggyesztve. – Azt mondtad egyszer, mire eljön az ideje, majd kitalálsz valamit.

– Így igaz – feleltem elpirulva kissé. – A körülmények megmutatják, mit tehetünk... Ez a kóró jó lesz – mutattam egy magánosan álló réti füzényre, melynek szögletes szárát elég vastagnak ítéltam ahhoz, hogy elbújjunk mögötte a kutató távcső elől – bármilyen csekély volt is a veszély, hogy felfedeznek ily módon.

– Siess vissza! – mondta Breki. – Én elfáradtam kicsit, és inkább megvárlak itt Valdival.

– Szó sem lehet róla! – tiltakoztam. – Csak nem akarsz egyedül maradni? Hisz bármikor bármi rád támadhat!

– Ugyan, Horváth! Nem leszek egyedül; ha Valdi velem van, semmi sem mer rám támadni, mert ő erősebb mindennél.

– Óriási tévedés! – ellenkeztem, és kapásból vagy tucatnyi élőlény jutott az eszembe, amelyek csöppet sem félnek egy mezei tücsöktől; ámde nem akartam szükségtelenül ráijeszteni, és ha jól meggondoltam, a kórón sem lett volna nagyobb biztonságban, mint idelent – hisz én sem nyújthattam megfelelő védelmet, mondjuk, egy veréb ellen. Tétován

néztem szét, s a pillantásom nagy, fehérlő csigaházra esett, melyben éticsiga lakott valamikor.

– Nem bánom, itt maradhatsz – mondtam –, azzal a feltétellel, hogy elbújsz ebbe a csigaházba; ott biztonságban leszel, amíg visszaérek.

– Megható, hogy így aggódsz értem! – vigyorgott pajkosan. – Csakugyan ennyire féltesz, vagy csupán arról van szó, hogy félnél egyedül maradni?

– Nevetséges vagy! – közöltem vele, s ezúttal valóban igazságtalannak éreztem a gúnyolódását.

A csigaház „ajtájában” le kellett hajolnom kissé, Breki azonban akadálytalanul besétálhatott. Derengő félhomály vett körül odabent, a fehéres falak tűrhetően átengedték a fényt. A padlót borító szemét és földdarabok bántón csikorogtak a lábunk alatt, amíg hátramentünk a görbülő járatban, hogy meggyőződjünk róla, nincs-e benn élőlény. Természetesen Valdi is beszaladt, s amikor mindent rendben levőnek találtunk, kijöttem, és némi erőfeszítéssel rájuk billenttem a házat, hogy a bejárat alulra kerüljön.

– Így nagyobb biztonságban lesztek – nyugtattam meg a felsikoltó lányt. – Levegő azért jut be hozzátok, alulról.

– Ez buta vicc volt! – kiabált dühösen. – Valdi majdnem agyonnyomott, amikor rám esett! Remélem, nem feledkezel meg rólunk?!

– Öt percen belül itt vagyok – feleltem a kórohoz rohanva, és szélsebesen indultam fölfelé. Levélről levélre szökkenve könnyedén haladtam, s ötven méter magasan lehettem, amikor megpillantottam végre az első óriás lomhán mozgó fejét, majd följebb érve kibontakozott előttem a teste is a térdig érő füvek között – tőlem úgy kétszáz méternyire. Ott volt a másik két gazfickó is, de eleinte képtelen voltam kivenni, miben mesterkednek.

Mozdulataikra ezúttal is a már korábban megfigyelt lomhaság volt a jellemző, s noha most sem leltem a magyarázatát, el kellett fogadnom a tényt: a nálam százszoza

nagyobb óriásoknak legalább ötször annyi időbe telt egy–egy mozdulat elvégzése, mint nekem. Tovább szöve a gondolatsort, oda lyukadtam ki, hogy a mi ötszörös gyorsaságunk valójában azt jelenti, hogy mi *minden* tevékenységet ötszörte hamarabb végzünk, mint az óriások – vagyis ötszörte hamarabb leéljük az életünket is!

Első pillanatban rendkívüli módon megrémisztett ez a felfedezés, de aztán beláttam: semmi okom feltételezni, hogy megérhetnék itt a tisztes öregkort, így hát ez a probléma elvesztette számunkra a jelentőségét. El is határoztam nyomban, hogy egyelőre még nem teszek említést erről Brekinek, mert csak fölöslegesen idegesíteném vele.

Még feljebb kapaszkodva megláthattam végre, hogy Vágóék kezdetleges nád tutajt fabrikálnak. A kévéket már korábban beszerezhették a kende–tavi nádgazdaságtól, de óvatosságból csak most kötözték össze, az utolsó percben, és a tervük végeztével nyilván széjjelszednék ismét, hogy ne maradjon utánuk áruló nyom. Természetesen az volt a szándékuk, hogy betutajoznak a vízben álló Égeresbe, és az egész területet megszórják a zsákban levő „halálporral” – ahogy a gyilkos anyagot magamban elneveztem.

Úgy láttam, rövidesen elkészülnek, tehát villámgyorsan kellett cselekednünk, – mert ha beveznek a vízre, akkor már elérhetetlenek lesznek a számunkra.

Szempillantás alatt megszületett bennem a terv: a legfontosabb tennivaló a halálpor megsemmisítése volt, és ezt úgy véltem elérni, hogy lyukat vágunk a zsákra, lehetőleg minél nagyobb, hogy kifolyjon az anyag, ha a zsákot felemelik.

A következő lépéssel aztán azt kéne elérnünk, hogy a megrongált zsák bele essen valahogy a vízbe, ahol a szétömlő anyag valószínűleg tüstént oldódni kezdene, de csak egészen kis területen éreztetné a hatását, és gyakorlatilag különösebb tisztítás nélkül semmisülne meg. Úgy gondoltam, legalább ketten fogják majd a megrongált zsákot a tutajra helyezni, s

ekkor – a legalkalmasabb pillanatban – beléjük kéne szúrunk valamivel, hogy a váratlan fájdalomtól elejtsék a zsákot – méghozzá úgy, hogy a vízbe pottyanjon... Kezdetleges terv volt, elismerem és roppantul kétséges, hogy sikerül-e a zsák tartalmát a vízbe juttatni, de úgy találtam, ez az egyetlen eljárás, amire az adott helyzetben képesek lehetünk. Természetesen halálos veszéllyel járt ránk nézve, hiszen egy jól irányzott csapással könnyen pontot tehetnének életünkre az óriásfiúk, de mert amúgy is állandó életveszélyben forogtunk, ez a lehetőség nem jelentett különösebb változást.

Most már csak a zsák pontos helyét kellett kiderítenem, és éppen a fölöttem levő levélre akartam ugrani, amikor Vágó mennydörgön mondott valamit, felemelte valahonnan a messzelátót, és felém indult; mindezt aránylag gyorsan cselekedte, amiből arra következtettem, észrevett valamit. Első pillanatban azt hittem, engem látott meg, de aztán megnyugodva ébredtem rá, hogy akkor fölösleges lett volna hozni a távcsövet. Sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy a távolban fedezett fel gyanúsat, és személyesen kívánt meggyőződni róla, hogy mi az.

Sajnos pontosan felém, jött a mozgó emberi hegy, hetven-nyolcvan óriáscentit téve meg egyetlen lépéssel, és csak azért nem hallottam leérkező lába dobbanását, a szétnyomódó, eltörő füvek ropogását, mert indulásával szinte egy időben felhangzott az a bizonyos fülsértő zenebona, amely egy vastányért csapkodó körfűrész képét idézte fel bennem; itt a magasban ugyan elviselhetőbb volt, mint annak idején a földön, ám a dobhártyámat azért így is hasogatta.

Vágó, mit sem törődve a zajjal – az is lehet, hogy ő idézte elő valamiképp! –, ismét lépett egyet az irányomban.

Nyolcvan-száz méterre lehettem ekkor a föld felett, és örült iramban indultam lefelé, egyik levélről a másikra csusszanva, huppanva, de korántsem oly gyorsan, hogy leérhetnék, mielőtt Vágó eljut hozzám. Már-már azt terveztem, leugrom a mélybe, vagy átszökkenek egy másik

növényre, ám a legközelebbi is vagy húsz „méterre” volt, és sehogyan sem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy Vágó hatalmas szeme figyelne rám. Pusztá gonoszságból utánam kapna, szétmorzsolna az ujjai közt, mint afféle szökdécselő kis ízeltlábút. Azonkívül hátravolt még az a halvány lehetőség, hogy nem lép a füzényre az óriás, hanem ártalmatlanul elhalad mellettem.

Vártam hát egy újabb pillanatot, és a leérkező láb csakugyan elkerült – alig egy hajszálnyival, hajóárbocszerű ingásra késztetve rózsaszín virágú kórómat.

„Úgy látszik, megúsztam!” – sóhajtottam nagyot, ám ekkor meghűlt a vér bennem, mert odalent az éticsiga fehér háza pontosan az óriástalp alá került, és csak azért nem hallottam halált közlő roppanását, szétmorzsolódását, mert a fülsértő körfűrész zaja minden mást elnyomott.

Éreztem, hogy kezdek elszédülni; szemem előtt piros meg fekete pontok, karikák táncoltak, és minden erőmre szükség volt, hogy a kórón maradhassak...

Ó, hogy gyűlöltem most Vágót!

Eddig csak utáltam, de most talán meg is öltem volna, ha módom nyílik rá!.. Bár ez talán túlzás, és csak mérhetetlen fájdalomban, tehetetlen haragomban éreztem így; azt azonban bizonyosan tudtam, hogy a lehető legszigorúbb büntetésben részesítem majd, ha a helyzet ezt lehetővé teszi.

Meghalt a kis Breki, egyetlen társam az óriások földjén!..

Úgy éreztem, ennél nagyobb csapás már nem érhet; még az sem lenne nagyobb, ha én is elpusztulnék, hiszen a halál csak azok számára rossz, akik életben maradnak – azok érzik, nyomasztó erejét, elviselhetetlennek tűnő súlyát a gyásznak.

Valdit is sajnáltam persze; nemes, önfeláldozó állatka volt a maga ösztönösen barátságos módján – de hát mégiscsak rovar volt, egy a milliók közül, melyek naponta esnek zsákmányul különféle ragadozóknak vagy a tudomány oltárán, rovargyűjtők keze között fejezik be életüket... Esztelen barbárságnak, emberhez méltatlan kegyetlenkedésnek láttam most korábbi rovargyűjtő tevékenységemet, melynek egyetlen célja az volt, hogy magaménak mondhassam a szép szárnyú pillangókat, a csillogó hátú bogarakat. „Ha valaha, nagy leszek még egyszer, fényképezőgéppel fogok vadászni! – öltött testet bennem a gondolat. – Színes, térhatású fényképeken állítom majd össze a rovargyűjteményem, és az éppen annyival lesz szebb a mostaninál, amennyivel az élet is szebb a halálnál...”

Az ismeretlen zaj még egyre tartott, s amikor leértem, a föld is rengett még Vágó újabb lépésétől – de mindezzel mit sem törődve, rohantam a széttaposott csigaházhoz, engedve a halvány reménységnek, hogy valami csoda folytán Breki mégis megmenekült.

A csodák azonban befejeződtek azzal, hogy mi kicsik lettünk; a palacsintává lapított, pozdorjává tört csigahéj alatt életnek semmi nyoma sem lehetett... „Vagy talán nem is *ebben* a csigaházban voltak...” A feltevéstől szinte

megmámorosodtam, ámde hasztalanul tekingettem másik csiga után, sehol sem látszott a közelben; ráadásul bizonyos apró jelekből, útmutatókból minden kétséget kizáróan meggyőződhettem, hogy sajnos, ebben voltak...

Borzadva fordultam el a gyászos helytől, és heves szemrehányásokkal illetem magamat, amiért javasoltam a lánynak, hogy *oda* húzódjon be, mert ott biztonságban lesz.

Szememből patakzott a könny, és meg kellett állnom, mert alig láttam tőle.

„Vajon mitől van az – tűnődtem –, hogy amíg együtt voltunk, amíg beszélhettem vele, amíg magam előtt láttam törekeny alakját, nem is tudtam, milyen sokat jelent a számomra? Miért csak most tudom ezt, amikor már késő?”

„Vajon én meddig húzhatom még? – áradt szét aztán bennem az egyedüllét kétségbeesése. – Lehet, hogy rövidesen én is hasonlóan végzem, s ha nem tapos agyon egy óriás, hát széjjeltép egy ragadozó rovar vagy más egyéb szörnyeteg!...” Apura gondoltam, aki mit sem sejtve dolgozik most a téesz gépműhelyében – javítja az elromlott gépeket, vagy a rongálódásuk megelőzésén fáradozik. Anyu talán éppen most ad enni a tyúkoknak, kacsáknak, utána pedig a kertbe megy zöldségért, hogy legyen a levesbe... Pityu már bizonyára a nyulaival babrál, és lehet, hogy ma csakugyan nekifog az önitatók elkészítésének... Engem pedig hiába várnak a latin nyelvű névcédulák, amelyeket délután akartam megírni a rovargyűjteménybe; vagy legalábbis elkezdni... És hiába várják Brekit is odahaza...

– Megbánod ezt, Vágó! – sziszegtem fogcsikorgatva. – Megbánod még, hogy a világra születél!

Nem tudtam, *nem akartam* tudomásul venni, hogy az óriásnak sejtelve sem lehetett tettéről, s hogy az „igazi”, a nagy Brekivel szemben talán sohasem művelt volna semmi gonosztságot. Sőt – ha éppen úgy adódna – még segítene is rajta, esetleg.

A bosszúállás állati ösztöne határozottan könnyebbé tette a

lelkemet, s fejemben a legsötétebb terveket forgatva rohantam a vízpart, Csüllög és Kese felé, hogy odaérkezsem hozzájuk, mire Vágó visszalépdél. Kétszáz métert kellett odáig megtennem, s hiába szedtem a lábam ötször olyan gyorsan, mint az óriások, a távolság százszor akkora volt nekem, mint őnekik, s míg az ő számukra a füvek alig jelentettek akadályt, nekem helyenként a legkülönbözőbb tornamutatványokra volt szükségem ahhoz, hogy a kuszán álló törzsek, levelek közt előrejuthassak; ahol a terep csak engedte, nyolc–tíz méteres ugrásokat tettem, bár ez nem volt ajánlatos, mert ilyen távolságra nehezen láttam be a leérkezés helyét, s ha történetesen lapuló állatnak ütközöm, vagy ravaszul elrejtett pókhálóba esem, az én sorsom is beteljesülhetett.

Az újonnan vágott túskekartot legszívesebben a kezemben tartottam volna, hogy bármely pillanatban megvédhessem magam, a vad rohanásban viszont mind a két kezemre szükségem volt, részben azért, hogy kapaszkodni tudjak, részben azért, hogy az elém kerülő ágakat, leveleket félretoljam; így hát előző kardomhoz hasonlóan ezt is beletűztem a fürdőnadrágomba.

Fogalmam sincs, mennyi idő alatt tettem meg a távot, de egyszerre csak ott voltam a célnál, s egy rókasás bozótja alól szemrevételeztem az óriásfiúkat. Mivel a fűrészgépzaj időközben elhallgatott, most tisztán hallottam mennydörgő beszédjüket, ámde változatlanul egy kukkot sem értettem belőle.

A nádkévékből csinált tutaj félig a szárazon, félig a vízben hevert, s hirtelen ötlettel felugrottam rá; így egyrészt védve voltam attól, hogy rám taposnak véletlenül, hiszen itt messziről észrevehettem a fölém emelkedő óriástalpat másrészt pedig nem kellett attól félnem, hogy a parton maradok, ha váratlanul vízre lökik a tákolmányt. A nádszálakat melegnek, szinte forrónak éreztem a talaj hűvössége után, s amikor óvatosan elhasaltam, valósággal égették csupasz testemet Szerettem volna megpillantani a

balvégzetű nylonzsákot, de bármerre tekertem a fejem, nem bukkantam rá; így nem maradt más hátra, mint feküdni és várni – várni a kedvező pillanatot, amikor majd megfelelő módon hozhatom az óriások tudtára jelenléteimet...

Baljóslatú zúgás készítetett rá, hogy föltekintsek, és csöppet sem találtam kedvező előjelnek a fölöttem köröző döglegyet, melyet talán a belőlem áradó izzadságszag csalt a helyszínre. Az örült rohanástól ugyanis patakokban folyt rólam a verejték, heves viszketést keltve a bőrömön, mivel a sós nedv ugyancsak csípte számtalan karcomat, horzsolásomat.

– Hess! – mondtam a légynek. – Pusztulj innen, te dög!

A zöldesen csillogó rovar azonban nem tágitott; dülledt szemei kifejezéstelenül meredtek rám, s noha valószínűleg hiányzott a bátorsága a támadáshoz, tarthattam tőle, hogy kitartó zümmögésével, körözésével magára vonja az óriások figyelmét mely akár végzetes következménnyel is járhatott rám nézve. Feltevésemben nem is csalódtam.

Az egyik ácsorgó emberhegy végtelenül lassan kezdett lehajolni – éppen, amikor a légy, megunva a körözést; taktikát változtatott és húsz méterre tőlem a nádakra tottyant; egy ideig tanácstalanul álldogált tisztogatta kissé a lábait, szárnyait, fejét, aztán felém lódult futott vagy tíz métert és hirtelen megtorpant.

A hegy nagyságú Csüllög ijesztő lassúsággal hajolt lefelé; rettenetes keze úgy úszott a levegőben, mint egy óriási markológép karja, s az ujjai fokozatosan begömbültek. Természetesen a legyet kívánta megfogni, de jól tudtam, hogy a tutajnak zúduló ököl engem is megölhet, ezért kétségbeesetten próbáltam kiutat találni. Most már szóba sem jöhetett, hogy elugorjak innen, hiszen termetre nagyobb voltam a jól látható légynél, csupán az mentett meg eddig a felfedezéstől, hogy mozdulatlanul hevertem, s a színem tűrhetően egybeolvadt a nádéval.

Erőlködve préseltem be magam a nádak közé, és az volt a szerencsém, hogy akadt köztük hézag – noha olyan érzésem

volt, mintha kemencébe szándékoznék bújni. A hozzám préselődő nádon rajt volt a levél is, külön „örömet” jelentve számomra, mert reszelősen érdes felülete még tovább horzsolta megkínzott bőrömet. Miközben fogcsikorgatva küzdöttem egyre lejjebb magam, Csüllög Laci marka megkezdte a zuhanórepülést.

Talán két méter mélységben lehettem a nádfelszíntől, amikor a roppant ököl a nádaknak ütközött; azt hittem, menten szörnyethalok a vad erejű rázkódástól, de egy másodpercig tartott csak az egész, aztán ismét tudtam lélegezni.

Örömöm azonban korai volt.

Az óriás mégiscsak észrevett az imént: annyira közel voltam ugyanis a légyhez, hogy hatalmas szemével szinte egy időben látott mindkettőnket, és ha nem is ismerte fel bennem az embert, felkeltettem az érdeklődését, mert miután a légyre irányult támadást befejezte, én lettem a célpont. Elsősorban azt kívánta tudni, miféle hitvány féreggel van dolga, s evégből egész közel hajolt hozzám.

Hús méterről bámult rám az egyik óriásszem, s az óriási szájából forró, bűzös lehelet tódult felém, fújtatóra hasonlító szusszanással.

Igyekeztem felismerhetetlenné gömbölyíteni magamat, de úgy tűnt, semmi esélyem sincs, mert a szem mellett most egy óriásujj is megjelent, és alaktalan szörnyetegként lassan felém kúszott; a bőr apró göcsörtjei, az ujjlenyomatot alkotó barázdák a rajtuk heverő pizokdarabkákkal halvány barna, holdbéli tájat juttattak eszembe. Holtra váltan markoltam a hegyes kökénytuskét, és mikor az ujj már alig fél méterre volt tőlem, teljes erővel beleszúrtam, majd gyorsan vissza is rántottam.

Ezúttal közvetlen közelemben „bödült el az ég” – fájdalmasat kiáltott a megszúrt ujj gazdája, a kezét sietve elhúzta tőlem.

A veszély azonban korántsem múlt el a fejem fölül, sőt most vált csak igazán komollyá.

Mialatt a kiáltástól félig süketen, kalapáló szívvel nyomakodtam lefelé, újra fölém hajolt az óriási arc, és határtalan meglepetésemre a saját nagyítótartót tartotta a szeme elé... Közönséges szálolvasó lupe volt valójában, a szomszédunkban lakó Emil bácsi hozta egyszer nekem, aki a textilgyárban dolgozott meósként, és azon keresztül vizsgálta a szövetek minőségét. Aprócska nagyító volt csupán, alig nagyobb egy centinél a kerek kis üveg, s a vékony alumínium keret talán másfél centisre növelte nagyságát. Valamikor tartozott hozzá két másik alkotórész is, de azok elkallódtak az idő folyamán, és mert ezen már az üveg is karcos volt, vételezett helyette egy újat az öreg; a rosszat pedig nekem ajándékozta, aminek rendkívül örültem, mert segítségével sokkal alaposabban szemlélhettem a parányi élőlényeket, mint az iskolában használatos kézi lupén – lévén annak a nagyítása csak nyolcszoros, a szálolvasóé viszont húsz.

Hamarjában nem tudtam, honnan került ez a féltve őrzött kincsem Csüllöghöz, de aztán rájöttem, hogy akkor eshetett ki a rovardobozból, amikor, azt Kese fejéhez ütöttem. Azonban úgy látszott, nem tudja használni a fiú, s ahelyett hogy a szemét vitte volna közel az üveghez, csupán a nagyítót iparkodott a közelembe nyomni. Nyugodtan türtem tehát az inspekción, hiszen a lencse gyújtótávolsága mindössze két centi, én pedig egyel lejjebb tartózkodtam a nádak között, vagyis a keletkező kép még kisebbnek mutatott, mint valójában voltam.

Nyugalmam azonban csak addig tartott, amíg rá nem kellett jönnöm, mit is takar a „gyújtótávolság” elnevezés.

A forrón tüzelő nap ugyanis merőlegesen érte az üveget; amely a rá eső sugarakat a gyújtópontba vetítette; a balszerencse pedig úgy akarta, hogy ez egy száraz nádlevélre essen – amitől az egyszeriben tüzet fogott, és több méteres fáklyaként lobbant föl előttem.

A tűz villámgyorsan terjedt szét minden irányban, s néhány

másodperccel később már óriult fájdalmat okozva égetett.

Ki akartam ugrani a halálos csapdává változott fedezékből, hogy a lángtengeren át kíséreljem meg a menekülést, amikor roppant víztömeg zúdult a nyakamba, és súlyával a nádakhoz szegezett.

Váratlanul ért a jótékony hideg zuhany, és még arra sem volt időm, hogy levegőt szívjak, mert akkor szakadt rám, amikor kilélegeztem. Az elégéstől megmenekültem hát, a szorosan fekvő nádak közt azonban csak nehezen talált magának lefolyást a víz, s így nyeltem belőle pár kortyot, amíg sikerült a felszínre érnem, és széthúznom a felületi hártját odafönn.

Kese víztől csepegő, hatalmas markai vagy harminc méterre lehettek fölöttem, és gyorsan emelkedtek egyre magasabbra, majd az egyik tenyér nagy erővel lendült a felálló Csüllög arcának.

A víz most már tűrhető iramban apadt körülöttem; mire a pofon elcsattant odafenn, már a bokáimig sem ért. Egy szökkenéssel fenn termettem a tetőn, s az első dolog, amit megpillantottam, a textiles lupe volt, amely nem messzire tőlem feküdt a nádon, ösztönszerűleg feléje ugrottam, hogy ismét birtokomba vegyem, és csak azután gondoltam rá, hogy kevés hasznát vehetném a jelenlegi körülmények között, mivel nélküle is százszoros nagyításban látok mindent – és már az is jóval több a kellemesnél!

Már éppen ott akartam hagyni, hogy a halálporos zsákot keressen meg inkább, amikor a hátralépő Csüllög lábától szétnyomódó füvek között egyenest a keresett tárgyra esett a tekintetem. „A nagyítóval felgyújthatnám a zsákot!” – született meg bennem a ragyogó gondolat; sőt azt sem tartottam kizártnak, hogy talán maga az anyag is tüzet fog, bár ez inkább csak amolyan vágyálom volt, hiszen sejtelmem sem volt róla, milyen a természete.

Legnagyobb örömökre aránylag könnyedén emeltem a

lupét – egyik kézzel alul, a másikkal elől, mintha üvegtáblát vagy keretezett képet kéne vinnem.

A magasban most Csüllög Laci karját láttam felfelé lendülni és el kellett ismernem, van benne bátorság, ha így vissza meri ütni a vasgyúró Baloghot. Ahhoz persze nem férhetett kétség, hogy végül mégis alulmarad – különösen, ha Vágó is a segítségére siet Kesének. Ha pedig egész komolyan összeverekednek, akkor valószínűleg semmi sem lesz a tervezett gazságból, mert mindegyik attól félne, hogy a másik bosszúból feljelenti őt...

„Bárcsak így történe!” – fohászkodtam, de titokban éreztem, hogy Vágó majd elsimítja a dolgot; vagyis mindenképpen cselekednem kell.

A nagyító súlyától, esetlen formájától akadályoztatva, alig pár méteres ugrásokkal haladhattam csupán, de mire a második pofon is elcsattant, mégis benn jártam már a füvek között, és némi kerülővel nyargaltam a zsákhoz – nehogy véletlenül rám lépjenek a civakodók.

Rendkívül nehézkes volt a haladásom az úttalan dzsungelban; ráadásul még arra is ügyelnem kellett, hogy baja ne essék az üvegnek, mert akkor lóttak volna az egész égetésnek.

Valósággal fellelegeztem hát, amikor egy kisebb tisztásra érkeztem, ahol a földre gyúrt szárazon akadálytalanul szökdelhettem – egészen addig, amíg el nem csúsztam az egyikben, és derékig nem süllyedtem valami kátyúba.

Szerencsére vadállattal nem találkoztam az úton; csak messziről láttam egy kóborló pókot, de az nem figyelt fel rám, vagy ha igen, nem vette magának a fáradságot, hogy odajöjjön hozzám.

Teljesen kifulladásra érkeztem a zsákhoz, és elsősorban pihentem egy percet mielőtt hozzáálltam a tervem végrehajtásához... A nap a zsákra sütött, tehát az irány éppen kedvező volt, csak magasabbra kellett jutnom pár méterrel, mivel ezen az oldalon megrogyant a zsák, és az alja árnyékba

borult. Most láttam csak, hogy a vastag nylon alatt papírzsák is van, melyen hatalmas betűkkel nyomtatott „...ISTALYCU...”-t lehetett olvasni; KRISTÁLYCUKOR volt a zsákban valamikor, és ez egyben azt is jelentette, hogy a halálpor nem gyári csomagolású – vagyis nem úgy vették, hanem valószínűleg lopták valahol.

Kese és Csüllög csatájától még mindig rengett a föld, s noha mennydörgő beszéd most nem hangzott, különös, puffanó zajokat hallottam időnként, melyek pontos mibenlétét nem tudtam volna megállapítani, ámde nagyjából sejtettem, micsodák.

Rövid mérlegelés után egy ferdén nőtt, vastag füre esett a választásom; egészen közel állt a zsákhoz, és valósággal fürdött a napfényben. A földtől legkevesebb négy méter magasságban kellett végeznem a műveletet – ekkorát azonban nem tudtam a hónom alá fogott lupéval ugrani, így hát mászni kényszerültem. Kissé nehezen ment, de azért sikerült mégiscsak, és miután megfelelő helyzetbe hoztam a nagyítót, az összegyűjtött sugarakat a zsákra irányoztam.

Minden pillanatban vártam, hogy felszökik a lángnyelv, az eredmény azonban váratott magára; talán a nylon volt túl vastag, talán a „gyors” élettempóm tüntette fel hosszúnak az időt, nem tudom. A kezem lassan már remegni kezdett, és attól tartottam, görcs áll a lábamba.

Végre – nagy sokára – füstcsík kanyargott fel a fénypont alól!

„Győzelem!” – ujjongtam, de a várt lángnyelv helyett kis fekete lyuk keletkezett csak; felgyűrődő, hólyagzódó széllel. A lyuk aztán kétségkívül egyre nagyobbodott, lángolni azonban nem akart semmiképp. „Alighanem akkor égne csak, ha tüzet raknék alá” – vontam le a következtetést. Aztán mit sem törődve a lábamat egyre jobban gyötrő fájdalommal, máris célba vettem a fekete lyukon át kilátszó papírzsákokot.

Az eredmény ezúttal a vártnál is gyorsabb volt Csaknem azonnal magasba szökkent a láng, vidáman harapott bele a

nylonba, sercegve, sustorogva készítette hátrálásra – és ahogy feketült és nagyobbodott a lyuk, úgy nőttek egyre nagyobbra a lángok, hatalmas csóvákat lövellve az égnek... A szenesedő papír mögül pedig szürke por kezdett kiömleni, és egyesülve a lángokkal, sötétsárga füstté alakult.

Iszonyatos hőség, maró szag áradt a tűzből, amely pillanatról pillanatra növekedett.

A nagyítót kiengedtem érzéketlenné váló ujjaim közül, és le akartam ugrani a földre, de a lábam nem engedelmeskedett. Szabályosan, elzsibbadt mindkettő, és bármennyire akartam, képtelen voltam mozdítani őket...

Körülöttem a ropogás egyre erősödött; a hőség kezdett elviselhetetlenné válni, a maró, sárga füst szinte fojtogatott.

Hogy örömöm teljes legyen, éreztem, amint elkapja valami a derekamat!

– Gyorsan, Horváth! – kiáltott egy hang. – Gyere már le, ne ábrándozz!

– Nem tudok – nyögtem. – A lábam...

Ekkor tudatosult csak bennem, hogy szólnak hozzám; pontosabban az, hogy Breki „hangját” hallom!–

Elszörnyedve néztem a föld felé – készen arra, hogy szemtől szemben tálalom magam egy kísértettel, de ha kísértet volt is a lány, nem változott semmit, amióta láttam; talán csak a horzsolások, ütődések szaporodtak rajta.

A halottaiból feltámadt Valdín állva nyújtózott fölfelé, s akkorákat rántott rajtam, majd kiszakadt a derekam... Kísértetek vagy sem – egyelőre az volt a fontos, hogy meg akartak menteni engem.

– Várj! – szóltam. – Megpróbálom elválni a törzset a fejem fölött.

Elő akartam venni a zsebkésemet, de Breki leintett:

– Én jobbat tudok.

Elengedve a derekam, a tücsökre huppant, odairányozta a rovar a fütörzshöz, és rávette valamiképp, hogy szétharapja. A kettévágott füvel leestem a földre, ahol Breki gyorsan kiszabadított, majd igazi eröművészként emelt Valdira; aztán elém pattant ő is, és indultunk – eszeveszett iramban hagyva el a helyet, amely kis híján végzetessé vált a számomra.

– Hol voltatok? – kérdeztem rekedten, mert ez a kérdés izgatott legjobban.

Természetesen hús–vér valóság volt a lány is, a tücsök is, bár fel sem foghattam, mi módon sikerült megmenekülniük a csigaházból, ahonnan még csak nem is láthatták a közelgő óriást... Talán a tücsök érezte meg valahogy a veszedelmet? Vagy a növények figyelmeztették Brekit a közeledőre?

– Majd... elmondom... később... – közölte a lány, apró szünetekkel; aztán végképp becsukta a száját, és ezt rendkívül okosan tette, mert minden valószínűség szerint elharapná a

nyelvét, ha beszélne tücsökvágta közben.

Hazudnék, ha azt mondanám, kényelmesen ültem érzéketlen lábammal, és csak abban bíztam, nem szorítom ki Brekiből a szuszt, ahogy kapaszkodom belé... Lassan–lassan tudatosult bennem a valóság, és agyam sejtjeiben szétáradt az örömteli felismerés, hogy nem halt meg a lány, velem lesz továbbra is – a maga szelesen kedves módján, kotnyeles, kíváncsi elevenségével, szókimondó közvetlenségével... „Csak ezt a kalandot megússzuk élve! – fohászkoztam. – Azonnal közlöm vele, hogy feleségül veszem!... Persze majd csak akkor, ha elvégeztük a középiskolát; és az egyetemre már mint férj és feleség jelentkezünk.” Meg sem fordult a fejemben, hogy esetleg nemet mondhat, s ha akadt is némi kételyem a jövőt illetően, változatlanul reménykedtem benne, hogy egyszer csak nagyok leszünk ismét.

Alattunk a tücsök egyre izgatottabban viselkedett, amin csöppet sem lehetett csodálkozni, mert a feltámadt szél utánunk fújta a sűrű, sárga füstöt, és az mindent elborított körülöttünk; alig láttunk néhány méternyire, s fuldokló köhögés rázott bennünket.

„Észrevehetnék már Keséék a tüzet!” – ötlött az eszembe, de aztán beláttam, ha csakugyan verekednek, és netán birkózva hemperegnek a fűben, egyáltalán nem biztos, hogy az első percekben felfigyelnek rá; Vágó pedig valószínűleg a tájat távcsövezi.

A tücsök hirtelen megtorpant, és rémulten tapasztaltam, hogy előttünk víz borítja a talajt!... Ha tudnám mozgatni a lábamat, Brekivel ketten talán megmenekülhetnénk a füveken ugrálva, most azonban legfeljebb a lány menekülhetett.

„Szaladj!” – akartam mondani, de torkomra forrott a szó, mert egy óriási talp zuhant le elénk a semmiből – szétfrocskólva a vizet a füvekre és ránk, majd átlendült a fejünk fölött, és eltűnt a zsák felé.

„Ez csak Vágó lehet! – állapítottam meg magamban. – Siet oltani a tüzet, és ha időben elvégzi, és ha néhány percig

kitartunk még, talán megmenekülhetünk!”

Valdi csápjai vadul rángatóztak, mintha távoli jeleket akarna felfogni velük, mintha számunkra érthetetlen hangokra figyelne, a mi orrunkkal nem érzékelhető szagokról kapna üzenetet.

Váratlanul megperdült, és a korábbi futásirányra merőlegesen iramodott tova.

A füst egyre sűrűbb lett, egyre jobban fojtogatott, sőt itt–ott már lángnyelvek is látszóttak benne – nyilván egyikét száraz levél, tavalyi kóró is tüzet fogott. A távoli mennydörgés viszont arról tanúskodott, hogy Vágóék ismét társalognak, méghozzá meglehetősen heveséggel, amint azt a hangokból érezni lehetett.

Breki már aléltnak feküdt a tücsöknyakon, és tisztában voltam vele, hogy én sem soká bírom. Ha pillanatokon belül nem szűnik meg a füst, elvesztem az eszméletem én is – ami egyet jelentene a biztos halállal, hiszen mindketten leesnénk, és végérvényesen megölné a füst.

Egyszerre csak elsötétült előttem a világ, és már–már azt hittem, kihunyt a tudatom. De mégsem az történt, hanem az okos Valdi egy lyukba vitt minket, s mihelyt beszaladt, megfordult máris, megállt a bejáratnál, és harciasan kezdte visszafozni a beáramló füstöt

Sajnos ez reménytelen vállalkozás volt részéről.

Érzéketlen lábaimban millió hangya zszibongásával támadt fel újra az élet, egyelőre azonban még nem tértek annyira magukhoz, hogy képes lettem volna rájuk állni; így hát hasztalan igyekeztem elérni a bejárat tetejét, ahol a menekülés egyedüli lehetőségét láttam.

Miközben ujjaim lázasan kutattak támasz után a sikamlós tücsöknyakon, beleütköztek a nadrágomba tűzött túskegardba, mely a csodával határos módon nálam maradt a nagy rohanásban. A tuskével aztán már könnyen elértem a mennyezetet, s mélyen beleszúrva, jókora földdarabokat kezdtem kiforgatni onnan.

Valdi nyomban megértette, mit akarok, és ő is bontani kezdte rágóival a falat, amilyen magasan elérte. Sohasem hittem volna, hogy egy rovar ilyen értelmes lehet, a segítsége azonban rendkívül kapóra jött, és percek alatt légmentesen eltömtük a nyílást – gátat vetve ily módon a beáramló füstnek.

A kérdés most már csak az volt: meddig kell bezárva maradnunk? Azonkívül azt is jó lett volna tudni, mekkora a barlang, meddig lesz elég a levegő számunkra; továbbá nincs-e más lakó itt rajtunk kívül, és ha van, hát hol van: odakint a füstben, és éppen most készül majd hazatérni, vagy máris idebent van – netán karnyújtásnyira tőlünk, vagy egy távolabbi barlangrészen... Azzal természetesen tisztában voltam, hogy a tücsök érzékeny szaglásával felfogná a rejtőzködő házigazda szagát, csupán azt nem tudtam, hogy ez megtörtént-e vagy sem, ugyanis nem lehetett kizárni azt a lehetőséget, hogy halálos veszélyben lévén, még akkor is bejött ide velünk, ha tudja, hogy nem leszünk egyedül idebent.

A magam részéről tagadhatatlanul éreztem valamilyen különös szagot, ám sejtelmem sem volt róla, miféle állat szaga lehet – sőt az is elképzelhető volt, hogy a beáramlott kevés füstöt érzem.

Mindenesetre a tücsök nyugodtan viselkedett, semmiféle

tanújelét nem adta holmi idegen jelenlétnek. Miután elzártuk a nyílást, szépen elhátrált onnan, és nekilátott a csápjai tisztogatásának; ez utóbbi cselekvésére a jellegzetes cuppogató hangokból következtettem csak, hiszen töksötét vett körül minket.

Breki még mindig mozdulatlanul hevert a tücsöknyakon, ám a pulzusa erősen, normálisan vert, s ebből arra következtettem, bármi is az eszméletlensége oka, immár alvásba fordult az ájulás, tehát az a legjobb, ha pihenni hagyom.

Zsiborgó lábam viszont örülten viszketett, ezért sietve gyúrni, nyomogatni kezdtem, hogy minél előbb helyreálljon benne a vérkeringés, és használható legyen. Igyekezeteimet rövidesen siker koronázta, s leszállhattam végre Valdiról.

Brekit is levettem, és óvatosan elfektettem a földön, fejét az ölembe helyezve.

„Vajon mi lehet odakint?” – töprengtem; nagyon szerettem volna tudni, eloszlott-e már a füst, de végül is úgy gondoltam, ilyen rövid idő alatt nem sok változás történhetett, és fölösleges, sőt veszélyes lenne most bolygatni a torlaszt. Unalmamban inkább elővettem a zsebkésemet, és megpróbáltam markolat alakúra faragni a kőkénytüske végét, hogy könnyebben foghassam, forgathassam, ha a szükség úgy kívánja.

És akkor, ott a sötétségben – miközben a tücsök halkán mocorgott, és Breki békésen szuszogott – hirtelen megvilágosult előttem, hol vagyunk.

Az „óriások” dimenziójában!

Ez a *dimenzió*, vagyis a miénkkel „párhuzamos világegyetem” a háromdimenziós térnek valószínűleg ugyanazon a részén helyezkedett el, ahol a mi világunk is volt, és – mint láttuk – a megszólalásig hasonlított a miénkre, azzal a különbséggel, hogy itt minden százszorta nagyobb volt, mint nálunk. Valamilyen érthetetlen okból mi átestünk ide, és jelenleg nyilván két példányban létezzük a vöröslő nap alatt:

egy kicsi meg egy óriási példányban...

Meghökkentő volt ez a felfedezés, de biztosan tudtam, hogy igaz, mert hisz a kicsinyítés vagy a nagyítás fizikailag lehetetlen folyamatok lévén, egyedül ez az elképzelés adott kielégítő magyarázatot mostani körülményeinkre. Más kérdés, hogy ilyesmit eddig csak fantasztikus könyvekben lehetett olvasni, és a tudomány semmilyen kézzelfogható bizonyítékát nem adta még a több dimenziós világegyetem létezésének; azonban minden dolog elkezdődik egyszer: a bizonyítás éppen most kezdődött – mi kezdtük el ketten, azzal, hogy átkerültünk ide, és a saját szemünkkel győződünk meg róla, hogy létezik idegen dimenzió.

Na de hogy kerültünk ide?

És hogyan megyünk vissza a saját dimenzióinkba?

Hamarjában nem tudtam a választ egyikre sem a két kérdés közül, bár az elsőt illetően már volt egy föltevésem. Nevezetesen az, hogy valószínűleg szerepet játszott benne a sztereodiák szemlélése, hiszen mindketten azzal foglalkoztunk közvetlenül „átésésünk” előtt. Sztereoképet azonban máskor is néztem már, és bizonyára e percben is nézegetnek páran szerte a világon, és mégsem történik velük semmi; kellett tehát lenni még valaminek, és a kettő *együtt* eredményezhette, hogy ide jutottunk...

És rövid töprengés után már azt is sejtettem, micsoda.

Persze lehet, hogy tévedtem, de mégsem szabadulhattam a gondolattól, hogy éppen a két világ közt meglevő hasonlóságban keresendő az ok. Ez a hasonlóság – az eddig látottak alapján – olyan nagyfokú volt, hogy a méretektől eltekintve tulajdonképpen azonosságról beszélhettünk. Ez az azonosság igen nagy valószínűséggel a cselekvésekre, történésekre is vonatkozhatott; itt azonban már észlelhetők voltak kisebb eltérések – legalábbis *egyről* pontosan tudtam: a százszoros nagyságú hasonmásaink nem tartózkodtak hozzánk hasonlóan a nyugágyukban az átkerülésünk pillanatában. És azt hiszem, ez lehetett a kiváltó tényező, amelynek

következtében „átszippantódtunk” a helyükre, és ez feltehetőleg olyan különleges alkalom volt, mint a közmondásbeli fehér holló. Mellesleg azt sem tartottam kizártnak, hogy ilyen már máskor is, mással is előfordult – ami jól megmagyarázná bizonyos személyek nyomtalan eltűnését a Föld legkülönbözőbb pontjain.

Kétpéldányú létezésünk egyetlen dimenzióban viszont olyan bonyodalmakhoz vezethetett az uralkodó természeti rend szempontjából, amit elképzelni sem tudtam, csak abban voltam biztos, hogy képtelenség képtelenségre halmozódhatna általa. Egyre szilárdabbá vált bennem a meggyőződés, hogy az újonnan előállt helyzetről úgyszólván *nincsen* tudomása ennek a dimenzióknak, vagyis mi egyfajta dimenziós–potyautasok vagyunk, és csak addig lehetünk azok, amíg a kalauz észre nem vesz – amíg az óriásvilág tudomást nem szerez ellentmondásos, képtelen ittlétünkről. Talán ha ez kitudódik, akkor menten hazatoloncolnak, és újból helyreáll a rend... Persze a rend akkor is helyreáll, ha történetesen valami felfalna, agyontaposna minket, ám ez a megoldás nem volt a kedvemre, így hát azon kezdtem gondolkodni, hogyan lehetne tudomására hozni a világnak, hogy itt vagyunk.

Majdnem biztosra vettem, hogy nem elég egyszerűen odaállni valaki elé és felszólítani neki; az óriás esetleg azt hihetné, hogy káprázik a szeme, és pusztán ijedségből ránk lépne vagy hasonló... Valami precíz, minden vitát kizáró, megcáfolhatatlan bizonyításra lenne szükség; valami *gépi* dologra... Megvan!

Ha mondjuk az óriási bátyám lefotózná minket a sztereogépével, akkor részeivé, kellene válnunk egy valóság-hű, háromdimenziós képnek, ami természeti ellentmondás lenne, vagyis nem valósulhat meg. Márpedig fénytlenül rajta kéne lennünk a képen, ha ott vagyunk a lencsék előtt – ez is természeti törvény. Vagyis így olyan dilemma keletkezne, amiből csak úgy tud kilábalni az Óriásvilág, ha az exponálás pillanatában a megfelelő méretű

énünket állítja a lencsék elé – vagy senkit; mivel pedig nem valószínű, hogy az itteni Horváthot és Brekit csak úgy oda tudná pöndöríteni valahonnan a gép elé, egyetlen megoldás maradna számára: a fényképezés pillanatában visszaröppenteni minket a saját dimenziónkba!

Világosan éreztem, hogy igazam van, és ha sikerül lefotóztatnunk magunkat az óriás–Pityuval, akkor minden megoldódik... Hirtelen eszembe jutott, hogy Pityu azt ígérte, lefotózza a taticámat, és ha ezt ígérte az óriás–Pityu is az óriás–Jancsinak, akkor nem kellett mást tennünk, mint a kellő időpontban odaállni a lencsék elé – vagyis bejutni a kertbe, a taticához, és felmászni rá!

Ez tulajdonképpen nem is volt lehetetlen; az óriások számára ötször lassabban múlt az idő, mint nekünk, s mivel én úgy háromórás tartamúra becsültem ittlétünket, még lehetett két óránk a visszaérkezésig – ugyanis Pityu csak egy óra múlva szándékozott fényképezni, amikor a nap a taticánkra süt.

Két óra ugyan elég kevés a visszaútra, de ha a tücsök szalad velünk, illetve ha nagyon gyorsan szalad; és ha nem merülnek fel váratlan akadályok az utunkban, és ha találunk módot a kanálison való átkelésre és ha...

– Hol vagyok? – nyöszörgött Breki álmatagon, mire sietve emeltem fel ölemből a fejét, ahol pihent.

– Minden rendben – nyugtattam meg, és elbeszéltem neki röviden, mi történt. Aztán gyorsan elhadartam neki a dimenzióelméletet is, de sehogy sem akarta megérteni.

– Hogyan lehetne két világ egy és ugyanazon helyen – tamáskodott –, amikor az egyik százszor nagyobb a másiknál?

– Olyasféleképpen, mint az egybeeső egyenesek – próbáltam magyarázni, de csak tovább hümmögetett.

– És hogyan lehetnek azonosak a cselekvések, ha nálunk ötszörte gyorsabban megy minden?

– Sejtelmem sincs róla – feleltem őszintén. – Találgatni persze lehetne a dolgot, de nem sok értelme van, ezért

fölösleges foglalkoznunk vele... Inkább azon kéne igyekeznünk, hogy minél előbb megkezdhessük a visszautat – tekintettel a megváltozott helyzetre, hiszen ilyenformán *ezek a Vágóék* nem *azok*, akik a mi Földünkön vannak, vagyis odahaza a legnagyobb nyugalommal véghez vihetik, amire készültek, és amit itt, hála a közbelépésünknek, talán nem sikerült megvalósítaniuk; legalábbis remélem, hogy a szer teljesen elégett már... Gyere, dobjuk szét a torlaszt!

Nekiláttam a leomlott föld eltakarításának, abban a reményben, hogy a füst már eloszlott odakint, ám alig ragadtam meg az első göröngyöt, valami a hátamnak ütközött, és igyekezett az omladékba nyomni.

Kemény, bökös dolog feszült nekem, és eltartott néhány pillanatig, amíg ráébredtem: Valdi hátsó lába csupán!

– Nyugi, Valdi! – szoltam reszelősen. – Mi jut az eszedbe? Nem vagy te rák!

Meg akartam simogatni a szárnyát, de amint rátettem a kezem, éreztem, hogy remeg.

– Horváth – súgta Breki fogvacogva. – Valami van ott a sötétben!

Jéghideg ujjai a karomra fonódtak, s reszkető teste szinte felborított, mikor félelmében hozzám simult.

Most már én is hallottam egy nagy test motozását közvetlen előttünk; fülemben különös szuszogás visszhangzott, orromat facsarta az idegen bűz.

Megérkezett a barlang gazdája!

Valdi már–már odapréselt minket a leomlasztott földhöz, ezért Brekit magamhoz szorítva, gyorsan a hátára szökkenem; ösztönösen cselekedtem így – talán azért, mert a tücsök volt az egyetlen biztos támpont a sötétben.

A következő pillanatban hallottam, hogy az ismeretlen, nagy testű állat felénk lódul.

Villámgyorsan játszódtak le az események.

Valdi hátralendült, én pedig – a tehetetlenség következtében – előrebillentem, s a jobb kezemben szorított tüske–kard, melynek hegyét ösztönszerűleg előreirányoztam, teljes erővel fúródott egy testbe.

Rettentő bömbölés követte a találatot!... A támadó visszarándult, csaknem magával vonva engem is, de szerencsére kicsúszott belőle a tüske. Aztán hallottuk, hogy valami rugdal és csapkod a sötétben, fájdalmas ütés érte a derekam – majd megszűnt a robajlás, a zajok távolodtak, s néhány másodperccel később ismét csak hárman voltunk az odúban.

– El... ment?... – susogta Breki alig hallhatóan.

– El – feleltem, erősen remélve, hogy az igazat mondom. – Gyorsan szabadítsuk fel a bejáratot!

Valdi már akkor sebesen kaparta a torlaszt, és akkora rögöket dobált szét, hogy elállt a lélegzetem, mikor egyik a mellemnek vágódott.

Percek alatt kijutottunk a szabadba, és határtalan megkönnyebbüléssel tapasztaltuk, hogy a sárga füst eloszlott időközben, és a tűz sem kapott lábra a nedves növényzetben; itt–ott látszottak csak megszenesedett fűcsomók, s alig egy–két helyen kanyargott vékony füstcsík az ég felé.

– Megmenekültünk! – mondtam körülszemlélődve. – Legalábbis a füsttől és a tűztől... De most kotródjunk el innen, mielőtt az a pocok vagy egér vagy micsoda visszajön, hogy számon kérje tőlünk a sebesülését.

Felpattantunk a tücsökre, és arrafelé irányítottuk, ahol a zsák volt, mert szerettem volna tudni, mi lett vele. Azonban csak a hült helyét találtuk, így hát máris továbbmentünk, egyenest a tutajhoz. Ott volt most is a parton, mellette a sekély vízben pedig ott feküdt a halálporos zsák; tekintélyes lyukat égetett rajt a tűz, a benne levő szer viszont nem égett el

mégsem, legalábbis nem maradéktalanul, mert válósággal forrt még a víz körülötte, és egész halvány, fehér füst szüremlett felfelé.

Valószínűleg az történt, hogy az egyik csibész felragadta az égő zsákokat, és egyszerűen belevágta a vízbe, hogy a tüzet eloltsa; arról azonban megfeledkezett, hogy a benne levő anyag tüstént reakcióba lép a vízzel, és gyakorlatilag megsemmisül; persze az is lehet, hogy tisztában volt ezzel, de a tüzet nem tudta másként eloltani – pedig az fontos volt, mert a sárga füstöt már messziről észrevehették, és számolniuk kellett a falubeliekkel.

– Elhúzták a csíkot a gazemberek – mondtam tünődve. Ebben a dimenzióban már biztos, hogy létrejön a természetvédelmi terület... Most még otthon is el kéne érnünk ugyanezt!

– Akkor mire várunk? – sürgetett a lány felvillanyozódva.
– Mutasd az irányt, és máris indulhatunk!

– Sajnos, az nem olyan egyszerű! – sóhajtottam. – A helyzet az, hogy méreteinkhez képest jelenleg tíz kilométerre vagyunk a kanálistól, onnan, újabb háromra az óriás–Horváthék kerítésétől, és a kerítéstől is majdnem két kilométer az út a virágokig. Mindezt körülbelül másfél óra alatt kellene bejárnunk, és még akkor is hátravolna a felkapaszkodás a tátikára. Akármilyen gyorsan fut is Valdi, kétkem, hogy lenne elég kitartása ekkora úthoz, különösen azután, hogy egyszer már megtette idefelé csaknem az egészet.

Távoli zúgásra figyeltem fel; fokozatosan erősödött, dübörgéssé vált, és a gyomok fölött előbukkant a zaj okozója, egy hétméteres, sötétbarna hím szarvasbogár. Ferde szögben hasította a levegőt, karmos lábai céltalanul lógtak, szárnyfedői széttárultak, s alóluk hosszú, homályos foltokként nyúltak ki a gyorsan pergő repülőszárnyak. Iszonyú nagy agancsai mellett bármely szarvasagancs eltörpült volna.

– Szarvasbogár! – visította Breki boldogan. – Hű de klassz! Öregeeeem!

– A Tölgyesben van a tanyájuk – mondtam. – Nem tudom, mit keres erre ilyenkor...

– Miért? Talán nem szabad neki? Majd pont téled kér engedélyt, mikor és hova repüljön!

– Megvan! – kiáltottam fel boldogan, rá sem hederítve a pattogására. – Repülni fogunk mi is! Készítünk sárkányrepülőket!... A szél éppen kedvező; igaz, hogy idelelt most nem érezni, de ha föl nézel, láthatod, minden fának a falu felé dől a teteje.

– Fel akarsz mászni a fahegybe? – szörnyülködött. – Hiszen az tovább tartana, mint gyalog hazamenni!

– Egyáltalán nem kell felmászni odáig – vettem ellen. – Azt hiszem, már néhány óriásméterrel a föld felett elég erős a szél ahhoz, hogy hazáig repítsen bennünket... Ugyanis ez az egyetlen lehetőségünk az időben történő visszaérkezésre.

Arról azonban nem tettem említést, hogy korántsem veszélytelen a légi út, hisz a levegőben még a vak is látna minket, és ami csak észrevesz, az nekünk támadhat mind. Ez a veszély ugyan a földön is létezett, ámde ott esetleg elugorhattunk a támadó elől, vagy eredményesen forgathattam a túskekardot, míg a levegőben szó sem lehet ugrálásról, és a kardot is csak nehezen használhatom. Ugyanakkor viszont a rövidebb út kevesebb veszedelmet jelent, s ha beválik a számításom – ha néhány perc alatt átsuhanunk a távon, és a kertünkben érünk földet –, akkor talán nem is találkozunk semmivel az úton.

Persze azzal is tisztában voltam, hogy a sárkányépítés sem gyerekjáték. Normális körülmények között meg sem kíséreltem volna, hogy pontos tervrajz, megfelelő anyagok és munkaeszközök híján ilyesmibe fogjak; egyedül pedig semmiképpen sem vállalkozhattam volna rá, már csak a szükséges szakmai tudás hiánya miatt sem. A közeli hegyekben már kétszer szenvedtek halálos balesetet a sárkányrepülők, és mind a két esetben a házilag barkácsolt sárkány volt az ok. Szóval, mondom, nagykoromban meg sem

kísértem volna ilyen örültséget, ám a jelenlegi viszonyaink között nem tartottam veszélyesebbnek, mint a földön való kóborlást – ahol szintén az életünkkel játszottunk minden pillanatban. A levegő viszonylagos sűrűsége, az aránylag rendkívül kis súlyunk s a tény, hogy nagyobb magasságból történő zuhanást is baj nélkül átvészélhetünk, mind a tervem mellett szóltak.

Még így sem foghattam volna a dologhoz a siker reményével, ha a bratyóm nem hord haza egy ideje mindenféle sárkányrepülőkkel foglalkozó újságot, képet, könyvet, szakmai leírást – melyeket kíváncsiságból én is megszemléltem. Volt a papírok közt egy precíz tervrajz is, egy magyar sárkány terve, az *Uhu*, amelynek a szárnya nagyjából háromszög-alakú volt. Annak idején tüzetesen áttanulmányoztam a tervet, s noha nem gondoltam rá, hogy valaha is építsek egy Uhut, a szarvasbogár láttán most egyszerre tudtam: repülnünk kell!

A vízben levő zsák éppen megfelelt a célnak, csak le kellett hasítani belőle a megfelelő méretű darabot, és máris, nekiláthattunk az építésnek. Mivel a bugyborékolás jóformán megszűnt körülötte, és nem szállt már a fehér füst sem, úgy véltem, nem kockázatos a megközelítése. Egy heverő nádszálat némi erőlködéssel rátámasztottam a zsákra, s a keletkezett hídon átszaladtam rá.

Természetesen Breki is követett, csak Valdinak nem akaródzott a víz fölé merészkedni – így hát izgatottan téblábolt a parton, mivel nem tudta, visszajövünk-e még.

Először azt terveztem, hogy nylonból készítjük a sárkányt, de amikor nagy darab sértetlen papírt találtunk, rájöttem, az sokkal jobban megfelel, hiszen csak megfelelően kell hajtogatni, és a természetes merevsége máris ugyanolyan szilárd vázat eredményez, mintha a nyront külön nádszálakkal, száraz fatörzsekkel merevítenénk – arról nem is szólva, hogy így egy csomó munkától megmenekülünk, márpedig az idő most mindennél fontosabb számunkra.

Háromrétegű, világosbarna papír alkotta a zsákot, de én csak két rétegből hasítottam ki a szükséges darabot, mert úgy véltem, az is bőven elegendő. A nylonzsák szélén fehér kötélre bukkantunk – az óriáscérnára, amivel a zsákot összevarrták –, és természetesen kifejtettük azt is; ezzel megint nyertünk időt, mert így nem kellett fülevélből fonnunk a szükséges kapaszkodófogantyút, ülökét.

Óvatosan kicipeltünk mindent a tutaj mellé, s a meglehetősen sima talajon, ahol egy esetleges szélrohamtól is védve voltunk, nekiláttunk az összeszerelésnek.

– Még el sem mesélted, hogyan kerültetek ki a csigaházból – szóltam, behajlítva középen a papírt, és egymásra fordítva a négy réteget. – Valami lyuk volt alul, ahol kimásztatok?

– Jaj, ezt még csakugyan nem tudod! – lelkenedett. – Borzasztóan megijedtem, mikor a házat felfordítottad, ráadásul Valdi is rám esett, és majdnem agyonnyomott. Igazán szólhattál volna, hogy felborítasz minket!

– Most nem erről van szó – kezdtem ugrálni a behajtott papíron, hogy a rostok jól megtörjenek, és szilárdra tegyék a repülő gerincét. – Mi történt azután?

– Azután kettesben maradtam Valdival, és mikor megnyugodott, azt hittem, rettentő unalmas lesz a várakozás, amíg visszaérkezel. Meleg volt, és csend meg derengő félhomály, s én úgy éreztem, sokkal jobban félek, mintha veled lennék, a fűdzsungel ezernyi veszedelme közt. Aztán

egyszerre csak Valdi megveszett.

Az egymásra préselt papírokat leszorítottuk a földre, majd a zsebkéssel nekiláttam kiszabni a szárnypárokat.

– Megveszett?! – csodálkoztam.

– Legalábbis azt gondoltam akkor – folytatta. – Váratlanul felhangzott az a borzalmas csattogás, amit már hallottunk korábban, de szerencsére tompítva ért hozzánk a csigaház miatt, és kimondhatatlanul örültem, hogy nem fenyeget a megsüketülés veszélye. Valdi azonban halomra döntötte reményemet a csigaházzal együtt, amelyet könnyedén felfordított, és a következő pillanatban ismét a szabadban voltunk. Aztán odaperdült mellém, és hevesen mozgatta csápjait, mintha azt kívánná értésemre adni, üljek a hátára. Azt hittem, neked történt bajod, és ő meghallotta, és most oda akar vinni hozzád, így hát különösebb gondolkodás nélkül a nyakára pattantam, és máris elindultunk. A zenebona még mindegyre tartott, s miközben rohantunk, egyre nőtt bennem az irántad érzett aggodalom. Nem is tudom, mi mindent elképzeltem akkor, és borzasztóan szerettem volna már odaérni hozzád. Pedig valójában egyre jobban távolodtunk tőled – amit akkor még nem tudtam, szerencsére. Hirtelen egy kis tisztásra értünk, s a fülsértő zaj menten elhallgatott, mintha éles késsel elmetszették volna. Valdi megtorpant, s amikor félig kábán a rengeteg ütődéstől felemeltem a fejemet, láttam, hogy egy másik tücsök áll előttünk, úgy harmincméternyire. A megszólalásig hasonlított Valdira, és hosszú másodperceken át mozdulatlanul figyelték egymást... Aztán Valdi egyet rúgott magán, én lerepültem róla a füvek közé. Ekkor ismét felhangzott a rémisztő csattogás, és most már be kellett fogni a fületem, hogy meg ne süketüljek tőle; de még így is elég jól hallottam.

Kis szünetet tartva elhallgatott, majd huncut mosollyal az ajkán így szólt:

– Tudod, mi volt a zaj?

– Mi? – kérdeztem, fel sem nézve a munkából, bár

tagadhatatlanul érdekelt a dolog.

– Tücsökciripelés! – vágta rá diadalmasan. – Ezúttal Valdi koma zendített rá, és még azt is láttam, hogy a szárnyait megemeli kissé, és csiszálja őket egymáson.

– Hát persze! – mondtam. – A szárnyaival kelti azt a hangot, így csalja magához a nőstényeket.

– Szóval tücsökzene volt az a fültépő csattogás; és Valdi magasra emelte a hátát, s csak úgy rázkódott bele. Aztán egyszerre a másik is rázendített!... Mondhatom, legszívesebben a föld alá bújtam volna, hogy ne halljam őket... Hol Valdi hallgatott el, majd hirtelen rákezdett újra, hol a másik tett ugyanígy – mintha hangpárbajt vívnának. Végül mindketten elhallgattak, és óvatosan lépdeltek egymás felé; olyan érzésem volt, rettentő dolgoknak leszek a tanúja, de képtelen voltam elfordítani róluk a tekintetem. Először csak megtapogatták egymást a csápjaikkal, majd hátraugrottak, és Valdi hegedült egy kicsit. Aztán összeakaszkodtak, nagyra tárult rágóikkal harapdálták egymást – mintha nem is békés tücskök, hanem megvadult farkasok vagy tigrisek lennének. Csata közben el is tűntek néha a szemem elől, míg egy ilyen eltűnés után két tücsök helyett egy emelkedett ki csak a növényzetből. Szerencsémre Valdi volt az... Kissé még mindig izgatottnak látszott, de lassan lecsillapult, és a szokott barátságos módján közeledett felém, és kért, hogy üljek a hátára. Szorongva bár, de megtettem, és nyomban futni kezdett velem visszafelé; pontosan kiszimatolta, merre vagy, és végül is éppen a legjobbkor érkeztünk, nem igaz?

– De igaz – bólintottam megkönnyebbülten. – És kösz a megmentést.

– Ugyan, hagy! – legyintett nagylelkűen. – Ha minden életmentés után hálálkodunk, sohasem fogyunk ki a beszédből.

– Te is meg szoktad köszönni – emlékeztettem, cuppanós pusztit nyomva az arcára. – Hála és köszönet!

– Szóra sem érdemes – mosolygott elkerekült szemmel, és kipirult kissé. – Ööööö ... izé ... mondd csak, már régebben

is akartam kérdezni: miért szeretnél te *ökormókus* lenni?

Furcsa módon az ő szájából csöppet sem hangzott sértőn az elnevezés.

– *Ökológust* akartál mondani? – néztem végig a takarosan kivágott szárnyakon, és zsebre téve a kést, a gerinchez léptem, hogy lyukakat fúrjak rá a tüskekarddal a kötelek számára.

– Úgy van – bólintott, és kérdően meredt rám, mintha ez lenne a legégetőbb problémája. – Nem akarsz inkább valami szakmát választani? Egy jó, *pénzes* szakmát? Vagy olyan sokat keres az ökológus?

– Nem hinném – feleltem tétován. – De nem mindig a pénz a fontos. Tudod, a környezetvédelem egyre fontosabbá válik a technika fejlődésével, ugyanis ha mindenki csak a saját feje szerint tevékenykedne, ha csak arra lenne tekintettel, ami az ő közvetlen érdeke, akkor rövidesen már a pénz sem lesz túl fontos, mert nem lesz szükségünk rá.

– Hogyhogy? – nézett rám értetlenül, a nylonzsák kötelét bogozgatva, mivel összegabalyodott kissé.

– Hát például Brazíliában van a világ erdeinek egyhatod része. Ezek a fák termelik a világ oxigénkészletének a negyedét. Most viszont már évek óta irtják az erdőt, és kiszámították, hogy kétezerötre ki fogják irtani; akkor tehát negyedével kevesebb oxigénünk lesz, ugyanakkor pedig a Föld lakossága majdnem a kétszeresére nő. Érted?

– Na és ezt azok nem tudják? A favágók nem tudják ezt?

– De tudják, csak a pénz jobban érdekli őket, mint az, hogy lesz-e levegőjük az unokáiknak.

– Na és mit tesz ez ellen az ökológus? Megtiltja a favágást?

– Azt sajnos még nem tudja – mondtam. – De valahol el kell kezdeni a harcot; ha a világon nagyon sok ember állna ki a biológiai ésszerűségek mellett, akkor esetleg el lehet érni valamit... Egy biztos: az emberiség addig tud csak létezni, amíg természet is lesz, amíg lesznek növények, állatok, tiszta víz, levegő meg minden. Ha a természet túl kicsivé zsugorodik, akkor az emberek kihalnak majd, mint az

óshüllők.

Halk, berregő zúgással méteres, halványbarna rovar vágódott a mellettünk imbolygó fűtörzsre, és szapora futással felénk iramodott. Karcsú, hosszúkás teste volt, feje hasonlított kissé a tapíréra, és egész testét elszórtan rőtaranycsíkok fedték.

– Na és nem lehet majd föld alatti városokban élni? – firtatta Breki, észre sem véve a közeledőt. – Ahol mesterségesen állítják elő az oxigént, a vizet és az enivalót?

Ahogy a rovar közeledett a lányhoz, egyre lassabban, óvatosabban mozgott, s végül már csak lopakodva osont előre. Lábszárain sűrűn álló, fűrészfogszerű kampók látszottak, tora alól pedig kiemelkedett a két helyen behajlított, áttetsző ormánya, melynek belsejében sötét szár húzódtott.

– Lehetne élni föld alatti városokban – mondtam. – De akik ott élnek, azok már nem lesznek olyan emberek, mint mi. Azok valami *mások* lesznek... De ha...

Az ismeretlen rovar már csak két méterre lehetett Brekitől. Hirtelen ráébredtem, hogy nem a szakkörön vagyok, ahol beszámolót kell tartanom a környezetvédelem fontosságáról, hanem az Óriásvilág mikrokozmoszában, vérszomjas ragadozók között... A gondolat sebességével szökkenve előre, teljes erővel csaptam a túskekardot a támadni készülő ízelőlébe, és az csaknem kettészelten zuhant le a földre.

– Mi történt? – riadt fel Breki sápadtan.

– Semmi különös. – feleltem. – Meg akart kóstolni egy poloska, de elintéztem. Ott van, látod?

– Kösz! – rebegte, és annyira megingott, hogy tán el is esik, ha nem kapom el gyorsan a derekát.

Néhány másodpercig behunyta szemmel pihegett a karomban, aztán rám tekintett; a haja még mindig össze volt kötve az álla alatt, s amikor szokott mozdulatával rántott egyet a fején, ezúttal nem repült válla mögé az előreomló haj tömeg. Nyomban rájött erre ő is, mert a bal keze, mellyel a homlokába lógó tincset szokta félrekapni, megtorpant félúton.

– Megcsókolhatsz, ha akarsz – mondta komolyan, és szétnyíló ajkai közül előcsillantak hófehér fogai.

Tisztában voltam vele, hogy halálosan megsérteném, ha visszautasítanám, de őszintén szólva semmi értelmét nem láttam a visszautasításnak; alapjában véve nagyon szemrevaló lány volt, és minél tovább néztem, annál inkább rájöttem, hogy szép.

Nektár ízű volt a csókja; nem tudom, meddig tartott, de óráig semmi esetre sem, mert amikor befejeztük, a nap még mindig ugyanott állt, mint mikor elkezdtük.

Aztán befűztük lyukakba a köteleket, megkötöttük őket, majd a szárnyakat egyméternyre a gerinc fölött széjjelhajlítottuk, és ugrálással itt is megkeményítettük a törésvonalakat.

Talán egy órát vett igénybe a sárkánykészítés, vagyis ha a számításom beválik, és valóban lehet repülni vele, továbbá, ha simán és gyorsan lezajlik a légi út, akkor kényelmesen odaérhetünk a fényképezőgép lencséi elé.

A sárkányrepülő nagyjából két, egymáshoz csatolt, egyenként tíz méter hosszú háromszögre hasonlított, melynek közepén lógott a kötélzet. Könnyedén emeltük fel a szárnyak közepénél fogva, és különösebb nehézség nélkül indultunk vele a ferde égettörzshöz, amelyet rajthelyül választottam; már jó magasra értünk az érdes kérgű torzson, amikor észrevettük, hogy Valdi nincs a közelünkben.

– Talán tudta, hogy úgysem vihetnék magunkkal – vigasztaltam Brekit, aki egészen elszontyolodott a tücsök miatt, és gyanúsán szipákkolt.

Felfelé haladva a szél egyre erősödött, mígnem annyira erős lett, alig bírtuk tartani a sárkányt.

– Álljunk meg! – mondtam egy idő után, bár még nem értük el azt a magasságot, amit szerettem volna. – Nem mehetünk tovább, innen kell indulnunk.

Belebújtunk a hevederekbe, és amennyire lehetett, előrementünk a fa oldalán. Lábunk előtt, a messzeségben,

kéklő hegláncként húzódott a kanálisparti gyékényöv, s azon túl már inkább csak sejteni lehetett a kertünket – óriás–Horváthék kertjét! –, bár a gyümölcsfák hatalmas tömege még ebből az irdatlan távolságból is kivehető volt.

– Félek! – súgta Breki a hátam mögött.

– Kapaszkodj belém jól, és indulás! – vezényeltem. Azzal elrugaszkodtunk a fától, és bátran kilódultunk a semmibe.

A szél tüstént belénk kapott, s akkorát lendített rajtunk, hogy messze kiröppentünk a lapály fölé. Olyan hat–hét száz méter magasan lehattunk, és eleinte még emelkedtünk is valamiké; legnagyobb megkönnyebbülésemre a sárkány remek konstrukciónak bizonyult.

– Jól vagy? – kérdeztem a mögöttem lógó Brekitől, aki úgy kapaszkodott belém, mintha attól tartana, menten lezuhan.

– Voltam már jobban is – vallotta be. – Nem merek lenézni. Magasan vagyunk?

– Eléggé. S ami a fő, gyorsan haladunk előre.

– Mondd csak, rájöttél már, mitől vörös a nap, miért nem olyan az is, mint minálunk?

– Azt hiszem, rá – feleltem, mivel csakugyan gondolkodtam a dolgon. – Szerintem arról van szó, hogy a napot mi százszor vastagabb légrétegen keresztül látjuk, mint az óriások, és a levegő sokat elnyel a fényéből. Hasonló ez ahhoz, mint amikor hajnalban vagy alkonyatkor nézzük a napot otthon; olyankor is a vastagabb légréteg miatt vöröslő. Azt hiszem, itt a lenyugvó napot már egyáltalán nem is látnánk a légtömegtől; számunkra már kora délután elkezdődne az éjszaka.

Légi utunk nagyjából megegyezett az útvonallal, amelyen idejövet haladtunk, s amikor a kökénybokrot és a meredélyt elhagyva a szemembe villant valami fehérség, nyomban eszembe jutottak a liliputiak, akikről az események forgatagában teljesen megfeledkeztünk.

„Az őrtorony!” – borzongott át rajtam a felismerés, és egyszeriben rádöbentem arra, hogy akiket mi törpéknek tartottunk, azok hozzánk hasonló emberek lehetnek – talán éppen a Földről való, hozzánk hasonlóan idekerült szerencsétlenek. „Meg kellene menteni őket! – támadt fel bennem a segíteni akarás. – Lehet, hogy sejtelmük sincs róla, hogyan lehetne visszajutniuk a Földre.” De hirtelenjében

mégsem tudtam rászálni magamat, hogy leszálljak közéjük, s amikor jobban szemügyre vettem a tömören álló kis csoportot, leesett az állam a bámulattól: zöldszárú, hófehér virág volt, amit én őrtonyoknak véltem, s a felül levő, kúp alakú virágfüzért kicsiny, alig egy óriáscenti nagyságú, hófehér virágok alkották, amelyek meglepően hasonlítottak holmi kezeslábba bújt, sisakos vitézekre.

– A liliputiak megszűntek létezni! – szoltam hátra a lánynak. – Ott van lent az őrtonyuk, látod? Az a neve, hogy vitézkosbor, ha nem tévedek. Méghozzá egy ritka, fehér változata, azért is nem ismerem fel már korábban.

Sikerült az állítólagos szoborra is vetnem egy pillantást, és innen a magasból már egészen olyan volt, mint egy nagyobbfajta állatnak a gerinccsigolyája.

– Hát az alagút? – hüledezett Breki. – Azt valaki mégiscsak építette!

– Azt hiszem, az meg egy közönséges pocokjárat – válaszoltam. – A pocok ugyanis...

De nem értem rá kifejteni bővebben a dolgot a felhangzó sikoly miatt.

– Darázs! – sikított Breki. – Megtámad a darázs!

Szorosabban markolva a kezemben tartott túskekardot, a jelzett irányba rántottam a fejem.

Méter hosszú, légy formájú rovar lebegett mellettünk, a szárnyaitól eltekintve szinte mozdulatlanul. Szárnyai oly gyorsan mozogtak, hogy csak homályosan lehetett látni őket, a hangjuk pedig komoly, egyenletes zúgás volt, mint egy megbízható gépezet. A fekete–arany keresztcsíkos potrohával valóban hasonlított kissé a darázsakra.

– Semmi vész! – mondtam fellélegezve. – Ez csak egy közönséges zengőlégy. Teljesen ártalmatlan, sőt még hasznos is, mert a lárvája levéltetűvel él.

Ekkor sűrű villámként vágódott elő valahonnan egy kétméteres, bordó szemű óriásrovar, amely karcsú testű dongóra vagy bögyölyre hasonlított, s a testét fekete és

szürkésfehér szőrök fedték.

Szörös–tüskés lábaival megragadta a zengőlegyet, rövid szipókáját a nyakába vágta, s egy közeli ökörfarkkóróra szállt vele, hogy kiszívja nedveit.

– Szegéééény! – sajnálkozott Breki. – Mi kapta el?

– Rablólégy... Az egészben csak az a jó, hogy nem mi voltunk az áldozatok... Bár még lehetünk – tettem hozzá borúlátón; és mert az ördög rendszerint megjelenik, ha beszélnek róla, előttem is megjelent egy óriás–szitakötő. Nagyjából úgy festett, mint a kanálisnál látott, de kissé több sárgát viselt a potrohán, míg a másiknál inkább a kék szín volt túlsúlyban.

– Mit teszünk, ha nekünk támad? – susogta Breki a fülembe.

– Megkísérlem a szemébe döfni a kardot – feleltem, remélve, hogy megfelelő harcmodort javaslok. – De talán nem mer nekünk jönni, hiszen sokkal nagyobb nála a sárkányunk; valószínűleg csak a kíváncsiság hajtotta ide.

Sebesen suhantunk tova a táj fölött, ám a szitakötő könnyedén kitartott mellettünk – szökkenve sikló repüléssel, megzörrenő szárnyakkal –, s a keletkező légörvények időről időre megtáncoltattak bennünket. Nem tudom, hogyan végződik az ügy, ha nem bukkan fel előttünk az óriáseMBER; a közeledését nem láttuk, de egyszerre csak ott volt, és hatalmas léptekkel jött az irányunkban.

A szitakötő elkotródott, és mi megigézve bámultuk a hegy nagyságú Szakáll Vili bácsit, aki most is viselte az önkéntes rendőrök világoskék karszalagját. Alig egy óriásméterre haladt el alattunk – mivel időközben jócskán lecsökkent a kezdeti magasságunk –, és szúrós szemmel kémlelte a távot. Másodpercek alatt magunk mögött hagytuk, és dülöngélve szálltunk el a fénylő tükörként heverő, mozdulatlan vizű kanális fölött.

– Alighanem észrevett valamit az öreg – véltem. – Bizonyára a füst keltette fel a figyelmét; bár az is lehet, hogy a

menekülő Vágóékat pillantotta meg, és most arra kíváncsi, mi járatban voltak az égernél.

A szél lassan kezdett alábbhagyni, s mivel sejtelmem sem volt róla, miként lehet magasabbra emelni egy sárkányrepülőt, tudomásul kellett vennünk, hogy egyre gyorsuló iramban süllyedünk lefelé. Az utunk nagy részét már megtettük ugyan, s némi szerencséivel még a kertbe is bejuthattunk – de semmi szín alatt sem egész a virágokig.

A sövénykerítés karói már kivehetőek voltak a távolban, de még jobban az előtte sötétlő csalánerdő, és önkéntelenül elborzadtam a gondolattól, mi lenne, ha a csalánok közt kéne földet érnünk... Jól látszottak már a fűrészes élű, hatalmas levelek, a szárazon meredező hegyes szőrököt azonban inkább csak sejtettem, mint láttam.

Az egyik levélen fémes csillogású, kenyér forma bogarak lapultak arany, zöld meg vörös színekben ragyogva, és olyan szépek voltak, mint a nagy szobánkban álló tekintélyes eoizin szobor, amit apu kapott egyszer, amikor megnyerte a megyei szántóversenyt; később sajnos abba kellett hagynia a traktorozást, mert nem bírta a szervezete.

– Mi jön ott? – súgta Breki, jobb felé mutatva.

A távolból repülő alak közeledett szélvészgyorsasággal; mielőtt felocsúdhattunk volna, már előttünk is volt és fehér hasát felénk villantva elsüvített fölöttünk, akár egy lökhajtásos repülőgép.

Egy pillanatig tisztán láttam az óriásfecske fénylő, fekete szemét, szétnyíló csőrét – de mégsem kapta el a papírsárkányt minket pedig valószínűleg észre sem vett alatta.

A keletkezett légörvények hatalmasat dobtak rajtunk – a rét megperdült, valami pattant. Breki sikoltott...

Pörögve zuhantunk le a csalánokra, és a látvány egészen összefolyt előttem.

Hajszálynyra a csalánerdő fölött sikerült kivennem a sárkányt a dugóhúzóból: máig sem tudom, hogyan talán nem is én vettem ki, hanem a szél –, ám egyszerre ismét vízszintesen voltunk, és őrtítő iramban suhantunk el két csalán teteje között: egy tizedmásodpercre felvillantak rajtuk a csalánszőrök – mintha üvegből lettek volna, félig töltve zöldes folyadékkal.

Időnk sem volt az újabb ijedségre, már ismét lefelé íveltünk, és eszeveszett gyorsasággal száguldottunk a kerítésnek. Hiába volt minden igyekvésem, nem tudtam magasabbra szöktetni a sárkányt, így hát abbaahagyva a meddő próbálkozást, arra ügyeltem csak, hogy átsuhanjunk a kerítés lécei között. Helyenként tízméteres rések is akadtak, s úgy véltem, ha kellően elfordulunk, sikerülhet átröppenni az egyikén.

A jó szerencse ezúttal csakugyan mellettünk állt, mert pontosan egy széles rés felé rohantunk.

Nagyot rántva döntöttem ferdére a sárkányt, a manőver azonban csak részben járt sikerrel, mert az egyik szárnyvég nekiütközött a szálkás cölöpnek, amitől csaknem teljesen megperdültünk; neki vágódott a kerítésnek a másik szárny is, majd bukdácsolva zuhantunk lefelé, és hatalmas zökkenéssel értünk földet a kerítésen belül...

Eltartott pár pillanatig, míg magunkhoz tértünk a kényszerleszállás okozta kábulatból, és kibogozva magunkat és egymást a kötelekből, kikászálódhattunk az összegyűrt szárnyak alól.

Szív alakú, hatalmas bablevelek borultak fölénk, s a zezugos ereiken átderengő napfény különös mintákra bontotta a felületet... Félméteres katicabogár szaladt az egyik levélszélien; a végére érve topogott egy kicsit, forgolódott majd szétcsapta hétpettyes, vörösbarna szárnyfedőit, és előugrottak áttetsző, barna repülőhártyái; ám alig kezdte el pergetni őket, a

rajt meghiúsult valamiért, s ahelyett hogy a levegőbe emelkedett volna, a talajra pottyant...

– Katica... – mondtam, hogy megtörjem a csendet, ami körülfogott.

– Tesséééék! – nyújtotta el Breki a szót, s ettől egyszeriben rádöbentem: hiszen Katalin a neve, és a barátnői Katicának hívják.

– Nem neked szoltam – közöltem kissé zavartan. – Csak azért mondtam, hogy „katica”, mert láttam egy katicabogarat ...

– Igazáááán? – nézett széjjel a bogár után. – És most merre menjünk?

A gondosan kigazolt kultúrterület sivár pusztaságnak hatott a gyomok zölden burjánzó dzsungele után, és már a földön állva is messzire láthattunk. Természetesnek vettem, hogy a kert is megegyezik a miénkkel, így hát rövid szemlélődés után betájoltam magam, és a túskekardot nadrágomba tűzve, kézen fogtam Brekit – azazhogy Katicát.

– Induljunk! – mondtam. – Ha a becslésem nem csal, akkor az óriás–Pityu még nem kezdte el a fényképezést; de most már rövidesen odafordul a nap a virágokra – sőt lehet, hogy már oda is ért. Legjobb lesz, ha futunk, amíg bírjuk.

A babok alól kiugrottunk az útra, és hosszú, egyenletes szökkenésekkel rohantunk. Először úgy terveztem, keresztülvágunk a karalábék között, de szemügyre véve az ágyás járhatatlan földbuckáit, beláttam, ésszerűbb, ha az egészség megkerüljük, s az úton megyünk.

Az ágyás széléhez közeledve egyre töményebbé vált a karalábéillat; itt egyébként a földnek is más szaga volt, mint odakint a gyomok között – gondolom, a trágyázás, vegyszerezés miatt.

Az út mellett hatalmas tormalevelek nyúltak az ég felé. Sötétzöld, habszivacszerű lemezeiken sárgászölden szüremlett át a nap, s a levélfonák kiálló erei olyanok voltak, mintha csak úgy oda lennének ragasztva. Sajátságos,

kesernyés szagot árasztottak, mely a mozdulatlan levegőben köhögésre ingerelt bennünket.

Már majdnem kiértünk árnyékukból, amikor nagy csapat apró rovar kezdett pattogni körülöttünk, s mindenáron azon igyekeztek, hogy ránk ugorjanak. Iszonyatos nagyokat szökkentek, s mikor elmozdultunk a felénk tartók elől, kicsiny porfelhőket verve kötöttek ki a talajon. Nem lehettek hosszabbak két–három arasznál. A legfurcsább a hátukon hordott, trapézformán domborodó lemez volt, melyen, keresztül jól látszott a tor s a szárnyak közti halványsárga háromszög, két fekete foltal. Rendkívül ügyesek voltak, mert bár igaz, hogy sikerült félreugranunk előlük, egyet sem tudtam leütni a karddal... Aztán ugyanolyan váratlanul, ahogy jöttek, el is szökdelték–röppentek valamerre.

– Undok dögök! – szidta őket Breki. – Azt hittem, itt a kertben nyugtunk lesz az ilyenektől, s ehelyett egész falkában támadnak ránk!

Ahogy szaladtunk tovább az úton, a különféle nehéz, csípős szagok közül egyre jobban kiérződött valami kellemes, édeskés illat, mely eleinte hasonlított az eperére, egy idő után azonban határozottan kellemetlenné vált. Sehogy sem értettem a dolgot, és már azt hittem, eltévedtünk, amikor nagy megkönnyebbülésemre elénk bukkant az eperágyás cikcakkos, sötétzöld leveleivel, szőrös indáival s helyenként pirosló, szekérszi termésekkel az indák végén.

Egy érett eperen sárga–fekete csíkos darázs forgolódott, buzgón nyalogatva, harapdálva a gyümölcs húsát.

– Mitől van itt ilyen bűdös? – fintorgott Katica, miközben elosontunk a lakmározó rovar mögött.

– Alighanem a kicsiségünk miatt van így. Az eper édes illattömege talán már túlságosan is sok a parányi orrunk számára, s ezért átcsap az ellenkezőjébe. Már a nektárnál is tapasztaltam kissé, amikor közlelől áradt az orromba az illata, de persze az sokkal kisebb tömegű volt, mint az eper...

– Oda nézz! – mutatott egy földön fekvő eperszemre, és

kirántva kezét a kezemből, odaszökdelte hozzám. – Belehalok, ha nem kóstolhatom meg; aztán máris rohanhatunk.

Akkora volt az eper, mint a szobánk – selymes fényű, piros bőre mélyedéseiben csőr alakú, piszkossárga aszmagokkal s rengeteg rátapadt földszemcsével. Amikor megnyomtuk, pirosas lé szivárgott belőle, és mohón nyaltuk, faltuk, marékszámra téptük, haraptuk a húsát.

– Csak a szaga ne volna olyan rettenetes! – panaszkodott Kati tele szájjal. – De ha az orromat befogom, akkor nem érzem.

Úgy is tett, de most meg nem bírt levegőt venni evés közben; inkább szívta hát az ármányos eperszagot.

Aztán futottunk tovább. A következő ágyásban voltak a káposzták, melyek úgy magasodtak vastag törzseiken a göröngyös föld fölé, mintha fantasztikus fák volnának egy háromdimenziós filmben.

– Te! – szólt Kati kissé kifulladásra. – Hogy lehet, hogy az előbb, mikor ettünk, nem fájdult meg a fejem?... Pedig biztosan érezte az eper amint hasogattuk!

– Bizonyára... – feleltem tünődve. – Talán az eper nem tudja közölni veled, ha fáj neki valami... Bár az is lehet, hogy az érett gyümölcs már nem érzékeny. Hiszen az úgyis leesne, elrohadna a végén; azt éppen azért növeszti a növény, hogy megegyék!

Az ezüstszőrű uborkalevelek alatt hordótörzsű kaszáspók döcögött felénk, szögletesen hajló, ötméteres botlábain. Aránylag távol volt még, de nem árthatott az óvatosság, ezért laposkúszásban haladtunk jó darabon, hogy eltakarjanak előle a rögök.

A pókot elhagyva, néhány légy szegődött hozzánk – zizegve, zümmögve, izgatott köröket írva le fölöttünk –, de nem szándékoztak megtámadni minket, így mi sem törődtünk velük; rohantunk, egyre csak rohantunk, és mindig közelebb jutottunk az áhított virágokhoz.

A kékeszöld mákgubók mögött óriási emberfej bontakozott

ki lassan a távolság ködéből. Fekete, göndör haj fedte koponyáját, szemöldöke alatt nagy szemek gömbölyödtek, egyenes orra alatt zsenge bajusz serkent; domború mellkasán zöld–fehér csíkos trikó feszült, nyakából széles szíj meg sötét zsinór lógott – nyilván a fényképezőgép s a fénymérő tartói, bár azokat a mákok eltakarták.

– A bratyóm! – üvöltöttem. – Ott a bratyóm!

Kati odaállt mellém, kisujjával megfogta a kisujjamat, és csak álltunk, és néztük az óriást, akitől további sorsunk függött

A bátyám – helyesebben: a dimenzió–bátyám – végtelen lassúsággal mozgott; mindig is az volt a benyomásom, hogy úgy mászik, mint egy anyatetű, de amit most művelt az mindennek a teteje volt. Aztán eszembe jutott az időbeni különbség, a mi felfokozott élettempónk, és akkor már borzasztóan örültem lassúságának, hiszen ez azt jelentette, hogy még nincs veszve semmi – még nem fényképezte el a kockákat, és ha igyekszünk, rövidesen a régi lehet minden.

Pityu megállt, fejét iszonytató lassan jobbra; majd balra fordította, s a száját mindkét alkalommal kinyitotta és becsukta; tompa, mély hangú mennydörgés szállt felénk a légben.

– Alighanem minket keres – vontam le a következtetést –
Illetve a hasonmásainkat. Nagyjából ott állhat ahol a nyugágyak vannak, s mivel nem talált senkit kiabál, hogy jöjjenek elő. De ha nem jelentkeznek, akkor a taticát fogja lefotózni előbb, hacsak nem fotózta le már korábban.

Kéz a kézben, hatalmas ugrásokkal indultunk el toronyiránt a buckák között, majd amikor már vagy ötödször botlottunk meg, elengedtük egymás kezét és önállóan mozogtunk.

– Nem lenne könnyebb, ha ismét az úton mennénk?
–kérdezte Kati. – Nincs egy út a Pityu felé?

– Igazad van! – láttam be rögtön, és máris kiszökdeltünk az útra. – Erre ugyan hosszabb lesz egy kicsit de nem mindig az a hamarabb, amelyik rövidebb – tettem hozzá bölcsen.

Különös, új szagok törtek ránk szüntelen, ahogy az ágyások mellett nyargaltunk. Az állandó, nehéz földszagon kívül hol egy virág, egy rothadó levél, egy földre hullott gyümölcs szaga érvényesült. Kellemes, lágy illata volt a zsenge karfiolnak, torokkaparón csípős szaga a paradicsombokornak. A letaposott szárú, foszlott–sárga vöröshagymáknál könnybe lábadt szemünk az erős kipárolgástól; csak úgy futtában töröltük meg, s emiatt majdnem belerohantunk az úton keresztülhúzódnó, világoszöld tökindába, melynek két méter vastag, széles bordákkal ékes felszínét rövid, kemény szőrök meg hosszú, áttetsző tüskék borították.

Könnyed szökkenéssel íveltünk át az indán – pontosan egy nappali pávaszem fölé, amely ott sütkérezett az út porában, két hatalmas töklevél vetette árnyék között; széttárt, barnászörös szárnyain fekete–kék–sárga pávaszemminták pompáztak.

– Ráeseeeeek! – sikított Katica.

A lepke azonban nem várta meg, hogy ráugorjunk, hanem villámgyorsan felrúgta magát, és oldalazó repüléssel a magasba vágódott.

A felkavart por, a háromméteres szárnyaktól keltett légörvények alaposan megnehezítették földet érésünket, és Katica kissé nehézkesen tápázkodott fel.

– Jól vagy? – tudakoltam melléje lépve.

– Nagyjából – felelte sírósan. – Csak a bal lábam nem akar megtartani.

Óvatosan tett egy lépést; a lába megtartotta ugyan, de látszott az arcán, hogy fáj neki.

– Nem törött el – mondtam. – Ha eltörött volna, akkor nem bírnál ráállni.

– A fene egye meg! – sziszegte mérgesen, lábfejét tapogatva. – Pont a legjobbkor!... Nem tudsz csinálni valamit?

Letérdeltem eléje a porba, s miközben kezével a fejemre támaszkodott, vigyázva masszírozni kezdtem a talpát meg a

lábfejét; helyes pici ujjai voltak, szépen gondozott körmökkel.

– Egyszerű kis rándulás ez! – jelentettem ki vigasztalón. – Hamarosan rendbe jön.

– De nem tudok szaladni, és nem érünk oda időben! – hüppögte. – Ide figyelj, Horváth! Te engem itt eldugsz valami lyukba vagy üres csigaházba, ahol biztonságban leszek, te pedig rohansz a bátyádhoz, elintézed, hogy várjon, és...

Nem bírta folytatni a képtelen javaslatot, annyira rázta a zokogás.

A messzeségben ott tornyosult a dimenzió-bratyóm; kissé előrehajolva állt, nagy figyelemmel lesett valamit, miközben karja alig észrevehetően mocorgott teste mellett „Most nézi be a témát! – véltem. – Nyilván a virágokat igazgatja, vagy a fényképezőgépet szedi elő a tokjából. Ezek szerint csakugyan most szándékozik lefényképezni a taticát, és ha sietnénk, még odaérnénk az exponálásig, tekintettel borzasztó lomhaságára... Kati viszont nem tud futni, ez világos, tehát nem érhetünk oda idejében...”

– Szó sem lehet róla, hogy itt hagyjalak! – mondtam, kardomat a nadrágomba tűzve; aztán felnyaláboltam Katit, és hosszú, egyenletes szökkenésekkel futni kezdtem vele.

– Nem vagyok nehéz? – szipogta, átfogva a karjával a nyakam.

Könnyebb vagy, mint az iskolatászkám – nyugtattam meg. – Figyeld a terepet fölfelé meg hátra, nehogy valami ragadozó észrevétlenül lecsapjon ránk!

Kati súlyát valóban alig éreztem, s ha volt valami, ami a visszakerülésen kívül aggasztott, az az volt, hogy mit tennénk, ha valamilyen legyőzhetetlen fenevad támadna ránk... Jó szerencsénk eddig megóvott a madaraktól, kóborló gyíktól, s bár az utóbbiak nem éltek a kertben, az előbbiekkal igenis számolnunk kellett – különösen a takarásmentes gyalogúton.

Távoli dübörgés szakította félbe gondolataimat, s felpillantva láttam, hogy a bratyóm kínos lassúsággal, feszült figyelemmel matat a fényképezőgépén; hüvelyk- és

mutatóujjával fogott valamit a tetején, s ha ujjai megfeszültek s elmozdultak, mindannyiszor felhangzott a távoli dübörgés.

– Semmi vész! – közöltem. – A filmet tekeri előre. Most már teljesen biztos, hogy a taticát akarja lefotózni. Egy perc veszteni való időnk sincs!

Teljes erővel rohantam tovább, s noha csak úgy sustorgott a szél a fülem mellett, úgy éreztem, alig haladok előre. Ugyanakkor azt is meg kellett állapítanom, hogy bármilyen könnyű is Katica, a szokatlan tartástól a karom kezd fáradni, sőt mintha a lábam sem mozogna olyan fűgén, mint eleinte.

A dübörgés hirtelen abbamaradt – dimenzió–bátyám elkészült a filmtovábbítással. Most egy darabig nem láthattuk, mert az út mentén húzódó szőlősor eltakarta előlünk... Aztán ismét csikorgott valami, s bár nem tudtam, micsoda, mindenesetre azt jelentette, Pityu szaporán ügyködik.

– Átvágunk a szőlők alatt – mondtam. – Kapaszkodj meg jól! Így egy csomó időt nyerünk.

Csaknem a földig lógtak itt a cikornyás szélű, sötétzöld szőlőlevelek, melyeket néhol tenyéryi fehérlő permetfoltok tarkítottak. Lehajtott fejjel bújtam át alattuk, s ezúttal határozottan bosszantók voltak a talaj göröngyei, mert a karomban levő Katitól kissé nehezen láttam, hová lépek. Szerencsére hamar vége szakadt a hepehupás terepnek, s kiérve ismét a gyalogútra, azon már nagyobb sebességgel száguldhattam.

A krumpliágyás mellett nyargaltam; másfél méter átmérőjű, ritka bordás, fűzöld törzsek tekeregtek a talajon, s tízhúsz méterenként leveles száruk nőttek ki belőlük. A levelek közt itt is, ott is elővillant egy sárga–barna csíkos coloradóbogár vagy téglavörös lárvája, melyek buzgón rágták a növényeket.

Távoli csattanás, csikorgó dübörgés hallatszott, és felpillantva ismét megláttam a bratyóm, amint fekete abroncsot csavar fel a sztereogép bal oldali objektívjára. Már az előtétlencsét csavarta fel, és mi még mindig elég messze

voltunk!

Sajátságos, tömény káposztaszag tudatta, hogy a másik káposztaágyáshoz értünk. A sarkon álló káposzta földre hajló, kékeszöld levele alatt csillogás vonta magára a figyelmet, s jobban odanézve, színtelen, kétméteres üveggömböt láttam, belsejében légbuborékokkal és fehér, sárga meg kék, S alakban kanyargó sávokkal; a felületét fehér karcok csúfították, rátapadt földdarabok éktelenkedtek rajta, s itt–ott homályosra kopott.

– Az elveszett üveggolyóm! – kiáltottam, önkéntelenül lassítva kissé.

Újabb csattanás, távoli dübörgés tudatta, hogy megkezdődött a második előtélcse felcsavarása.

– Jobb lesz, ha a hátamra ülsz – mondtam Katinak, leállítva a földre. – Át kell vágnunk toronyiránt az ágyasokon, különben nem érünk oda időben.

Szó nélkül rám csimpaszkodott, lábát a derekamra, karját a nyakam köré fonta – amitől majdnem megfulladtam.

– A vállamat fogd! – nyögtem. – Hogy tudjak lélegezni.

Néhány jókora ugrással feljutottam a virágágy lejtős oldalán, s hatalmas szökkenésekkel rohantam a hepehupás talajon. Még legalább kétszáz méterre voltam légvonalban a taticáktól, és egyáltalán nem látszott biztosnak, hogy időben odaérünk.

Foszlott kérgű, vastag rózsatövek között vezetett az utunk. A felnyúló, két méter átmérőjű ágakon karhossznyi tüskék meredeztek; időnként imbolyogva hullott alá egy elaggott rózsaszirm, és odasimult a többi közé. A korábban lehullt szirmok halványbarna, ráncos bőrre emlékeztettek, az egészen régiek pedig sötétbarna, rücskös fakérget juttattak eszembe. Nagyon ügyeltem, hová teszem a lábam, mert a friss szirmok csúszósak is voltak, akár a banánhéj. Tömény rózsailleslet vett körül bennünket, és lehet, hogy el is tompította kissé az érzékeinket, mert csak az utolsó pillanatban vettük észre az előttünk felbukkant méteres hangyaóriást...

Természetesen nyomban elugrottam onnét – pontosan egy másik hangya elé, amely legalább annyira megijedt, mint én, és riadtan hátralépett. A távolban újabb hangyák futkároztak, és hangyák voltak a közelben is – előttünk, mellettünk, mindenütt. Ez lehetett a vadászterületük, és mi gyanútlanul besétáltunk a közepébe!

Tisztában voltam vele, hogy képtelenség lenne megküzdeni a hangyanéppel, hiszen ha egyet levágnánk, tíz lépne helyébe; ugyanakkor az is nyilvánvaló volt, hogy nem lehet csak úgy egyszerűen átsétálni köztük, hiszen bizonyára ízletes falatnak tartanak minket. Csupán abban bízhattunk, hogy nem tudnak repülni, tehát amíg a magasban vagyunk, nem érhetnek el.

Ugrálni kezdtem hát – nagyobbakat, mint eddig –, s közben arra ügyeltem szüntelen, hogy ha leérkezem, se hangya, se rózsaszírom ne legyen alattam; persze az irányt is tartanom kellett, s nemegyszer csak az utolsó pillanatban bírtam elkerülni egy hirtelen előttem termett hangyát.

Percek alatt kifáradtam, akár egy igásló, de szó sem lehetett pihenésről, hiszen egyetlen hangyaharapástól elpatkoltunk volna. Végtelennek tűnő idő után kezdtek csak ritkulni a hangyák, s amikor egy vaskos rózsatövön több méteres taplógombát fedeztem fel, elhatároztam, hogy megpihenek rajta. Most már mindenképpen szükségem volt erre, mivel úgy éreztem, felet sem bírok ugrani tovább, ha nem szedem kissé össze magamat. Utolsó erőfeszítéssel felszökentem a hat méter magasan levő gombára, és elnyúltam rajta, mint a rongy.

– Nézd, hogy nincs-e hangya a közelben! – lihegtem Katinak. – Ha látsz egyet, szólj, majd elbánok vele!

– Csak lenn a földön futkos egypár. Összevissza rohangálnak, mint a bolondok!

– A nyomomat keresik. Elvesztették, és most a nyavalya töri őket, hogy ismét megtalálják...

Kevéssel a gomba fölött két méter vastag ág hajolt hosszan a föld felé – abban az irányban, amerre menni akartunk. Úgy gondoltam, célszerű lesz, ha az ágon folytatjuk utunkat, mert

így biztosan elkerüljük a legutolsó hangyaórszemet is.

– Kapaszkodj a hátamra! – szóltam Katinak. – Indulunk.

A rövid pihenő teljesen rendbe hozott; könnyed léptekkel futottam a törzsön, s ha egy tüske került az utamba, szépen átugrottam.

Húsz méterrel lehattunk most a talaj fölött, s nem sokkal alattunk másik, a miénknél hosszabb ág húzódott.

– Fogódkodj! – mondtam az alattunk levő ág felé ugorva. Ekkor valami a mellemnek ütődött, s a célba vett ág helyett a föld felé zuhantunk.

Ahogy estem, olyan érzésem volt, mintha egy mellkasomnak feszülő kötél felfelé is húzna, jócskán csökkentve esésünk iramát; aztán elmúlt ez az érzés, és a már tapasztalt, komótos ütemben zuhantunk.

Frissen hullott rózsaszirmok közt értünk a földre, és nyomban nekiláttam letépkedni mellkasomról a rátapadt fonalszerűséget; vékony volt, akár egy hatvanas horgászszineg, de hallatlanul erős. Fölöttünk több hasonló szál csillogott a rátűző napfényben; létrafokformán voltak elhelyezve, ám ugyanakkor körben is haladtak, mintha oldalukkal egymáshoz ragasztott, damilból font létrák lógnának a levegőben. A legelső létraszárra éppen most ért oda egy óriáspók, és vágyakozva bámult utánunk.

– Egy keresztespók hálójának ütköztünk – állapítottam meg. – Ha nem szakad le a fonál, akkor talán pókebéd válik belőlünk!

Magam sem tudom, miért kaptam ismét ölbe Katicát, ahelyett hogy a hátamra ültettem volna; talán a hatodik érzékem súgta, hogy így tegyek, mert csak ez a helyzet mentheti meg életünket a következő percben.

Fölöttünk hatvan–hetven méter magasra nyúltak a taticák, s két virág közti résen egyenest Pityura láttunk, amint végtelenül lassan hajol lefelé, és közelíti a kezében tartott fénymérőt a virágokhoz.

Hatalmas szökkenésekkel rohantam, átugrálva

földhalmokat és lehullott virágokat; sárga, fehér, rózsaszín és piros, lila meg fehér taticák heverték szanaszét, ám sárga–piros egy sem volt, hogy helyzetéből következtethettem volna kedvencem hollétére. A szüntelen felfelé nézéstől kezdett elgémberedni a nyakam, s a jobbra–balra forgástól, ide–oda szökdeléstől csaknem elszédültem...

– Ugooorj! – sikított hirtelen Katica, s a fejem fölé irányult tekintetében halálfélelem tükröződött

Ugrottam hát, gondolkozás nélkül – két lehajló levél közé. Valami elsuhant mögöttem – szelétől meginogtam kissé, ám sikerült megőriznem egyensúlyomat, és Katit szorosan magamhoz ölelve, baj nélkül értem földet.

Nyomban megfordultam, éppen jókor, hogy lássam a földnek csapódott fűrészfogú óriáskart ismét a magasba lendülni. Négyméteres rovarláb volt, kétkarmú lábfejjel, hegyes, kaszaforma nyúlvánnyal a lábszáron – az imádkozó sáska félelmetes fegyvere, mellyel a legkülönbözőbb rovarokat ejti zsákmányul... Halványzölden fénylett az egész láb; csak a kaszaforma fogókarom volt sötétbarna, s amikor újból felém csapott, megcsillant rajta a fény.

Bal felé szökkenve ezúttal is elkerültem, noha a környező levelek eléggé akadályoztak a mozgásban; célt tévesztve fűrődött megint a földbe a fogókarom, s rondán csikorgott a rögök között.

– A másik kar! – kiáltott Kati, s én újra pattantam; ezúttal is érezve szelét az elsuhanó lábnak.

Három méter magasból néztek le ránk a szív alakú fej halványzöld szemei, s a homlokán eredő két rövid csáp merev gyöngysornak tűnt.

Most egyszerre csapott ránk mind a két fogóláb, s ezúttal már nem volt alkalmam elugrani...

Régóta készültem találkozni a halállal – szinte az első perctől fogva, hogy átkerültünk az óriásvilágba –, ám az, úgy látszik, akkor szándékozott nyakon csípni csontos ujjjaival, amikor már majdnem sikerült kereket oldanunk.

Vagy mégsem?

Sötét tömeg robbant elő valahonnan, és élő torpedóként vágódott a lezúduló karnak, félrelökte a kiszemelt céltől – tőlem! –, s elpöndörítette a másik kart is, az egész sáskát, rettenetes erejével...

Valdi érkezett a segítségünkre!

Ugyancsak szedhette a lábát, hogy ideérjen, de közben még udvarlásra is jutott kis ideje, mert nyomában egy aranyszárnyú nőstény tücsök szaladt és rontott a sáskának halálmegvető bátorsággal.

A hatméteres óriásrovar, a rettegett „ájtatos manó” megtántorodott az egyesült roham súlya alatt, és minket feledve, gyorsan oldalt perdült, hogy szembeszálljon a vakmerő támadókkal. Iszonyatos fogólábai fenyegetően emelkedtek a magasba...

Most könnyűszerrel elszökhettünk volna, és ha szakítok kis időt a mérlegelésre, bizonyára kikövetkeztetem, hogy az a helyes, ha menekülünk, mert hisz sokkal több forgott a kockán, sokkal több függött a hazatérésunktől, mint egy vagy két tücsök élete; egy egész rét és erdő sorsáról volt szó – rólam és Katiról nem is beszélve... Fölöttünk már biztos a felvételhez készült a dimenzió-bratyóm, s ha nagyon sietünk, még tán felérhettünk volna exponálásig. Mérlegelésre azonban ezúttal sem szakítottam időt, s egész egyszerűen azt cselekedtem, amit az ösztönöm parancsolt.

Utólag szemlélve a dolgot, már pontosan tudom, hogy esztelen vakmerőség, megbocsáthatatlan könnyelműség volt részemről a pillanat szülte – látszólag hősies, ám valójában végtelenül buta – elhatározásom, amellyel Kati életét ugyanúgy kockára tettem, mint a magamét.

A lányt egy lehajló levél alá helyezve, kirántottam a túskekardot, és rekedt ordítással vettem magam a harcba a bátor tücsök oldalán. Ahogy a szél elsüvített a fülem mellett, valósággal megrészegültem saját vakmerőségemtől – mintha nem is én lettem volna, aki ugrik, hogy halálküzdelmet vívjon

a rovarfenevaddal, hanem másvalaki. Ez a másvalaki még a levegőben felmérte az elébe táruló látványt; tekintete végigsiklott a sáska apró fején, hosszú, merev nyakán, ormótlan potrohán, de legfőképpen a két fogólábon, melyek markológépkarok gyanánt nyúltak a magasba. „Oda, a szív alakú fej és a nyak közé kell mérnem a csapást!” – állapította meg ez a másvalaki, és több méteres ugrása csúcspontján nagy erejű ütésre emelte a kardot.

A sáska egyik fogókarja hirtelen irányt változtatott, és boszorkányos gyorsasággal lendült felém. Kitűzött célokat módosítva, a sarló forma karom melletti lábízre ütöttem – minden új keletű erőmet beleadva a lendületbe; a kar bénán lefittyedt, én pedig elsüvítvé a másik kar alatt, lehuppantam a földre.

A sáska feje híven követte mozgásomat, és gyorsan felém fordult, hogy a másik fogólábbal ragadjon meg, ám a tücskök sem pihentek ezalatt!

A nőstény az egyik hátulsó póznalábba akaszkodott, és egyetlen harapással lenyisszantotta; a merészebb Valdi a rovar tora ellen intézett támadást, és a szörnyeteg alá futva felágaskodott, hogy a keskeny nyakát átharapva, eldöntse a harcot.

Tompa csattanással zuhant le rá a fogóláb, szerencsére az, amelyiken bénán lógott a ragadozókarom, s mielőtt a sáska észbe kapott volna, már ismét ugrottam, és a felém lendülő fején keresztüldöftem a kökénytüskét...

Nem tudom, milyen hatással volt ez az ájtatos manóra, de korántsem pusztult el tőle – bár, mintha a mozgása kissé lassúbbodott volna. Ezúttal a másik oldalán pottyantam le, és enyhén zúgott a fejem, mert az egyik botkemény csáp arcul csapott.

Aztán láttam, hogy az épen maradt fogókar Valdira zuhan – éppen akkor, amikor annak a rágói a sáskanyakba martak; ezzel egy időben pedig a nőstény tücsök a manóra szökkent, és csaknem ugyanott vájta hatalmas rágóit a szörnyetegbe, ahol a

halálra sebzett hím csimpaszkodott...

A harcnak vége volt.

A kettévágott ragadozó rovar lassan kiszenvedett; én pedig rohantam Katihoz, miután egy pillantással meggyőződtem róla, hogy a „bratyóm” bal kézzel tartja a fénymérőt, a jobbal viszont a beosztást állítja be rajta, hogy leolvashassa a felvételhez szükséges időt és rekesznyílást.

– Befejezte a fénymérést! – lihegtem ölbe kapva a reszkető Katicát – Már csak exponálnia kell!

Hatalmas szökkenéssel lódultam előre, majd egy pillanattal később kétségbeesetten torpantam meg, mert a sűrűn álló száraz, burjánzó levelek miatt továbbra is képtelen voltam felismerni a kedvencemet.

– Nem tudom, melyik a sárga-piros! – nyögtem elkeseredve.

Odafönn az óriás lassan előrehajolt a napfényben fürdő tátikákhoz, és ijesztő lomhasággal emelte arca elé a kétlencsés sztereogépet.

– Maradj nyugodtan, és ne szólj egy szót se! – mondta Kati, lecsusszanva kezemből a földre. Néhány lépést eltávolodott tőlem, szemét lehunyta, homlokát összeráncolta, és úgy tűnt, erősen koncentrálni. Hirtelen odaintett magához.

– A kezedet! – suttogta. – Gyorsan!... Valamit érzek, de nem egészen világos. Talán te jobban megérzed rajtam keresztül, hiszen a te virágod.

Melléje ugorva megfogtam a kezét s szinte azon nyomban átbizsergett rajtam egy szavakkal ki nem fejezhető, enyhe áramütésre hasonlító, nagy-nagy jó érzés – pillantásomat pedig mágnesként vonzotta magához az egyik tátikaszár. Semmi különleges nem látszott rajta, mégis holtbiztosan tudtam: ez az én kedvenc tátikám!

– Gyere! – ugrottam a szárhoz, magammal rántva Katicát.

– Auuu! – nyögött egy fájdalmasat – A lábam!

Dimenzió-bratyóm traktorkeréknyi szeme csigalassúsággal, ám kérlelhetetlenül közeledett a

fényképezőgép objektívjei fölött levő keresőhöz; ugyanakkor fokozatosan lefelé is hajolt, és most már jól látszott, hogy csakugyan azt a tátikát akarja lefotózni.

„Nem érhetünk oda semmiképp! – döbbsentem rá az igazságra. – Még legalább negyven–ötven métert kellene másznunk fölfelé, és kizárt dolog, hogy ezt megtehessük, bármilyen lassan hajol is előre a Pityu.”

Ekkor árnyék vetődött ránk; felhő úszott a nap elé, árnyékba borítva az egész tátikát.

Óriás–Pityu szeme elől leereszkedett a gép, domb nagyságú feje a felhő felé fordult, és mennydörgőn mondott valamit.

– Ülj a hátamra! – kiáltottam újjáéledő reménnyel. – Még talán odaérhetünk!

Egyetlen ugrással benntermettem a hosszúkás tátikalevelek között, és Katicával a hátamon sebesen indultam fölfeje. Fél méter átmérőjű lehetett a tátikaszar, sima, fűzőld színű, hosszirányban finoman barázdált, s a helyenként kiálló, áttetsző szőrök játszi könnyűvé tették a kapaszkodást. Öt–hat méterenként újabb leveles szár ágazott le róla, de az sem jelentett akadályt.

A nap kibújt a felhő mögül, melynek csak a csücske takarta el néhány pillanatig, és dimenzió–Pityu arca ismét közeledett a fényképezőgéphez.

– Szegény Valdi! – hüppögte Katica. – Az utolsó pillanatban halt meg, amikor már éppen legyőztétek azt a szörnyeteget...

„Csak egy rovar volt” – akartam mondani, de valamiért nem jött ki hang a torkomon.

Az óriás szeme a keresőre tapadt, végtelen lassan mozduló gépével a megfelelő képkivágást kutatta, s közben mutatóujja a gép tetején levő kioldógomb felé ereszkedett.

Még tíz méterre lehattunk az alsó virágoktól, és innen már jól látszott, hogy sárga–piros tarkák. A rejtélyes növénynyelv, illetve Kati különleges képessége mentett meg bennünket

végül, noha ennek a ténynek nem sok jelentősége volt, hiszen az elmúlt órák alatt többször is megmentettük már egymás életét; sőt két tücsök is segített a küzdelemben.

– Mindjárt odaérünk! – mondtam bizakodón. – Remélem, nem a virág csúcsát akarja fotózni!

És ekkor szinte megkövültem a rémülettől, mert pontosan fölöttünk jó négy méter hosszú, tüskés szőrű hernyó feküdt a száron, elzárva a továbbhaladást. Fényes–fekete fejét felénk fordította, de hogy nézett–e vagy aludt, nem tudtam eldönteni. Csak abban voltam biztos, hogy ha belénk harap iszonyú rágóival, akkor mindenképpen végünk.

Abbahagytuk a kapaszkodást.

– Végállomás! – mondtam nagyot sóhajtva. – Egy undok hernyó miatt!... Ha följebb lennénk, talán rákerülhetnénk a képre...

Dimenzió–bátyám keze moccanás nélkül tartotta a Sztereo–Mikromát, mely óriási, lebegő épületre hasonlított, fémfényű meg sötétzöld falakkal, két hatalmas, kerek üvegablakkal.

– Oda nézz! – súgta Kati, lefelé mutatva.

A mélyben, az ájtatos manó teteme mellett két tücsök álldogált; szemmel láthatóan egészséges volt mindegyik, és buzgón lengették a csápjaikat, mintha integettek volna.

– Nem halt meg Valdi – mondtam színtelenül, mert most ennek sem tudtam örülni igazán. – Úgy látszik, csupán a szárnyába fúródott a karom... Lehet, hogy majd nem tud hegedülni többet.

Szavaim meghazudtolására e pillanatban felharsant a már ismerős zaj – kissé repedtebben, kissé csattogóbban a szokottnál, nyilván a sérülés következményeként.

Felpillantva láttam, hogy az óriási mutatóujj lassan ránehezül a fényképezőgép kioldójára...

„Át kéne ugranunk valahogy a hernyón!” – jutott az eszembe, de a kivitelezésre már nem kerülhetett sor, mert a következő pillanatban ránk szakadt az ég...

Sűrű sötétség vett körül, feküdtem a földön, Valdi fülsértőn ciripelt – pontosabban: feltételeztem, hogy őtőle ered az iszonyú zaj, hisz a sötétben az orromig se láttam –, és valamiért biztosan tudtam, hogy nagy vagyok.

De hiszen le sem fényképeztek!

Vagy az utolsó pillanatban mégis ránk irányozta a gépet az óriás–Pityu?... Furcsa, hogy nem is vettem észre...

Hirtelen ajtónyitás hallatszott, és vakító fény áradt szét körülöttem.

– Na, mi van, Apóca, felébredtél? – kérdezte a bratyóm, túlharsogva a zenebonát. – Miért nem állítod le azt a vekkert, mi?... Látom, kipottyantál az ágyadból a hangjára, amit nem is csodálok.

Odalépett az ablakhoz, felhúzta a redőnyt, és a szobába beragyogott a nap.

Most vettem csak észre, hogy pizsamában fekszem az ágyam mellett, és reggel hét óra van.

Hosszasan töprengtem, elmondjam–e Pityunak az álmom, de talán hallgattam volna róla mégiscsak, ha nem történik néhány érdekes dolog közvetlenül a reggeli után.

– Tulajdonképpen mivel jöttél haza? – kérdeztem Pityutól, és a kérdésem furcsán ismerősnek tűnt.

– Bekéék hoztak haza a Ladával – felelte. – És most jól figyelj, mutatok valamit!

Azzal előszedte táskájából a Meoszkóp nevű sztereó–nézőt, és a kezembe nyomta.

– Benne vannak a képek, amiket a múltkoriban csináltam.

Azon már meg sem lepődtem, hogy a készülékbe nézve a saját kertünket láttam színesben és térhatásúan, tökéletes élethűséggel.

– Közélről is tudsz fotózni? – kérdeztem gépiesen. – Például virágokat?

– Most már igen, mert szereztem előtétlencsét.

És egy kis dobozkából néhány fekete gyűrű formát húzott elő, melyekben üveglap csillogott.

– Sőt, az előbb már le is fényképeztem a taticádát – közölte vigyorogva. – Azt a sárga–piros tarkát, a kedvencedet; meglátod, milyen szép lesz majd a képen a hatalmas virágfüzér. Sajnos, a tekersemnek ezzel vége is lett, de a nagyobbik baj, hogy mostanában éppen nem kapható ilyen film.

Ekkor kopogtattak az ajtón, és belépett Szakáll bácsi, az önkéntes rendőr; meglehetősen borostás volt az arca, és egészében véve úgy festett, mint aki nem sokat aludt az éjjel.

– Jó reggelt! – mondta szűkszavúan, és átható pillantást vetett rám. – Jancsi fiam, hol voltál az éjszaka?

– I–i–itthon... – dadogtam kábán, valami furcsa bizsergessél a gerincemen. – Az... ágyamban... aludtam...

– Mitől vagy úgy megijedve? – bökte felém csontos mutatóujját, és éreztem, hogy kiver a verejték.

– Miről van szó, Vili bátyám? – tudakolta Pityu, egy kupica pálinkát nyújtva az öregnek, de az fontoskodva elhárította.

– Szolgálatban nem iszom; majd utóbb... Az a helyzet, hogy az éccaka nagy disznóságot tervezett az a mihaszna Vágó Benő meg a Balogh Jenci; és velük volt a kisebbik Csüllög gyerek is. Azonkívül megtaláltam a helyszínen a te nagyítót! – fordult hozzám vádlón. – Ne is próbáld tagadni, hogy a tied, mert magad mutattad nekem a múlt héten!

Szúrós tekintete szinte a vesémbe hatolt, vékony ajkát keményen összeszorította, és igazított egyet a munkakabát ujján feszülő rendőri kék szalagon.

– Csakugyan az enyém – feleltem nagyot nyelve. – Nem is tudtam, hogy elveszett... Hol találta?

– Kint az Égeresnél. Zseblámpával vizsgáltam át a terepet, miután azokat elkaptam, és a fű között csillogott... Meg akarták dögleszteni a gazemberek a halakat, de most majd szorulnak miatta!... És te is, velük együtt! – dörrent rám. –

Csupa karc és horzsolás vagy, az éjszakai kiruccanástól, a vak is láthatja!

Eltartott egy ideig, amíg kimagyarázkodtam, de végül sikerült meggyőzőnöm az öreget arról, hogy nem jártam odakint az éjjel, és a nagyítót a csibészek vitték magukkal, miután megtalálták tegnap a füzesben, ahol az a kis összetűzésünk volt.

...Én viszont egyre nehezebben hittem, hogy az egész kaland csak álom; lelki szemeim előtt megjelent a végtelen világegyetem, a felfoghatatlanul egymásba fonódó idegen világokkal, dimenziókkal, és hirtelen azt sem tartottam lehetetlennek, hogy több kicsi és több nagy dimenzió is van, és amikor mi átkerültünk egy százszoros nagyságúba, ugyanakkor hozzánk is átkerült egy nálunk százszorta kisebb Vörös Kati és Horváth Jancsi!... Sőt, talán az óriáshasonmásaink is átkerültek egy még nagyobb világba... Na de lehetséges mindez?

– „Az üveggolyó! – hasított belém a felismerés. – Ha az csakugyan ott van a káposztalevél alatt, ahol az Óriásvilágban lévő hasonmását láttam, akkor az minden kétséget kizárólag bebizonyítaná, hogy valóság az egész...”

Mint az örült rohantam a káposztaágyáshoz, és remegő kézzel nyúltam be a sarkon álló káposzta földre hajló levele alá...

Ujjaim sima, gömbölyű tárgyat érintettek, s amikor előhúztam, az üveggolyómra ismertem benne.

Pontosan ott volt tehát, ahol az óriásvilági mása – pontosan ott, ahol az óriásvilágban a hasonmását *láttam!*

Ez pedig azt jelentette, hogy szó sincsen álomról...

Vagy mégis?

Talán alvás közben a sohasem pihenő, semmit sem felejtő agyam valamiképpen „rájött” arra, hová is gurult az üveggolyóm?

Talán *láttam*, amikor elgurult, csak mással voltam elfoglalva, és nem tudatosult bennem a zsebemből kihulló,

káposztalevél alá beguruló golyó látványa – egészen addig, míg az elalvás előtti visszaemlékezés felszínre nem hozta az álom során?

„Majd Katica mindenre fényt derít!” – véltem bizakodón, s alig vártam, hogy jöjjön korrepetálni.

A pontban fél kilenckor megérkező lány azonban úgy tett, mintha mi sem történt volna, mintha sohasem lett volna az Óriásvilágban, mintha azt sem tudná, hogy léteznek.

Amikor kérdeztem tőle, mit csinált az éjjel, azt felelte, hogy aludt; további faggatásomra azonban bevallotta, hogy rettentő különöset álmodott, és én is szerepeltem benne, de többet nem árult el, hiába tettem célzásokat bizonyos eseményekre.

– Miért olyan fontos az az álom? – firtatta pajkosan, és pislogott egy kicsit hosszú pilláival. – Az a fő, hogy amikor ébren vagyunk, rendben legyenek a dolgok, nem igaaaaaz?

– De igaz – feleltem. Hirtelen ötlettel letörtem egyet a sárga–piros taticám virágai közül, s a kezébe nyomtam. – Tessék, ez a tied!

– Kösz! – mosolygott rám nagyra nyílt szemmel, majd gyönyörködve forgatta, nézegette a gyűszűnyi virágot; fejfájásnak nyomát sem láttam rajta. – Ezt most miért kaptam?

Rántott egyet a fején, amitől a válla mögé suhant előreomló, bal oldali haj tömege, bal kezével pedig félreacsapta a homlokára simuló tincset. Fehér, ujjatlan ruháját virágos minták díszítették, karcsú derekát vékony szíj övezte, napbarnított lába műanyag szandálban rejtőzött; lábán, karján különböző karcolások, horzsolások díszeltek – azt mondta, a tegnapi málnaszedéstől –, és pirosló ajka közül elővillantak hófehér fogai.

– Tetszel nekem, Katica! – közöltem vele a tényt, s mielőtt felelhetett volna, gyorsan megcsókoltam.

Amikor Pityu előhívatta a filmet, az utolsó kockán kedvenc taticám virágai helyett csak a zöld virágszár látszott; az is homályosan, így nem tudtam megállapítani, van-e a másik

oldalán szőrös hernyó – vagyis az a szárrész lett-e lefotózva, ahol kapaszkodtunk.

– Túl közlelről fényképeztem – dünnyögte rosszkedvűen a bratyóm. – Kéz alatt vettem az előtétlencsüket, és az illető nem tudta megmondani, hány centiről lehet éles képet készíteni velük. Most már tudom, hogy messzebből kellett volna.

– Na de miért a szárat fényképezted? – tudakoltam. – Miért nem a virágokat a szár *fölött*?

– Eredetileg azokat akartam – ismerte be –, de sajnos megfeledkeztem valamiről. A helyzet ugyanis az, hogy más látok én a fölül levő keresőben, és más látnak az alul levő objektívek. A két látvány közötti eltérés a parallaxis-hiba, és ilyen közlelről az már nagyon sokat jelent.

– Talán egy egész világot... – bólintottam lassan.

HU ISSN 0324–3222

ISBN 963 11 3894 1

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Szilád) János igazgató

Szikra Lapnyomda (85—0171), Budapest, 1985

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós

Műszaki vezető: Szakáts Mihály

Képszerkesztő: Szecskó Tamás

Műszaki szerkesztő: Rucsek Andrea

51 500 példány. Terjedelem: 13,58 (A/5) ív. IF 5400